

VEDAGAMA DHARMA VIDYA

(A HAND BOOK OF HINDU RELIGION)

BY

ANDALPURAM, N. SAMBASIVA SASTRI,

Retired Head Pandit,

Board Advanced Sanskrit Schools of

Alwarthirunagari & Srivykuntam

Tinnevelly District.

VOL. II.

3-SEP 1932

வேதாகம தர்ம வித்யா

அ ல் ல து

ஹிந்துமத தர்ம விளக்கம்.

இரண்டாம் தொகுதி.

திருநெல்வேலி ஜில்லா, ஆழ்வார்திருநகரி
ஸ்ரீவைகுண்டம் போர்டு ஸம்ஸ்கிருத உயர்தர கலாசாலை

ரிடையர்ட் தலைமைப் பண்டிதர்

ஆண்டாள்புரம்,

நா. ஸாம்பசிவ சாஸ்திரிகள்

இயற்றியது.

மதுரை, ஹரிஸமய திவாகரம் பிரவரில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1932.

reed.

[விசை அணை 12]

Q2

NB2

149540.

அபிப்ராயங்கள்.

ஸ்ரீ சிருங்ககிரி மடம் ஸங்குரு ஸந்தானத்திலிருந்து இந் ஸாலாகிரியர் ஸம்மானித்து அறுக்ரஹிக்கப்பெற்றிருப்பதுடன் ஷை மடம் ஆஸ்தானபண்டிதரும் ஸாஹித்ய, தர்க்க, வ்யாகரண, வேதாந்த சாஸ்திரங்களிற் சிறந்த திறமை வாய்ந்தவரும் “வேதாந்த பூஷணர்” என்ற பட்டம் பெற்றவருமான பிரம்மஸ்ரீ பி. எஸ். வெங்கடாசல சாஸ்திரிகள் ஸந்தானத்தின் உத்திரவிற்படி யளித்த கீழ்க்கண்ட ஸம்மதி பத்திரிகையினாலும் இப்புஸ்தகம் ஆதரிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

பிரம்மஸ்ரீ நா. ஸாம்பசிவ சாஸ்திரிகள் இயற்றிய “வேதாசும தரீம வித்யா” என்ற புஸ்தகத்தின் சில பாகங்களை வாசித்துப் பார்த்தேன். ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் விரிவாகவுள்ள கடினமான விஷயங்களை ஸாரமாக எடுத்து தமிழுலகத்திற்கு உபயோகப்படும் படி சுருக்கமாகவும் விஷயங்கள் மனதிற்பதியும்படி தெளிவாகவும் அது எளிய நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தமிழில் உயர்ந்த கிரந்தங்களின் வாக்கியங்களும் சில இடங்களில் உதாசரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சாஸ்திரிகளுடைய வைதிகமதப் பிரசாரத்தின் பிரயாஸத்திற்கு தமிழ்நாடு முழுதும் நன்றிகாட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்கள் முயற்சி மேலும் விருத்தியாகும்படி ஸர்வே சுவரணைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

நாகர்கோவில் முகாம் } பி. எஸ். வெங்கடாசல சாஸ்திரிகள்.
17—2—27 } ஸ்ரீ சிருங்ககிரிமடம் ஆஸ்தானபண்டிதர்.

சென்னை, பச்சையப்பன் காலேஜ் ரிடையர்ட் தலைமை ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர் மஹாமஹோபாத்யாயர் பிரம்மஸ்ரீ எம். லக்ஷ்மண ஸூரியவர்கள்:— 5—6—26.

அவை (தர்மங்கள்) எல்லாம் “மஹதர்ம சாஸ்திரம்” முதலான தர்ம சாஸ்திரங்களின் ஸாரமானவை. அந்தந்த இடங்களில்

புரீரஸ்து

வேதாகம தர்ம வித்யா

அல்லது

ஹிந்துமத தர்ம விளக்கம்.

இரண்டாம் தொகுதி.

திருநெல்வேலி ஜில்லா, ஆழ்வார்திருநகரி
பூவைகுண்டம் போர்டு ஸம்ஸ்கிருத உயர்தர கல்விக்
ரிடையர்ட் தலைமைப் பண்டிதரும்,
தற்காலம் ஆழ்வார்திருநகரியில் இருப்பவருமான
ஆண்டாள்புரம்

நா. ஸாம்பசிவ சாஸ்திரிகள்
இயற்றியது.

மதுரை, ஹரிஸமய திவாகரம் பிரஸிஸ்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1932

காப்பி டைட் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டது.

Opinions. (அபிப்பிராயங்கள்).

K. V. SUBBAIYA AIYER, M. A., L. T., M. R. A. S.,
(London), District Educational Officer
Tinnevely, 21—6—1926.

* * * * I am able to say that it has
been written with great care and its outstanding merit
is the simplicity of its style and the nobility of its diction.
Brahmasri Sambasiva Sastrial is an eminent scholar in
Sanskrit and has a fine appreciation of the Tamil lan-
guage and literature, and the book is an evidence of his
scholarly acquaintance with these two great Indian lan-
guages. I am of opinion that the book may be used with
great advantage as a Text-book for religious and moral
teaching in Hindu Educational Institutions. I wish the
learned author the success he deserves in this direction.

T. C. SRINIVASA AYYANGAR, B.A., B.L., M.L.C.,
ADVOCATE.

*Vice President, Ramnad District Board and
Secretary, Tamil Sangam, Madura. 19—4—32.*

I persued portions of this very interesting work,
which deals in a small compass with the great subject of
Hindu Religion. Brahmasri Sambasiva Sastrigal is a
Sanskrit scholar well versed in the vast Hindu religious
literature and commands an easy Tamil prose style.
I congratulate him on the success that has attended his

III

effort at a lucid and orderly presentation of the doctrines and observances of the Hindu faith and the rules of religious conduct. The treatment of the subjects is excellent and polemical controversies are avoided. Apt-references are given wherever necessary, to the important Sanskrit and Tamil works.

It is essential that such a work as this should be in the hands of every Hindu student in all educational institutions. It is the duty of the Hindu Tamil public to encourage the author in every way.

K. BHASHYAM, B.A., B.L., ADVOCATE,
Champaka Vilas, Luz, Mylapore, Madras. 22—5—31.

I have read through the 'Vedagama Dharma Vidya' by Andalpuram N. Sambasiva Sastrigal. This hand book of Hindu religion is well written in a style very useful for students and also others who have no idea of what Hindu religion is. I am sure that the endeavours of the learned sastrigal deserve every encouragement. His great learning in Sanskrit and his good knowledge of Tamil have enabled him to produce a book, at once useful and instructive. It need hardly be said that work in this direction is hardly remunerative.

I request that all persons interested in Hindu religion will render all help to the Pandit to assist him to produce other similar books.

IV

K. R. VENKATARAMA AIYAR, B.A., B.L., M.L.C.

High Court Vakil, Madura. 7-4-1932.

I have heard read portions of "Vedagama Dharma Vidya" a compendious hand book of Hindu religion in 2 volumes. The author Brahmasri Sambasiva Sastrigal of Andalpuram has placed the Tamil reading public under a deep debt of gratitude. The book is written in simple style. The first volume may well be prescribed for High School top forms and the second volume may be availed of for college classes. The first volume is now reprinted and the 2nd edition is an improvement on the first in that the religious and moral truths are illustrated and brought home by apt stories which were not included in the first edition. Even sanskrit scholars have to gather the matter brought together in these two volumes from a mass and variety of books. The bulk of the Hindu population in the Tamil Districts can easily understand the whole matter which is set forth very accurately and lucidly in these two volumes by the learned author who has undoubtedly a thorough mastery of the subject and commands an easy style. It is now for the general Hindu public of the Tamil Districts to take advantage by going in for the book and making it every Hindu's handbook in every Town and Village.

Introduction.

I have great pleasure in bringing to the notice of the general Hindu public and of those who are in charge of the education of our youths this useful publication appropriately named by the author *Vedagama Dharma Vidhya*. The book in my opinion certainly merits an introduction from one worthier than my humble self. The only consideration that seems to have prevailed with the author in seeking my help is my long experience as a School Master.

That a book of this kind has been a long-felt want will be admitted by all. The absence of provision for moral and religious instruction in Hindu Schools has been a serious drawback in our educational system. Although the need for such instruction has been felt for long, the existence of numerous castes and sects in the Hindu fold and difficulty of finding a common syllabus which would satisfy all, have stood in the way of the introduction of this much needed reform in our educational institutions. Attempts have, no doubt, been made in the past to write suitable

VI

text-books on the subject; but these have failed to find favour with the Hindu public. It is no easy matter to write a book on such a highly complex subject as the Hindu religion on a nonsectarian basis and on modern lines. Those that are best qualified for the task would seem to be the orthodox Pandits. But very few of them possess the necessary catholicity of outlook to write a book of non-controversial and inoffensive nature.

This publication from the facile pen of Brahmasri *Aundalpuram N. Sambasiva Sastrial*, a Pandit of repute well-versed in Sanskrit lore and to a certain extent in Tamil too will therefore be welcomed by all. A careful perusal of the volume will convince one that the author has taken all possible care to sail clear of all controversial and offensive matter and to impress on young readers the great truths imbedded in our Sastras and Agamas and the system of Dharma based upon those eternal truths. The numerous and apt quotations from our great Tamil saints which the talented author has laid under contribution must appeal to our youths and certainly add much to the usefulness of the book. The style

VII

is at once simple and impressive; even the most abstruse ideas have been expressed in familiar and simple words, such as to bring them home to the undeveloped minds.

I heartily commend the book to the public in general and to the *educational authorities* in particular for recognition and adoption as a most suitable text-book on Hindu Religion in our schools and colleges.

Tinnevely.
23—6—26.

V. R. HARIHARA AIYAR, B.A., L.T.
Head Master,
Sri Manthiramurthi High School.

Introduction to the Second Edition.

It affords me great pleasure to have been asked to write a few words of introduction to this book. The author counts many eminent people amongst his friends and is no stranger to the orthodox Tamil Public. It is now nearly six years since the first volume of the 'Vedagama Dharma Vidhya' was published and the reception that the discerning public has accorded to it is such that the book has

VIII

gone through a second edition, and the second volume also is now published for the first time.

The Hindu Religion is very intricate and baffles the understanding of any body whether a stranger or one of its own followers. To have put in short compass matter scattered over a bewildering mass of religions, philosophical and ritualistic literature, and that in simple Tamil is no small achievement, yet that is what the author claims to have done.

I have glanced through the book and can confidently say that any average Hindu to whom Hinduism is at best a puzzle, can find in the book the tenets and creeds of his great religion placed before him, in a short, orderly, and understandable way.

I wish the book is introduced in every public School in the Tamil country as a text-book of moral and religious instruction, and the author thus encouraged in his noble endeavour.

Rameswaram Devastanam Patasala, Madura.
4—4—1932.

K. UDAYASWAMI AYYAR,
M. A., B. L.,
Principal.

ஆசிரியர் முகவுரை.

“பாதகண்டம்” என்ற இவ் இந்தியாவில் மிகப் பழமையாக வழங்கி வருகின்றதும் நமது வேதம், ஆகமம், சாஸ்த்ரம், ஸ்மிருதி, புராணம், முதலியவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டதுமான அத்வைதம், த்வைதம், சைவம், வைஷ்ணவம் முதலிய மதங்களுக்குப் பொதுவாகத் தற்காலம் “ஹிந்து மதம்” என்ற ஒரு பெயர் வழங்கிவருகிறது. அதற்கு “வைதிக மதம்” என்பது பழமையான பெயர். ஜீவாத்மா பரமாத்மாவினிடம் போய்ச் சேருவதற்கு ஸாதகமாய் மனிதர்களின் கடமையான தர்மங்களைக் காட்டுவது “மதம்” எனப்படும். அது ஈசுவர அம்சமாய் அவதரித்த ஆசார்யர்கள் ஆகிய மகான்களின் சாஸ்த்ர ஸம்மதமான அபிப்பிராயத்தை வித்தாந்தமாகக்கொண்டு வழங்கி வருவது. மதம் என்பதற்கு சாஸ்த்ரங்களால் ஸம்மதிக்கப்படுவது என்று பொருள். மற்றும் உலகத்தில் தற்காலம் தோன்றியுள்ள மதங்கள் யாவும் ஹிந்து மதம் என்ற ஸூர்யனிடமிருந்து வெளிக்கிளம்பிய கிரணங்கள் போன்றன. ஏனெனில் ஹிந்து மதத்தில் பொதிந்து கிடக்கின்ற பல தத்வங்களில் சில தத்வங்களே அம்மதங்களில் இதுவரை கண்டுபிடித்து அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றிற்கு இன்னமும் புலப்படாத எண்ணற்ற தத்வங்களை உணர்த்துகிற ஹிந்து மதமோ! அம்மதத்தினர்க்கு நாடோறும் நவிலமுடியாத நன்மைகளைத்தா நம்மிடம் இன்றும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இப்படியிருக்க ஜலத்தினுண்டாகும் பாசி, ஜலத் தையே மறைக்க வருவது போன்று ஹிந்து மதத்தின் பொறிபோன்ற புறமத அனுஷ்டானங்கள் தம்மிடமில்லாத நமது வைதிக மதத்தின் பல சிறந்த கொள்கைகளை தப்பிதம் என்று சிலகாலமாகப் புறங்கூறி மறைக்க வந்து கொண்டிருப்பன. அதுமாத்கிரமல்ல. “ஹிந்துகலாசாலை” என்று மகுடம் புனைந்து கொண்டிருக்கும் பல கலாசாலைகளில் ஹிந்துமதச் சிறுவர்களுக்கு இளமையிற் கற்பிக்க வேண்டிய அம்மதஸம்பந்தமான கல்வியின் சிறுபான்மையாவது வெகுகாலமாகக் கற்பிக்கப்படாமலுமிருந்து வருவதுடன் நமது சிறுவர் புறமதத்தினர் ஆங்காங்குப் பிரஸங்கிப்பதைக் கேட்டு “விக்ரஹாராதனம்” முதலிய நம்மதத்தின் அனுஷ்டானங்களில் சிலர் சிரத்தை குறைந்து வருகின்றனர். பலர் எவ்விதமான மத உணர்ச்சியிலும் ஊக்கமற்றிருக்கின்றனர். இளமையில் மனத்திற் பற்றாத ஒரு விஷயத்தை முதுமையிற் பற்றச்செய்வது காய்ந்த மூங்கிலை வளைப்பதற்கு ஒப்பாகுமென்பது தெரிந்த விஷயம்.

பிற நாட்டினர் நம் நாட்டில் நாட்டியுள்ள ஆங்கில கலாசாலைகளில் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் ஒரு மணி நேரம் அவர் மதக் கல்வியைக் கற்பிக்கவேண்டி ஏற்படுத்தியுள்ள கட்டாயத்தையும், அவர் அதில் கொண்டுள்ள உற்சாகத்தையும் நம்மவரும் நன்கு உணர்ந்துள்ளார். அப்படியிருக்க முன் சொன்னபடி எவ்வித மதவுணர்ச்சியுமற்ற நம் சிறுவர்கட்கு நம் மதக்கல்வியை நமது கலாசாலைகளில் வாரத்திற்கு ஒரு மணி நேரமாவது புகட்டவேண்டி ஏற்படுத்திய கடமையையும் பரீசைஷப் பாடமில்லாததால்

புறக்கணித்திருக்கின்ற பல கலாசாலா தர்மகர்த்தர்களும் அவற்றின் தலைமை ஆசிரியர்களும் நம் மாணவர்க்கு அவர் மதஒழுக்கங்களின் திறமை என்ற அமுதைதெய்வமேவந்து ஊட்டவேண்டுமென்று கருதியிருப்பார் போலும். நம்முள் பல மதபேதங்களிருப்பனபற்றி அவற்றை ஒற்றுமைப் படுத்திக் கற்பிக்கத்தக்க பொதுவான ஒரு புத்தகமில்லா திருப்பதினால் ஹிந்து கலாசாலைகளில் அவர் மதக்கல்வி கற்பிக்க அஸௌகர்யமாயிருப்பதாகத் தலைமையாசிரியர் சிலர் என்னிடம் கூறியுள்ளார். அவர் வசனத்தை நம்பி யான் இதனை இயற்றி இதன் முதல் தொகுதியை மாத் திரம் முன்பு அச்சிட்டு பல ஹிந்து கலாசாலா ஸ்தாபகர், தலைமை ஆசிரியர் இவர்களிடம் சென்று அவர் கலாசாலை களில் இதனை ஒரு பாடமாக வைக்கும்படி செய்து கொண்ட விண்ணப்பம் முற்றிலும் வீணாகவில்லை. அவர் களுள் சிலராவது என்பால் காட்டிய கருணையே இதன் இருதொகுதிகளையும் திரும்ப யான் தற்போது வெளியிடக் காரணமாயிற்று. “எடுத்த கார்யம் இன்று குன்றியிருப்பினும் என்றைக்காவது அது எழும்பி நிற்கும்” என்று யான் மேலும் விடாதுகொண்டிருக்கும் ஊக்கத்திற்கு “நற்றொழில் புரிவான் நலன் இழக்கான்” என்ற கீதாவாக்கியமே உறுதியான ஊன்றுகோலாகும். ஆதலால் பல பெரியார் பள்ளிப்பிள்ளைகளுக்குப் பின்னும் இதனைப் பாடமாகவைத்து எனது நம்பிக்கை நமுவாமலிருக்கவேண்டிய உதவிபுரியவேண்டுமென்று பன்முறையும் அவர்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். கலாசாலா மாணவர்களின் நன்மையைக்கருதி முதல் தொகுதியின் ஒவ்வொரு பாடத்

திற்கும் திருஷ்டாந்தக் கதைகள் சேர்த்தும், ஸௌகர்யத்
தைக்கருதி மூன்றுபாகங்களாகப்பிரித்தும், சில காபிகளைத்
தனித்தனியாக பைண்டுகள் செய்தும் அவற்றை சொற்ப
விலைக்கு வாங்கும்படி இப்பதிப்பில் வெளியிட்டுள்ளேன்.
இதன்கீழ் வடமொழி தென்மொழி மேற்கோள்களது
தகவல்களும் பொருள்களும் குறிக்கப்பெற்றிருப்பன.

நம்மவருள் ஹிந்துமதக்கொள்கைகளை முற்றும்
தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவலுற்ற பல பெரி
யோர்களுக்கும் பல நூல்களைக் கற்க அவகாச மில்லாது
பற்றியும் அக்கொள்கைகள் வடமொழி தென்மொழிகளது
உயர்தர நூல்களிலேயே பரந்து பதுங்கியிருப்பனபற்றியும்
அவற்றின் ஸாரத்தைத்திரட்டிக் காட்டுகிற இச்சிறு நூல்,
பின்பு அவர்கட்கு அவகாசமுற்ற ஸமயத்தில் அவற்றை
விரிவாகக் கற்க வேண்டுமென்ற ஊக்கத்தை உண்டு பண்
ணுவதுடன் அவற்றை எளிதில் கற்பதற்கும் துணைக்கருவி
யாக நிற்கும் என்பது நிச்சயம். ஆதலால் இதனை ஹிந்து
மதத்தினர் அதன் சார்பினர் ஆகிய எல்லோரும் அன்
புடன் ஆதரிக்கவேண்டுமென்பது எனது முக்யமான
கோரிக்கை. இதற்கு முகவுரைகள், அபிப்ராயங்கள் கொடு
த்து உதவிபுரிந்தவர்களிடத்தும் இதனைக் கூடியமட்டில்
திருத்தமாய் அச்சியற்றிவித்த இவ்வச்சுக்கூட அதிபரிடத்
தும் யான் என்றும் நன்றிகாட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

உலகத்தார் மாட்டு அன்புடன் யான் ஏற்றதாகிய
சிறிய கைங்கர்யம் வளரும்படி ஈசன் அருள்புரிவாராக.

ஆங்கீரஸவ்ரு }
வைகாசிமீ 15உ }

பொதுஜன ஊழியன்,
நா. ஸாம்பசிவ சாஸ்திரி.

வேதாகம தர்ம வித்யா

விஷய அட்டவணை

இரண்டாம் தொகுதி

முதற்பாகம்.

விஷயம்.	பக்கம்.
1. ஈசுவரன் பிரபஞ்சகாரணன்	1
1. மூன்றுவித காரணங்கள்	2
2. ஆத்மா	4
3. சித்சக்தி	5
4. அசித் (ஜட) சக்தி	6
5. ஈசுவரன் மூலவிதக்காரணன்	11
2. ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி	12
1. ஸூக்ஷ்ம ஸ்ருஷ்டி	13
2. ஸ்தூல ஸ்ருஷ்டி	16
3. முன்னேறும் பின்னேறும்	17
4. சக்திகளது இயற்கை	19
3. பிரளயம்	21
1. நித்யப் பிரளயம்	22
2. நைமித்திகப் பிரளயம்	23
3. பிராகிருதப் பிரளயம்	25
4. ஆத்யந்திகப் பிரளயம்	28
4. ஈசுவரனை எப்படி அறிகிறது?	30
5. பிரமாணம்	32
1. ப்ரத்யக்ஷப் பிரமாணம்	33
2. அதுமானப் பிரமாணம்	35

XIV

1. தனக்காய அநுமானம்	...	...	36
2. பிறர்க்காய அநுமானம்	...	...	37
3. தப்பிதமான அநுமானம்	....	...	40
4. ஈசுவர அநுமானம்	...	...	42
3. உபமானப் பிரமாணம்	...	...	43
1. வேறுப் பிரமாணங்கள்	...	...	44
4. சந்தப் பிரமாணம்	...	....	45
1. வேதம்	...	...	48
2. வேதத்தின் பிரிவுகள்	...	...	51
3. உபவேதங்கள்	...	....	55
4. வேதத்தின் அங்கங்கள்	....	...	57
5. உபாங்கங்கள்	...	...	61
6. ஸ்மிருதிகள்	...	...	62
7. இதிறாஸங்கள்	...	....	65
8. புராணங்கள்	...	...	68
9. உபநிஷத்துகள்	...	...	73
10. சாரீரக மீமாம்ஸா ஸூத்ரம்	...	...	74
11. ஆகமம்	...	...	75
12. சைவம்	...	...	77
13. வைஷ்ணவம்	....	...	79
6. கர்மம்	....	...	80
1. கர்மத்தின் பிரிவுகள்	....	....	82
1. பாதகங்கள்	...	...	85
2. கர்மத்தைத் தூண்டும் விருத்திகள்	...	...	88
7. கர்மமும் ஜன்மமும்	...	...	91
1. கர்மத்தின் ஒழிவு	...	...	97
8. பரமாத்மாவினிடம் ஜீவனுக்குள்ள ஸம்பந்தம்	...	...	103
1. ஜீவத்வத்தின் ஒழிவு	...	...	108

9.	விக்ரஹாராதனம்	....	....	....	111
	1. மனத்தைக் குவித்தல்	...	...	...	113
	2. விக்ரஹாராதனப் பிரமாணங்கள்	...	...	...	118
	3. புறச்சமயக்கூற்று மறுப்பு	...	....	...	121
10.	விக்ரஹாராதன முறை	...	...	...	126
	1. பூஜையினது கிரமம்	...	....	...	131
	2. மானஸ பூஜை	...	...	....	133
	3. பூஜையின் பிரிவுகள்	...	....	...	134
	4. ஆலய தத்வம்	...	....	...	135
11.	பக்தி	....	...	...	140
	1. பக்தியினது பல உருவங்கள்	...	....	...	148
	2. பக்தியினது திருஷ்டாந்தங்கள்	...	...	...	150
	3. பக்தியினது வகுப்புகள்	...	....	...	151
	4. பக்தியினது முதிர்ச்சி	...	...	...	155
	5. பக்தியினது பலன்	....	....	...	156
12.	நிவிர்த்தி தர்மம்	...	...	....	157
	1. நிவிர்த்தி தர்ம பலன்	...	...	...	160

இரண்டாம் பாகம்.

1.	மதம்	...	...	....	163
	1. மதம் அவசியம்	...	...	...	„
2.	ஹிந்து மதம்	....	....	...	167
	1. பழைய இந்தியர்	...	....	...	168
	2. புதிய இந்தியர்	....	...	...	170
	3. ஹிந்து மதம் வைதிக மதமாவது	...	...	...	„
3.	நாஸ்திக மதம்	...	....	...	171
	1. சார்வாக மதம்	...	....	...	172
	2. ஸௌத்ரான்திக மதம்	...	....	...	174
	3. வைபாவிக மதம்	....	...	...	177

XVI

4. மாத்யமிக மதம்	...	...	177
5. யோகாசார மதம்	...	...	178
6. பௌத்தரது நால்வகைப் பெயர்கள்	....	...	179
7. ஆர்ஹத மதம்	...	....	181
4. ஆஸ்திக மதம்	...	...	186
1. வைசேஷிக மதம்	....	....	187
2. நையாயிக மதம்	...	....	190
3. மீமாம்ஸக மதம்	....	...	193
4. ஸாங்க்ய மதம்	...	....	194
5. யோகி மதம்	...	....	197
1. யோகம்	...	....	198
2. யமம்	....	....	”
3. நியமம்	...	....	200
4. ஆஸனம்	...	....	202
5. பிராணாயாமம்	...	....	205
6. ப்ரத்யாஹாரம்	....	...	207
7. தாரணை	...	...	208
8. தியானம்	...	....	211
9. ஸமாதி	....	...	212
10. ஸதாசிவ பிரம்மேந்திர யோகீந்திரர்			218
6. வேதாந்தி மதம்	...	....	222
1. த்வைதம்	....	....	223
2. விசிஷ்டாத்வைதம்	...	....	227
3. வைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைதம்	....	...	228
4. சைவ விசிஷ்டாத்வைதம்	....	...	236
5. அத்வைதம்	...	...	240
5. மதாசார்யர்களும், மத பேத காரணமும்	....	...	250
1. நமது கடமை	....	...	256

உ
கடவுள் துணை.

வேதாகம தர்ம வித்யா

அ ல் ல து

ஹிந்துமத தர்ம விளக்கம்.

—:ஐ:—

இரண்டாம் தொகுதி.

மு த ற் ப க ம் .

முதல் அதிகாரம்.

ஈசுவரன் பிரபஞ்சகாரணன்.

ஈசுவரன் என்பான் எல்லாமறிந்தவன். யாவருக்கும் தலைமையானவன். எவரையும் அடக்கி ஆளுகிறவன். எண்ணுதற்கரிய சக்திகளமைந்தவன், எல்லாவற்றிற்கும் சொந்தமாயுள்ளவன். மனதிற்கெட்டாத மகிமை பொருந்தியவன். ஸகல ஐசுவர்யங்களும் நிறையப்பெற்றவன். எங்கும் யாவரிடத்தும் எப்போதும் இடையறாது நிறைந்திருப்பவன். ஆதியந்தயில்லாதவன். எல்லா உயிர்களிடத்தும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி ஒப்புயர்வில்லாத ஒரேவிதமான கருணையைக் காட்டுகின்றவன். ஈசுவரன் என்ற ஒரே பதத்திற்கு முற்கூறிய பொருள்களையாவும் பொருந்துவன. ஈசுவரனைப்பற்றி இப்புஸ்தகத்தின் முதல் தொகுதியினது முதல் பாகத்தில் விரிவாக நிரூபித்துள்ளோம். அவன் பிரபஞ்சகாரணன் என்பதை இப்போது நிரூபிக்க வேண்டும்.

நம்மால் பார்க்கப்படுகின்றதும் கேட்கப்படுகின்றது
 மான அதலம், விதலம், ஸுதலம், தலாதலம், ரஸாதலம்,
 மகாதலம், பாதாளம் என்ற கீழுள்ள ஏழு உலகங்களும்
 பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம், மஹர்லோகம்,
 ஜனோலோகம், தபோலோகம், ஸத்திய லோகம் என்ற
 மேலுள்ள ஏழு உலகங்களும் அடங்கின முட்டைவடிவமா
 யிருக்கின்ற மிகப்பெரிதான பிரம்மாண்டம், (பிரம்ம-அண்
 டம்) பிரபஞ்சம் எனப்படும். அதற்கு மிகப் பெரிதாய்
 விரிந்திருப்பது என்று பொருள். காரணன் என்பதற்கு
 உற்பத்தியாக்குவோன் என்று பொருள். ஈசுவரன் பிர
 பஞ்ச காரணன் என்பதற்கு ஈசுவரன் பிரபஞ்ச உற்பத்தி
 யைச் செய்கிறவன் என்ற பொருள் ஏற்பட்டது. ஈசுவரன்
 பிரபஞ்சத்தைச் செய்கிறவனாக இருப்பதை எவ்வாறு
 அறிய முடியும்? என்பதை இங்கு நிரூபிப்போம்.

மூன்றுவித காரணங்கள்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துவிற்கும் மூன்று
 காரணங்கள் உள. அவை உபாதானம், நிமித்தம், ஸஹ
 காரிஎன்பன. குடத்திற்கு மண்ணும், பூஷணத்திற்குப்
 பொன்னும், நூலிற்குப் பருத்தியும் உபாதான காரண
 மாகவும், அவற்றிற்கு முறையே குயவன், கருமான்,
 நூற்போன் ஆகிய இவர்கள் நிமித்தகாரணமாகவும்
 அவர்களின் கருவிகளும், முயற்சிகளும் ஸஹகாரி
 காரணமாகவும் இருக்கின்றன.

எந்தக் காரணமானது, நிமித்த ஸஹகாரி காரணங்
 களின் ஸம்பந்தத்தால் கார்ய வஸ்துவாக பரிணா

மத்தை (வேற்றுருவத்தை) அடைகின்றதோ, அது உபாதான காரணமாகும். மண்ணானது குயவன், அவனது கருவிகள், முயற்சிகள் இவற்றின் சம்பந்தத்தால் குடம் என்ற காரிய வஸ்துவாகப் பரிணமிக்கின்றது. ஆதலால் குடத்திற்கு மண் உபாதான காரணமாகின்றது. உபாதானம் என்பதற்கு (காரியத்தின் உருவத்தை) தனக்குள் ஸுக்ஷ்மமாக ஒடுக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது என்று பொருள். உபாதான காரணமிருந்தும் எது இன்றி கார்யம் தோன்றி நிற்கமாட்டாதோ, அது நிமித்தகாரணமாகும். மண் இருந்தும் குயவனின்றி குடம் தோன்றிநிற்க மாட்டாதாகையால் அதற்கு அவன் நிமித்த காரணமாகிறான். நிமித்தம் என்பதற்கு (உபாதான காரணத்தில் மறைந்திருந்த கார்ய உருவத்தை) வ்யக்தமாய் வெளிப்படுத்துகிறது என்றுபொருள். நிமித்த காரணத்திற்கு உதவியாக விருப்பது, ஸஹகாரிகாரணமாகும். குயவன் குடத்தைச் செய்வதற்கு அவனது கருவிகளும், முயற்சிகளும் உதவியாக இருப்பதால் அவை அதற்கு ஸஹகாரி காரணங்களாம். ஸஹகாரி என்பதற்கு உதவிசெய்கின்றது என்று பொருள். இவ்விதமே உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு காரிய வஸ்துக்களுக்கும் மூன்று விதமான காரணவஸ்துக்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

அவ்விதமாகப் பிராணிகளுக்கு வேண்டிய ஸகலமான வஸ்துக்களும் நிறைந்து நமது முன்னே தோன்றிக் கொண்டிருக்கிற இப் பிரபஞ்சமாகிய கார்ய வஸ்துவிற்கும் உபாதானம், நிமித்தம், ஸஹகாரி என்ற காரணங்கள்

எவை? எந்தவஸ்து இந்தப் பிரபஞ்சவடிவமாகத் தோன்றி
நிற்கிறது? அதை அவ்விதம் நமக்கு தோற்றுவிக்கிறது
எது? நமக்கு அத்தோற்ற முண்டாக அதற்கு உதவியாக
விருப்பது எது? என்பதாக இம்முன்றையும் ஆராய்ந்து
அறியவேண்டும்.

ஆத்மா .

உலகத்தில் ஐந்து வஸ்துக்கள் நமக்குப் புலப்படுகின்
றன. அவை பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம்
என்பன. பிருதிவி என்பது பூமி. அப்பு என்பது ஜலம்.
தேயு என்பது அக்னி, ஸூர்யன் முதலிய ஒளியுற்ற வஸ்
துக்கள். வாயுவென்பது காற்று. ஆகாசம் என்பது ஒன்று
மில்லாது இடைவெளியுள்ள சூன்யமான இடம். இவற்
றைத் தவிர நமக்குப் புலப்படாததும் முற்கூறிய வஸ்துக்
களின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகவும் நித்தியமாகவும்
எங்கும் விரிந்துமிருக்கின்ற ஒரு வஸ்து உண்டு. அதுவே
ஆத்மா எனப்படும். அது அறிவிற்கு ஆதாரமா யிருப்
பது. ஆத்மா என்பதற்கு எங்கும் பரவின விசாலமான
அறிவுற்றிருக்குந் தன்மையுள்ளது என்று பொருள்.
அது ஜீவாத்மா, பரமாத்மா என்று இருவகைப்படும்.

ஜீவாத்மா என்பது அஞ்ஞானம், கர்ம ஸம்பந்தம் முத
லிய சில காரணங்களால் பல வகைப்பட்டதாகவும், பற்
பலசரீரங்களின் உள்ளடங்கினதாகவும், அச்சரீரப் பற்றுள்
ளதாகவு மிருக்கும். பிழைத்திருக்கின்ற ஆத்மா ஜீவாத்மா
(ஜீவ-ஆத்மா) என்றும் ஜீவன் என்றும் சொல்லப்படுவான்.

பிழைத்திருக்கின்றது என்ற சொல் பிறப்பு, இறப்பு என்பனவற்றைக் குறிக்கின்றது. உண்மையில் ஆத்மாவிற்குப் பிறப்பிறப்பில்லாவிடினும் அவனுக்கு சில காரணங்களாலமைந்த சரீரத்தின் தர்மமாகிய பிறப்பிறப்பை அஞ்ஞானத்தினால் தன்னுடையதாக அவன் பாவித்து அதிர் கட்டுண்டு பந்தப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றான். பரமாத்மா என்பவன் முற்கூறிய அஞ்ஞானம், கர்ம ஸம்பந்தம் முதலிய யாதொரு காரணங்களில்லாதவனாகவும், எக்காரணத்தாலும் மாற்றப் படாதவனாகவும், ஒருவனாகவும், வேண்டும்போது சரீரமெடுத்துக் கொள்ளக்கூடியவனாகவும் அப்படி யிருந்தாலும் அச்சரீரப் பற்றில்லாதவனுமாக விருப்பான். தனக்குமேல் உயர்ந்தவன் இல்லாமலிருக்கின்ற ஆத்மா பரமாத்மா (பரம-ஆத்மா) என்றும் பரமன் என்றும் சொல்லப்படுவான்.

அந்த பரமாத்மாவினிடம் சித் என்றும், அசித் என்றும் இரண்டு விதமான சக்தி இருப்பதாக நம்மால் அறியப்படுகிறது.

சித் சக்தி.

அவற்றுள் சித் என்பது சேதன (அறிவுள்ள) ஸ்வரூபம். அசித் என்பது அசேதன (அறிவில்லாத) ஜட ஸ்வரூபம். இரும்பை ஆகர்ஷிக்கின்ற காந்தத்தினிடமுள்ள ஆகர்ஷண சக்தி, காந்தத்தைவிட்டு வேறுகாததும் காந்த ஸ்வரூபமாகவு மிருப்பது போன்று பரமாத்மாவினிடமுள்ள சேதன சக்தி பரமாத்ம ஸ்வரூபமே யல்லது

வேறல்ல. அதுவே பராசக்தி, அம்பிகை, தேவி, ஸ்ரீ வித்யை, ஸரஸ்வதி, லக்ஷ்மி, பார்வதி முதலிய பல நாமங்களால் அழைக்கப்படுகிறது. மூன்று ஸந்தி காலங்களிலும் அதுதான் உபாஸிக்கப்படுகிறது.

அசித் (ஐட) சக்தி.

இரண்டாவதான ஜடசக்தி, உண்மையாக பரமாத்மா வினிடம் இல்லாவிடினும் கயிற்றில் பாம்பு போன்றும், ஸ்தாணுவி (மொட்டைமரத்தி) னிடம் மனிதன் போன்றும், சிப்பியில் வெள்ளி போன்றும் அது பரமாத்மாவினிடம் இருப்பதாகவே நமக்குப் பிரமத்தினால் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

அதுவே ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களுடன் கூடி வெளுப்பு, சிவப்பு, கருப்பு என்ற தனித் தனி நிறமுள்ள மூன்று கயிறுகளைச் சேர்த்து முறுக்கி னதுபோலிருந்துகொண்டு பரமாத்மாவினிடமிருந்து ஸகலமான பிரபஞ்சம் உண்டாயிருப்பதாக நமக்குத் தோன்றக் காரணமாயிருக்கிறது. அதனால் அது மூலப் பிரகிருதி, பிரகிருதி, பிரதானம், அவ்யக்தம் என்றும், அது பரமாத்மாவினிடம் பொய்யாகத் தோன்றிக்கொண்டிருப்பதால் மாயை, அவித்யை, தாமஸி என்றும், அசேதனமாக இருப்பதால் ஜடம், அஞ்ஞானம், தமஸ் என்றும் பற்பல பதங்களால் வழங்கப்படுகிறது.

அது ஸத்(என்றும் இருக்கிறது)என்ற பரமாத்ம ஸ்வ ரூபமுமல்ல. அஸத் (என்றும் இல்லாதது) என்ற ஆகா

யப்பூ, மலடிமகன், முயற்கொம்பு இவை போன்றதுமல்ல. ஆனால், ஸத் அஸத் என்ற இரண்டிற்கும் விலக்ஷணமாக (மாறுதலாக) உள்ளது. ஏனெனில் பரமாத்மா என்று மிருப்பவன். அது பரமார்த்த தசை (உண்மையறியும் நிலைமை) யில் இல்லாதது. பரமாத்மா நிர்க்குணன். அது ஸகுணம், பரமாத்மா ஞான ஸ்வரூபமாக இருப்பவன். அது ஜட ஸ்வரூபமாக இருப்பது. பரமாத்மா மாறுதலில்லாதவன். அது முக்குணங்களினால் மூன்றுவிதமாக மாறித்தோன்றக்கூடியது. உண்மை யறிவுற்றவர்களுக்கு பரமாத்மா அறியக்கூடியவன். அது அவர்களுக்கு மறையக்கூடியது. இம்மாதிரியான காரணங்களால் அது உண்மையிற் பரமாத்ம ஸ்வரூபமில்லாமல் ஸத் ஆகிய பரமாத்மாவைவிட வேறானதாகவு மிருக்கிறது. முயற்கொம்பு போன்று எங்கும் எப்போதும் காணப்படாத வஸ்துபோல் இல்லாமல் அது உண்மை யறிவில்லாதநமக்கு பரமாத்மாவை உலக வடிவமாகத் தோற்றுவிக்கின்றது. ஆகையால் அஸத் ஆகிய முயற்கொம்பைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே இருந்துகொண்டு பரமாத்ம ஸ்வரூபமல்லவென்றும் சொல்லமுடியாதது. ஆதலால் அது ஸத்துமில்லாமல் அஸத்துமில்லாமல் இரண்டிற்கும் மாறுதலான உபய விலக்ஷணமாக வுள்ளது. இன்னவிதம் என்று சொல்ல முடியாதது.

பரமாத்மாவும், அவனிடம் தோன்றும் ஜடசக்தியும் முறையே ஆத்மா, அநாத்மா என்றும் சேதனன், அசேதனம் என்றும் திருக், திருசியம் என்றும் போக்தா, போக்

யம் என்றும் தத்வம், அதத்வம் என்றும் சித், அசித் என்றும் ஸ்வதந்த்ரன், அஸ்வதந்த்ரம் என்றும் புருஷன், ப்ரகிருதி என்றும் ஈசுவான், மாயை என்றும் சாஸ்திரங்களில் அழைக்கப்படும்.

பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் முற்கூறிய மூலப்பிரகிருதியில் அநேககோடி ஜீவர்கள் தத்தம் கர்ம வாசனைகளுடன் மெழுகில் தங்கப் பொடிகள் போன்றும் தேனடையில் ஈக்கள் போன்றும் லயித்து ஒடுங்கி யிருக்கின்றார்கள். அப்போது மூலப்பிரகிருதியின் ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களும் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் ஸம நிலைமையிலிருக்கின்றன. பிறகு ஒரு ஸமயம் ஜீவர்களின் கர்மங்கள் பரிபக்வமாகும்போது ஸ்ருஷ்டிக்கு ஆரம்பகாலம் உண்டாகிறது. அப்போது அம் மூலப்பிரகிருதியினதுகுணங்கள் தாரதம்ய (பேத) ப்பட்டு அது மாயை, அவித்யை, தாமஸி என்று முப்பான்மையாகப் பிரிவுபடுகிறது.

ரஜோகுணம், தமோகுணம் அடங்கி ஸத்வகுணம் ப்ரதானமாக மேலிட்டிருக்கும்போது அது மாயை எனப்படும். எது இல்லையோ அது யாமா என்றும், அதுவே மாறி மாயா (மாயை) என்றும் கூறப்படும். ஸத்வகுணம், தமோகுணம் அடங்கி ரஜோகுணம் ப்ரதானமாக மேலிட்டிருக்கும்போது அது அவித்யை யெனப்படும். ஸத்வகுணம், ரஜோகுணம் அடங்கி தமோகுணம் ப்ரதானமாக மேலிட்டிருக்கும்போது அது தாமஸி எனப்படும். அம்மூன்றும் முறையே வெளுப்பு, சிவப்பு, கருப்பு நிறமான கண்ணாடிகள் போன்றன.

மாயையில் ப்ரதிபலித்த பரமாத்மா ஈசுவரன் எனப் படுகிறான். அவித்யையில் ப்ரதிபலித்த பரமாத்மா ஜீவன் எனப்படுகிறான். ஜீவர்களின் கர்ம வசத்தால் அவித்யை பலகோடி உருவங்களாக மாறி பரமாத்மாவின் பிரதிபிம்பத்தை ஏற்றுப் பல பிரதிபிம்ப வடிவமான ஜீவர்களுக்குக் காரண சரீரங்களாக அமைகிறது. அதுவே அஞ்ஞான மெனப்படும். அவித்யை என்பதற்கு எது உண்மையில் இல்லையோ அது அவித்யை என்ற பொருளும் உண்டு. ஜீவர்கள் அதன் வசமாக இருந்து அதன் வழியைப் பின்பற்றுகிறார்கள்.

கண்ணாடியின் சக்தியினால் அதனுள் தோன்றிக் கொண்டிருந்த பிரதிபிம்பம் கண்ணாடி உடைந்தவுடன் பிம்பத்துடன் சேர்ந்துவிடுகிறது. அதுபோன்று அவித்யையில் பிரதிபலித்துத் தோன்றிக்கொண்டிருந்த பரமாத்மாவின் பிரதிபிம்பமாகிய ஜீவன் அவித்யை நசித்தவுடன் பிம்பமாகிய பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்துவிடுகிறான்.

மாயையில் ப்ரதிபலித்த ஈசுவரனுக்கும் அவித்யையில் ப்ரதிபலித்த ஜீவனுக்கும் யாது பேதமுளது? என்றால், ஈசுவரன் கர்மஸம்பந்தமில்லாதவன். ஒருவனாயிருப்பவன். அவன் இச்சைப்படி மாயை நடந்துகொண்டு அவனுக்கு அது ஸ்வாதீனமாக இருக்கிறது. அவன் தனக்கு வேண்டும் போது பல உருவங்களையும் அவதாரங்களையும் எடுத்துக் கொள்ளுவதும் அவற்றை ஒடுக்கிக்கொள்ளுவதுமான ஸ்வதந்திரமாயுள்ள சக்தியுள்ளவன். பிறருக்கு உட்படாதவன். எங்கும் வியாபித்துள்ளவன். எல்லாஜீவர்களிடத்தும் வலிப்பவன். எல்லாமறிந்த பேரறிவுள்ளவன்.

ஜீவனோ அப்படிப்பட்டவனல்லன். அவன் கர்ம சம் பந்தமுள்ளவன். பலவகைப்பட்டவன். அவன் இச்சைப் படி அவித்யை நடக்கிறதில்லை. அவன்தான் அதற்கு ஸ்வா தீனமாக இருக்கிறான். அவன் தனக்கு வேண்டிய ஜன்மங் களை எடுக்கமுடியாதவன். அவனது கர்மங்களின் அதின மாக அவித்யை உண்டுபண்ணுகிற ஜன்மங்களைப் பெற வேண்டியவன். அவன் அஸ்வதந்தரன். அவித்யைக்கு உட்பட்டவன். ஓரிடத்தில் அடங்கி யிருப்பவன். தன் சரீரத்தில் மாத்திரம் வலிப்பவன். முற்றுமறியாத சிற் றறிவுள்ளவன். இவ்விதம் யோசிக்க யோசிக்க ஈவரனுக் கும் ஜீவனுக்கும் அனந்தமான பேதங்கள் தோன்றும். அவற்றை ஒழிப்பதற்கே ஜீவன் முயற்சி செய்யவேண்டிய வன்.

முன் சொன்ன மூலப் பிரகிருதியின் தமோகுணப் பிரதானமான தாமஸி யென்ற பிரிவாகிய கருப்புக் கண் ணடியில் பிரதிபலித்த பரீமாத்மா இவ்வளவு பெரிய பிரம்மாண்டமாகவும் அதிலுள்ள உலகங்களாகவும் தோன்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. மாயையில் ப்ரதிபலித்த ஈசுவரன் அவித்யையில் பிரதிபலித்த ஜீவர்களைக் காப் பாற்றுவதன் பொருட்டு தாமஸியில் பிரதிபலித்த ஜகத்துகளைப் பலவிதமான தேவு, மனுஷ்ய, திரியக் (குனிந்து நடமாடுகின்ற) ஸ்தாவர சரீரங்களாகவும் பல வித போக போக்ய வஸ்துக்களாகவும் உண்டுபண்ணி உலகத்தை ஜீவர்களின் போக ஸாதனமாக ஏற்படுத்தி

முதலில் ஸூக்ஷ்ம ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியையும், பிறகு ஸ்தூலப் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியையும் செய்துகொண்டிருக்கிறான்.

ஈசுவரன் மூவிதக் காரணன்.

இவ் விதமாக உலகம் தோன்றி, இருந்து, ஒடுங்கும் நிலைமைகளாகிய ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் என்ற கார்யங்களுக்கு ஈசுவரன் ஒருவனே காரணமாக இருக்கின்றான். அவனையே சைவர்கள் சிவன் என்றும், வைஷ்ணவர்கள் விஷ்ணுவென்றும், அத்வைதிகள் பரமாத்ம வஸ்துவென்றும் இப்படியாக உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மதத்தினரும் தத்தம் மதத்திற்கூறிய பெயர்களால் வழங்கி வருகின்றனர்.

ஆதலால் அவனே ப்ரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணமாகவும், நிமித்தகாரணமாகவும் இருக்கிறான். எப்படியெனில், அவன் மூலப் பிரகிருதியின் மூலமாகப் ப்ரபஞ்ச வடிவமாய்ப் பரிணமித்துத்தோன்றி நிற்பதால் உபாதான காரணமாகிறான். அவனின் ப்ரபஞ்ச பிரகிருதியினால் தனித்து ஒரு கார்யமும் செய்யமுடியாதாகையால் அவனிடமிருந்து ப்ரபஞ்சம் உண்டாவதாகத் தோற்றுவதற்கின்ற மூலப் பிரகிருதியின் கார்யத்திற்கும் தானே நிமித்தகாரணமாக இருக்கிறான். மூலப் பிரகிருதியின்றி ஈசுவரன் உலக வடிவமாய்த் தோன்றமுடியாததால் மூலப் பிரகிருதியையே நிமித்த காரணமாகச் சொல்லவேண்டிய

தானாலும் அது ஈசுவரனது ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஸகல கார்யங்களையும் செய்துகொண்டு அவனுக்குள் அடங்கி இருப்பதால் அவனைவிட வேறாகச் சொல்லமுடியாதது பற்றி அவனே பிரபஞ்சத்திற்கு நிமித்த காரணமும் எனப் படுகிறான். அவனது ஸங்கல்பம் (இச்சை) முதலியன பிரபஞ்சோற்பத்திக்கு ஸஹகாரி காரணங்களாம்.

இவ் விதமாக ஈசுவரன் பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான நிமித்த ஸஹகாரி காரணங்களாக விருப்பதால் “ஈசுவரன் பிரபஞ்ச காரணன்” எனப்படுகிறான். அவன் பிரபஞ்சத்தை உற்பத்தி செய்யும் முறை இதன்பின் கூறப்படும்.

—*—

இரண்டாம் அதிகாரம்.

—

பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி.

பிரபஞ்ச மென்பது பிரம்மாண்டமென்று முதலதிகா ரத்திற் கூறப்பட்டது. மண்ணைக் குடமாகவும், பொன்னை ஆபரணமாகவும், பருத்தியை நூலாகவும் தோன்றச் செய்வதுபோல் முன்னமேயுள்ள ஒருபொருளை வேறுவிதமாய்த் தோன்றும்படி செய்து காண்பித்தல், ஸ்ருஷ்டி யெனப்படும். ஆதலால் ஏற்கெனவேயுள்ள ஒரு வஸ்துவை இப் பிரபஞ்சவடிவமாகத் தோற்றுவித்தல், பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி என்று ஏற்படுகிறது.

—

ஸூக்தம் ஸ்ருஷ்டி.

மூலப் பிரகிருதியின் மூன்றாவது பிரிவாகிய தமோ குணப் பிரதானமான தாமலியிடம் ஈசுவரனுடைய பார்வையினால் விசேஷப (பரப்புகின்ற) சக்தி, ஆவரண (மறைக்கின்ற) சக்தி என்ற இரண்டு சக்திகள் தோன்றுகின்றன. அவற்றுள் விசேஷப சக்தியினால் பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி யுண்டாகிறது. ஆவரண சக்தி அதன் உண்மையை மறைக்கின்றது.

விசேஷப சக்தியினால் பிரபஞ்சம் உண்டாகும் விதம் எப்படியெனில் :— * “வேதத்தில் ஆத்மாவினிடம் (அவனிடம் தோன்றும் விசேஷப சக்தியினிடம்) இருந்து ஆகாசமும் அதனிடமிருந்து வாயுவும் அதனிடமிருந்து அக்னியும் அதனிடமிருந்து ஜலமும் அதனிடமிருந்து பூமியும் உண்டாயின” எனப்படுகிறது. இவ்விதம் பஞ்ச பூதங்களின் ஸூக்தமமான பரமானுக்கள்தான் முதலில் உண்டாயின. அவை நமக்குப் புலப்படா. ஆகாசத்தினிடம் சப்த மாத்திரம் உண்டாயிற்று. வாயுவினிடம் சப்தம், ஸ்பர்சம் இவ்விரண்டும், அக்னியினிடம் சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம் இவை மூன்றும், ஜலத்தினிடம் சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம் இவை நான்கும், பூமியினிடம் சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்ற ஐந்து குணங்களும் உண்டாயின. அவை தன்மாத்திரைகள் (பூத அம்சங்கள்) எனப்படும். அவற்றுடன் பரமானுக்களாகிய ஸூக்தம் பூதங்களிடம் மூலப் பிரகிருதியின் ஸத்

* தைத்தரீயம், ஆனந்தவல்லி அநுவாகம் 1.

வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களும் பற்றியிருக்கின்றன. காரணகுணம் கார்யத்தில் பற்றும். விதையின் குணம் முனையிற் பற்றுமன்றோ?

ஆகாசம், வாயு, தேயு, ஜலம், பூமி என்ற பரமாணுக்களின் ஸத்வ பாகத்தைக்கொண்டு முறையே காது, தொக்கு, (தோல்) கண், நாக்கு, மூக்கு என்ற ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் உண்டாயின. அவற்றின் ஸத்வ பாகம் எல்லாம் சேர்ந்து உள் இந்திரியமாகிய அந்தக்கரணம் உண்டாயிற்று. அது மனம், புத்தி என்று இரண்டு விதமாக மாறிற்று. பிறகு அவ் விரண்டும் மனம், சித்தம் என்றும் புத்தி, அகங்காரம் என்றும், தனித் தனி மாறிற்று. மனம் என்பது ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி ஸந்தேகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். சித்தம் என்பது ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி நன்றாய் அறிந்துகொள்ளும். புத்தி என்பது ஸந்தேகமாயுள்ள விஷயத்தை இன்ன விதம் என்று நிச்சயித்துத் தீர்மானிக்கும். அகங்காரம் என்பது நான் அறிகிறேன் என்ற அபிமானத்தை யடைந்திருக்கும்.

முகூடரிய பரமாணுக்களின் ரஜோகுண பாகத்தைக் கொண்டு முறையே வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும் அவற்றின் ரஜோகுண பாகங்களின் ஸமஷ்டி (சேர்க்கை) யினால் ப்ராணனும் உண்டாயின. ப்ராணன், அபானன், ஸமானன், உதானன், வ்யானன் என்று ஐந்து விதமான பெயரை ஒரே பிராணவாயு, இடம், தொழில் இவற்றின் மாறுத

லால் அடைந்திருக்கிறது. அது ஹ்ருதயத்தில் இருந்து கொண்டு சுவாஸம் வாங்கவும் விடவும் காரணமாயிருப்பதால் ப்ராணன், பாயுவி்லிருந்துகொண்டு மலங்களைக் கழிக்கச்செய்வதனால் அபாணன், தொப்புளி லிருந்துகொண்டு ஆகாரங்களை ஜீர்ணப்படுத்துவதால் ஸமானன், தொண்டையிலிருந்து சப்தங்களை வெளியிடச் செய்வதால் உதானன், சரீரமெங்கும் வ்யாபித்துக்கொண்டு இரத்த ஓட்டத்தை உண்டுபண்ணுவதால் வ்யானன் என்ற காரணப் பெயர்களை அடைந்திருக்கிறது.

முகூறிய ப்ராணவாயு சரீரத்தில் பின்னும் ஐந்து வாயுக்களாக விசாலப்பட்டிருக்கின்றது. அவை நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்ஜயன் என்பன. அவை முறையே வாயைத்திறப்பதற்கும், வாயை மூடுவதற்கும், தும்மல் உண்டாவதற்கும், கொட்டாவி விடுவதற்கும், மரித்த சரீரத்திலும் சில நிமிஷங்கள் வரை வாயு ஸஞ்சார மிருப்பதற்கும் காரணமாக இருக்கின்றன. அவை முறையே ஸர்ப்பம், ஆனம், கவுதாரி, ஒருவித சங்கு, அக்னி என்ற பொருளுள்ளனவாதலால் முகூறிய ஐந்து செயல்களையும் அறியத்தக்கவாறு பொருத்தமான பெயர்களாக அவை அமைக்கப்பட்டன.

தேவி பாகவதத்தில் * “பஞ்சபூத பரமானுக்களின் ஸத்வாம்சங்களால் தனித்தனியே சுரோத்ரம் (காது) முதலிய ஞானேந்தரியங்களும் அவற்றின் ஸத்வாம்சங்கள் சேர்ந்து அந்தக்கரணமும் ரஜோகுணத்தின் அம்சங்க

ளாற் பிரத்யேகம் வாக்கு முதலிய கர்மேந்தரியங்களும் ரஜோகுண அம்சங்கள் எல்லாம் சேர்ந்துப் பிராணனும் உண்டாயின ” எனப்படுகிறது.

பஞ்ச ஞானேந்தரியங்கள் பஞ்ச கர்மேந்தரியங்கள் பஞ்சப் பிராணன்கள் மனம், புத்தி இப் பதினேழும் சேர்ந்தது ஸுக்ஷ்ம சரீரமென்றும், லிங்க சரீரமென்றும் கூறப்படும். அதுதான் போகங்களை அனுபவிக்க ஸாதனமாகவும் கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தல் என்ற பரகாயப் பிரவேசம் (பிறர் சரீரத்திற் புகுதல்) லோகாந்திரம் போதல் முதலியவைகட்கு அனுகூலமாகவும் மரித்த பின் வேறு ஜன்மமெடுக்க ஸாதகமாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே ஸுக்ஷ்ம ஸ்ருஷ்டி என்றும் ஸுக்ஷ்மப் பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி என்றும் கூறப்படும்.

ஸ்தூல ஸ்ருஷ்டி.

தமோகுணத்துடன் கூடின முற்கூறிய பரமாணுக்கள் ஈசுவரனின் ஸங்கல்ப வசத்தினால் பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்டு மகா பூதங்களாக ஆகின்றன. பஞ்சீகரணம் என்பது என்ன? எனில், ஐந்து பூதங்களின் பரமாணுக்களை தனித்தனியே இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து அவற்றுள் ஒவ்வொரு பாதியையும் நான்காகப் பிரித்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். பிருதிவி பரமாணுக்களின் ஸரிபாதி பாகத்தில் நான்காகப்பிரிக்கப்பட்ட அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்ற மற்ற பூதங்களின் ஸரிபாதி பாகத்

தின் நான்கில் ஒரு பங்கு (மொத்தத்தில் எட்டில் ஒரு பங்கு) சேர்க்க மகாப் பிருதிவி உண்டாகிறது. இவ்விதமே மற்ற பூதங்களின் பரமாணுக்களைச் சேர்க்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பூதத்திற்கும் ஒரு பாதி தன் பாகமாகவும் மறுபாதி மற்ற பூதங்களின் எட்டில் ஒன்றாகிய (அரைக்கால்) பங்கு சேர்ந்த பாகமாகவும் ஏற்படுகிறது. இதுவே பஞ்சீகரணமாகும். அதற்கு முன்னால்தான் இல்லாததில் பின் ஐந்து அம்சங்கள் சேர்ந்ததாகச் செய்தல் என்று பொருள். ஒவ்வொரு பூதத்திலும் தனது அம்சம் அதிகமாகவும் மற்றவைகளின் அம்சம் சிறிதாகவு மிருப்பதால் அதனது அம்சத்தைக் கொண்டே பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்ற என்ன பெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

அந்த ஐந்து மகா பூதங்களிடமிருந்தே பதினான்கு உலகங்களடங்கின பிரம்மாண்டமும் அவற்றிலுள்ள ஸகல சராசரப் பிராணிகளின் ஸ்தூல சரீரங்களும் உண்டாயிருக்கின்றன. † “பரமாய சக்தியுட் பஞ்சமாவூதந் தர மாறிற்றோன்றும் பிறப்பு” என்பது ஓளவை குறள். இதுதான் ஸ்தூலப் பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி எனப்படும்.

முன்னோரும்—பின்னோரும்

விஷ்ணு புராணத்தில் கூறுவதாவது :— † “ஸ்ருஷ்டி யாரம்பத்தில் உலகத்திலுள்ளப் பிராணிகள் ஸுகமாய்

‡ அதிகாரம் 1. குறள் 2. மிகப் பெரிதான நகவானது சக்தியினிடமாகத் தோன்றிய மகா பூதங்கள் ஐந்தும் பஞ்சீகரணம் என்ற தரம் மாறி நிற்கும்போது உலகப் பிறப்பு தோன்றும் என்று பொருள்.

† ஸ்ரீதீய வியாக்கியானம், அம்சகம் 1, அத்யாயம் 6. ஈலோசம் 14-41.

பிழைத்திருப்பதற்காக அஷ்ட (எட்டு) லித்திகள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. மனிதர் பசி தாக மின்றி காமஸுகத்தை அபேக்ஷிக்காம லிருத்தல் முதல் லித்தி. ஒரு விஷயத்திலும் ஆசையின்றி எப்போதும் திருப்தியுடனிருத்தல் இரண்டாம் லித்தி. இது மேலானது இது தாழ்ந்தது என்ற பேதமற்றிருத்தல் மூன்றாம் லித்தி. எல்லா வற்றையும் ஸமமாக பாவித்திருத்தல் நான்காம் லித்தி. மனத்திலும் சரீரத்திலும் அதிக பலத்துடன் கூடியிருத்தல் ஐந்தாம் லித்தி. பரமாத்மாவினிடம் தியான நிஷ்டை பெற்றிருத்தல் ஆறாம் லித்தி. இஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருத்தல் ஏழாம் லித்தி. இஷ்டமான இடத்தில் வீற்றிருத்தல் எட்டாம் லித்தி.

ஸ்ருஷ்டி யார்ப்பத்திலுள்ள ஜனங்கள் முற்கூறிய எட்டு லித்திகளுடன் கூடினவர்களாய் ஸுகமாக ஜீவித்துக்கொண்டு மோக்ஷ மார்க்கத்தையே தேடிக்கொண்டிருந்தனர். பிறகு காலக் கிரமத்தில் அஞ்ஞானம் மேலிட்டு அதனால் அதர்மத்திற்கு பீஜ (விதை) மாகிய காமம், கோபம் முதலியன அதிகப்பட்டு பாதகங்கள் அளவற்றதாக ஏற்படும்போது அந்த லித்திகள் க்ஷீண தசையடைய அவர்கள் சீதோஷ்ணம் முதலிய கஷ்டங்களைத் தாங்க சக்தியற்றவர்களாய் விட்டனர். பிறகு ஜனங்கள் பணி, மழை, வெயில், காற்று இவற்றின் துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ள வீடு கட்டிக்கொண்டார்கள். பிறகு கிராமங்களும், நகரங்களும் ஏற்பட்டன. அதன் பிறகு அவர்கள் பசி பொறுக்கமாட்டாபல் விவஸாயத்தை

யும், கைத்தொழில்களையும் விருத்தி செய்ய ஆரம்பித்தனர். முதலில் நெல், யவம், (வாற்கோதுமை) கோதுமை, அணு, (சிறு நெல்) எள், ப்ரியங்கு, உதாரம், வரகு, ஸதீனகம், (பயறு) உளுந்து, பாசிப்பயறு, மஸூரம், மொச்சை, கொள், துவரை, கடலை, சணம் என்ற பதினேழு தான்யங்களை உற்பத்தி செய்யத் தெரிந்துகொண்டார்கள்” எனப்படுகிறது.

இவ் விதம் ப்ரவிருத்தி மார்க்கத்தைப்பற்றின வ்யவஹாரங்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகப்படவே நிவிருத்தி மார்க்கத்தை நினைப்பதற்குங்கூட ஜனங்கள் அவகாசமில்லாதவர்களாக ஆய்விட்டனர்.

இப்பவும் யோகாப்யாஸத்தால் மனத்திலுள்ள மலங்களைப் போக்கினவர்களான யோகீசவரர்கள் முன்னொன்ன வித்திகளைப் பெற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இனியும் அவ்விதமாக இருக்கக்கூடும்.

சக்திகளது இயற்கை.

வேதத்தில் “பகவான் பெரிதான இப்பிரபஞ்சத்தையுண்பெண்ணுகிறேன் என்று நினைத்தான்” || “பட்டுப் பூச்சியினிடமிருந்து பட்டு உண்டாவதுபோல் உலகம்பகவானிடமிருந்து உண்டாயிற்று” எனப்படுகிறது. ஸமுத்திரத்தில் ஒரு பெரிய அலையும், அது மோதுண்டு

§ தைத்தரீயம், ஆனந்தவல்லி, அனுவாகம் 6.

|| முண்டகோப நிஷத்து, கண்டம் 1.

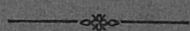
பல சிறிய அலைகளும் நுரைகளும் தோன்றுவனபோல் பரமாத்மாவினிடம் ஈசுவரனும் ஜீவர்களும் ஜகத்தும் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. அலைகளும், நுரையும் சமுத்திரத்தைவிட அன்யமாகாதனபோன்று ஈசுவரன், ஜீவர்கள், ஜகத்து இம் மூன்றும் பரமாத்மாவைவிட அன்யமாகமாட்டா.

இந்த உண்மையை நமக்குத் தோன்றச் செய்யாமல் மறைத்துக்கொண்டிருப்பது முற்கூறிய ஆவரணசக்தி. அது ஆத்ம ஞானிகளையும் ஈசுவரனையும் தவிர மற்ற ஜீவர்களுக்கு உண்மையை அறிய முடியாமல் இருள் போன்று மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அது “பரமாத்ம வஸ்து ஒன்று இல்லவே யில்லை” என்று நினைக்கும்படியாய்ச் சிலரை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும். அப்போது அது அஸத்வாவரணம் (இல்லாமற் செய்கிற ஆவரணம்) என்று பெயர் பெறும். “பரமாத்மவஸ்து ஒன்று இருக்கிறது. ஆனால் அது நமக்குத் தோன்றவில்லை” என்று நினைக்கும்படியாய்ச் சிலரை அது மறைத்துக்கொண்டிருக்கும். அப்போது அதற்கு அப் பிரகாகாசாவரணம் (தோன்றாமற் செய்கிற ஆவரணம்) என்று பெயர். ஆவரண சக்திதான் மனிதர்களின் பிறப்பிறப்பாகிய ஸம்ஸார மென்ற விருஷத்திற்கு ஆணி வேராக இருக்கிறது. விசேஷப சக்தியோ! அப்படியல்ல. அது மோக்ஷம் லித்திப்பதற்கும் காரணமாக இருக்கிறது. எப்படி எனில்? விசேஷப சக்தியின் கார்யமாகிய பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியின் பெருமையை மனிதர் மனத்தினால் உன்னி

ஆலோசிக்கும்போது அவர்கட்கு தத்வஞ் ஞானம் பெற வேண்டுமென்ற முயற்சி உண்டாகிறது.

தூங்குகிறவன் காலையில் எழுந்திருந்து பூர்வ ரூப கத்தின் வாஸனை பலத்தால் முதல் நாள் செய்த கார்யங்களிலேயே மறுநாளும் பிரவிருத்தி செய்கிறான். அது போன்று ஈசுவரன் பிரளயமாகிய தனது ஸுஷுப்தி (ரித்திரை) நிலைமையிலிருந்துப் பிரளயத்தில் தன்னிடம் ஒடுங்கினப் பிராணிகளின் கர்மங்கள் பக்வமாகி அனுபவிக்கவேண்டிய ஸமயம் வந்தபோது எழுந்து முன்போல அவர்களை ஸ்ருஷ்டி செய்துகொண்டு வருகிறான்.

இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டியின் உண்மையை அறிந்த பிறகு உலகம் ஈசுவரனிடம் ஒடுங்குவதாகியப் பிரளயத்தின் உண்மையையும் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமாகையால் அது இதன் பின் நிரூபிக்கப்படும்.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

பிரளயம்.

பிரளயம் என்பது ஜகத்தின் கார்யங்கள் யாவும் அடங்கி ஒரிடத்தில் ஒடுங்கி யிருத்தல் எனப்படும். அதற்கு ஒடுங்கல் என்று பொருள். அது ரித்யம், நைமித்திகம், பிராகிருதம், ஆத்யந்திகம் என நான்கு வகைப்படும்.

நித்யப் பிரளயம்.

மனுஷ்யர், பசு, பக்ஷி, கீடம், (புழு) முதலிய ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஜாகரம், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தி என மூன்று நிலைமைகள் உள. அவை நினைவு, கனவு, நித்திரை என முறையே பொருள்படும். ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், மனம் இவை எல்லாம் தத்தம் தொழில்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் விழிப்பு நிலைமை, ஜாகரம் எனப்படும். இந்திரிய வியாபாரங்கள் அடங்கி முன் கேட்டதும் பார்த்ததும் நினைத்ததுமாகிய தான் அதுபவித்த விஷயங்களை ஸ்மரித்தல் (ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ளுதல்) என்பதாகிய மனம் மாதிரம் தொழில் செய்துகொண்டிருக்கும் நிலைமை, ஸ்வப்னம் எனப்படும். இந்திரியங்களும், மனமும் அவற்றின் வியாபாரங்களும் ஒடுங்கி ஆனந்தமாய்த் தூங்கும் நிலைமை, ஸுஷுப்தி எனப்படும். அந்த ஸுஷுப்தி நிலைமை தான் பிராணிகளால் தினந்தோறும் அனுபவிக்கப்படும் நித்யப் பிரளயம் எனப்படுகிறது.

நைமித்திகப் பிரளயம்

ஈசுவரன் பிரம்ம ரூபியாக விருந்து உலகங்களைப் படைக்கும்போது அவனது பகலில் பதினான்கு மனுக்கள் பதினான்கு இந்திரர்கள் முதலியவர்கள் எல்லோரும் தத்தமக்குரிய ஸ்தானங்களிலிருந்துகொண்டு அவரவர் அதிகாரங்களைச் செலுத்துவார்கள்.

மனுக்களின் பெயர்கள் :—1. ஸ்வாயம்புவர், 2. ஸ்வா
ரோசிஷர், 3. உத்தமர், 4. தாமஸர், 5. ரைவதர்,
6. சாக்ஷுஷர், 7. வைவஸ்தர், 8. ஸூர்ய ஸாவர்ணி,
9. தக்ஷஸாவர்ணி, 10. பிரம்ம ஸாவர்ணி, 11. தர்ம
ஸாவர்ணி, 12 ருத்திர ஸாவர்ணி, 13. ரோச்சியர்,
14. பாவியர் என்பவைகளாம்.

பகலின் முடிவில் ஸமுத்திரங்கள் எல்லாம் ஒன்று
சேர்ந்து உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் முடிவிடும்போது
அந்த மகா ஜலமத்தியில் பிரம்ம ரூபியான ஈசுவரன் மாத்
திரம் ஆதிசேஷ சயனத்தில் படுத்து யோக நித்திரை
செய்துகொண்டு ஸத்ய லோகத்தில் இருப்பவர்களால்
ஸ்துதிக்கப்படுகிறான். அப்போது ஸூரர்கள், அஸூரர்
கள், மனுஷ்யர்கள் முதலிய எல்லாப் பிராணிகளுடைய
ஸ்தூல சரீரங்கள் அழிந்து அவர்கள் ஸூக்ஷ்ம சரீரங்க
ளுடன் கூடினவர்களாய் தத்தம் கர்ம வாசனைகளுடன்
ஈசுவரனது வயிற்றில் பிரவேசித்திருக்கின்றனர்.

ஒரு மனிதன் தினந்தோறும் காலையில் எழுந்திருந்து
அந்தந்தக் கார்யங்களைச் செய்துவிட்டு இராத்திரி ஸூக
மாய் நித்திரை செய்யும்போது அவனது ஞானம்,
இச்சை, கிரியை முதலிய ஸகல வியாபாரங்களும் அவ
னிடம் அடங்கி லயித்திருப்பனபோன்று பகலில் உலகங்
களை எல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்து இராத்திரியில் அடங்கின
வியாபாரங்களையுடைய ஈசுவரனிடம் சேதனங்கள், அசே
தனங்கள் என்ற ஸகலப் பிரபஞ்சங்களும் லயித்
திருப்பன.

பிரம்மாவின் பகலாவது :— பதினெட்டு இமைக
கொட்டுகள் கொண்ட காலம் ஒரு காஷ்டை. காஷ்டை
கள் பதினெட்டு கொண்டது ஒரு கலை. கலைகள் முப்பது
கொண்டது ஒரு முகூர்த்தம். (இரண்டு நாழிகை)
முகூர்த்தங்கள் முப்பது கொண்டது ஒரு (பகலும்-
இராத்திரியுமான) நாள். நாட்கள் பதினைந்து
கொண்டது ஒரு பக்ஷம். பக்ஷங்கள் இரண்டு
கொண்டது மனுஷ்ய அளவில் ஒரு மாஸம். அது
பிதுருக்களுக்கு ஒரு நாள். அமாவாஸ்யை அவர்
களுக்கு நடுப்பகல். பூர்ணிமை நடுராத்திரி. மாஸங்கள்
பன்னிரண்டு கொண்டது ம்னுஷ்யர்களுக்கு ஒரு வருஷம்.
அது தேவர்களுக்கு ஒரு நாள். உத்தராயணம் அவர்
களுக்குப் பகல். தக்ஷிணயனம் இராத்திரி. இவ்விதம்
மனுஷ்ய அளவினால் பதினேழுலக்ஷத்து இருபத்தெண்ணு
யிரம் வருஷங்கள் கொண்டது கிருதயுகம். பன்னிரண்டு
லக்ஷத்துத் தொண்ணூற்றாறுயிரம் வருஷங்கள் கொண்
டது திரேதாயுகம். எட்டு லக்ஷத்து அறுபத்து நாலா
யிரம் வருஷங்கள் கொண்டது துவாபர யுகம். நான்கு
லக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் வருஷங்கள் கொண்டது கலி
யுகம். இந்த நான்கு யுகங்கள் கொண்ட காலம் சதுர்
யுகம் எனப்படும். இதுவே தேவர்களுக்கு ஒரு யுக
மாகும். இது ம்னுஷ்யமானத்தால் மூன்று லக்ஷத்து
இருபதினாயிரம் வருஷங்களும் தேவமானத்தால் பன்னீ
ராயிரம் வருஷங்களும் கொண்டது.

இம் மாதிரி ஆயிரம் சதுர் யுகங்கள் கொண்டது பிரம்மாவின் ஒரு பகல். அது மனுஷ்யமானத்தால் நானூற்று முப்பத்திரண்டு கோடி வருஷங்களும் தேவமானத்தால் ஒருகோடியே இருபதுலக்ஷம் வருஷங்களும் ஆகின்றன.

அவ்வளவு காலம் அவருக்கு ஒரு இராத்திரி. பிரம்மாவின் பகல் ஸ்ருஷ்டி கல்ப மென்றும், இராத்திரி ஸ்ராயக் கல்பமென்றும் கூறப்படும். இது தான் பிராணிகளுக்கு நைமித்திப் பிரளயமென்றும், அவாந்தரப் பிரளயம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. நிமித்த (காரண)த்தினால் உண்டாவது நைமித்திகம் என்றும், நடுவில் உண்டாவது அவாந்திரம் என்றும் முறையே பொருள் படுகின்றன. இதற்கு தினப் பிரளயம் என்றும் பெயர்.

பிராகிருதப் பிரளயம்.

இந்தக் கிரமமாகவே பிரம்மாவிற்கு மாஸமும் வருஷமும் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். அவருடைய நூறு வயதுள்ள ஆயுள் பரமென்றும், அதன் முன்பாதி முதல் பரார்த்தமென்றும், பின்பாதி இரண்டாம் பரார்த்தமென்றும் கூறப்படும். அவருக்கு ஆயுள் முடியும்போது மஹாப் பிரளயம் உண்டாகிறது. அப்போது ஸகலப் பிராணிகளும் தத்தம் கர்மவாஸனைகளுடன் மூலப்பிராகிருதியில் ஒடுங்க அவற்றுடன் கூடின மூலப்பிராகிருதி ஈசுவரனிடம் ஒடுங்கிவிடுகிறது. பிறகு பிரம்ம மானத்தினால் நூறு வருஷங்

கள் ஸ்ருஷ்டியில்லாமலே இருக்கிறது. அந்த பிரம்மாவின் ஸ்ருஷ்டிகல்பமும் பிரளயகல்பமும் சேர்ந்து மனுஷ்ய மானத்தால் மூன்று பத்மங்கள் ஒரு மகா கர்வம் ஒரு கர்வம் நான்கு அர்புதங்கள் என்ற எண்ணிக்கை கொண்ட (311040000000000) வருஷங்களாகின்றன. இது பிராகிருதப் பிரளயம் என்றும் மஹாப்பிரளயம் என்றும் கூறப்படும். பிராகிருதியுள்பட ஸகலப் பிரபஞ்சமும் ஒடுங்குவதுப் பிராகிருதம் என்றும் அவாந்திரப் பிரளயத்தைவிட பெரிதாக இருப்பதுபற்றி மகாப் பிரளயம் என்றும் பொருள்படுகிறது.

இது ஒரு மகாகல்பம் என்று பெயர். அதில் பிரம்மா தனது உலகத்திலுள்ள பக்தர்களான பரிவாரங்களுடன் பரமபதமென்ற தனது சொந்தமான ஸ்வரூபத்தை அடைகிறார். எந்த ஸாதுக்கள் தாங்கள் செய்த புண்ய விசேஷத்தால் மென்மேலும் உத்தம ஸ்தானத்தை யடைந்து கடைசியாக பிரம்ம லோகத்திற்குச் சென்று அங்கும் பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடப்பதற்குரிய ஈசுவரத் தியான நிஷ்டையிலிருக்கின்றார்களோ; அவர்களும் தமக்கதிபதியான பிரம்மாவுடன் மஹாப் பிரளயத்தில் முக்தி பெறுகின்றனர். இதுவே கிரம முக்தி எனப்படும். அந்தப் பிரளய கல்பம் முடிந்து அடுத்த ஸ்ருஷ்டிகல்பம் வரும்போது பிரம்ம லோகத்தில் வேறொரு பிரம்மா நியமிக்கப்படுகிறார். இவ்விதம் அநேக பிரம்ம கல்பங்களாய் ஈசுவரனால் ஸ்ருஷ்டி யதிகாரம் பெற்ற அநேக பிரம்மாக்கள் முக்தி யடைந்திருக்கின்றனர்.

பிரம்ம ஸூத்திரத்தில் “ * அந்தந்த உலகங்களில் அந்தந்த அதிகாரிகள் அதிகாரம் இருக்கும் வரை தான் இருக்கின்றார்கள் ” என்றும் பிரம்ம ஸூத்திர சங்கர பாஷ்யத்தில் “ ‡ பக்தர்கள் எல்லோரும் பகவானிடம் மனதைச் செலுத்தினவர்களாய் ஒவ்வொரு பிரம்ம கல்பத்திலும் பரமபத மடைகின்றார்கள் ” என்றும் கூறப்படுகிறது. அப்போது “ பூமி ஜலத்திலும், ஜலம் தேயுளிலும், தேயு வாயுவிளும், வாயு ஆகாசத்திலும், ஆகாசம் அவ்யக்தத்திலும், அவ்யக்தம் ஈசவரனிடத்திலும், ஸ்ருஷ்டிக் கிரமப்படி லயத்தை அடைகின்றன ” என்று புராணங்களிற் கூறப்படுகிறது.

கீதையில் “ † ஓ அர்ஜுனா கல்பகூழத்தில் ஸர்வப் பிராணிகளும் எனதுப் பிரகிருதியிற் பிரவேசிக்கின்றன. கல்பாதியில் அவற்றை நான் திருப்ப வெளியிடுகிறேன் ” எனப்படுகிறது.

இவ்விதம் பகவான் தனது சக்தியை அடிக்கடி பரவச் செய்துகொண்டும் சுருக்கிக்கொண்டும் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், என்ற காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார். உபநிஷத்தில் “ § ஸ்ருஷ்டி முதலியன ஈசவரனது போகத்தின் பொருட்டு என்று சிலரும், விளை

* அத்யாயம் 3. பாதம் 3. ஸூத்ரம் 32.

‡ , , ,

† அத்யாயம் 9, சுலோகம் 7.

§ கௌடபாதாசார்யர் அருளிய மாண்டூக்ய உபநிஷத் காரிகை.

யாட்டின் பொருட்டு என்று சிலரும் சொல்லுகிறார்கள். ஸமஸ்த இஷ்டங்களையு மடைந்த பகவானுக்கு இது ஒரு ஸ்வபாவமே யல்லது அவனுக்கு யாதொரு விதமான ஆசையும் கிடையாது ” எனப்படுகிறது.

ஆத்யந்திகப் பிரளயம்.

தத்வஞ் ஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் விலகி ஆத்மாவை ப்ரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கின்ற யோகிச்வரர்களின் ஆத்மா, பரமாத்மாவினிடம் சேர்ந்து லயித்திருப்பது ஆத்யந்திகப் பிரளய மெனப்படும். திரும்பப் பிறப்பில்லாத முடிவானப் பிரளயம் என்று “அதன் பொருள். முதல் மூன்றுப் பிரளயங்களில் ஒடுங்கின ஆத்மா திரும்பத் திரும்ப எழுந்து உலக வியாபாரங்களைப் பற்றி நிற்பதற்கு ஜன்மங்களை எடுத்து ஈசுவரனை விட வேறாகத் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறான். கடைசியானப் பிரளயத்தில் ஒடுங்கின ஆத்மா திரும்ப ஜன்மம் எடுக்கிறானில்லை. “* சிவனுருவந்தானாய்ச் செறிந்தடங்கி நிற்கிற பவநாசமாகும் பரிந்து ” என்பது ஒளவை குறள்.

தற்காலத்திலிருக்கின்ற பிரம்மாவிற்கு முதற் பார்த்தமாகிய ஐம்பது வயதுகள் சென்றன. இப்போது நடப்

* அதிகாரம் 18. குறள் 3. சிவன் எனப்படும் பரமாத்மாவினிடம் தனது உருவம் கலந்து ஒன்றாய்ச் செறிந்து அதனிடமே அடங்கி நின்றுவிடின் பிறகு பிறப்பிறப்பாகிய பவம் தானே பரிந்து நாசமாகும் என்று பொருள்.

பது இரண்டாம் பரார்த்தத்தில் முதல் வருஷத்து முதன் மாஸத்து முதல் தினம். இது சுவேத வராஹ கல்ப மெனப்படும். பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை விஷ்ணு, வெள்ளைப் பன்றி யுருவங் கொண்டு மேலே எடுத்த கல்பமானதால் இதற்கு அப் பெயர் வந்தது. இந்த தினத்திலே ஸ்வாயம்புவர் முதல் ஆறு மனுக்கள் இறந்து போனார்கள். இப்போது ஏழாவதாகிய வைவஸ் வத மனுவின் காலம் நடக்கின்றது. இவரது ஆயுளாகிய எழுபத்தொரு சதுர் யுகங்களில் இருபத்தேழு சதுர்யுகங் கள் சென்று இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தின் கலி யுகம் தற்காலம் நடைபெற்று வருகின்றது.

இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டி, பிரளயம், இவற்றின் யதார்த் தத்தை யறிந்து அவற்றிற்குக் காரணமான ஈசுவரனை யறியவேண்டிய உபாயத்தைத் தேடவேண்டும். “உலகத் தில் சாஸ்திரங்கள் பல, அவற்றால் அறியவேண்டியனவும் பல. நமக் கேற்பட்ட ஆயுளின் காலமோ அற்பம். அதிலும் பல விக்கினங்கள் உண்டாகின்றன. ஆதலால் ஹம்ஸம் ஜலத்துடன் கலந்த பாலில் ஜலாம்சத்தை நீக்கி க்ஷீரத்தை மாத்திரம் கிரஹிப்பது போன்று மனிதர் எது ஸாரமானதோ அதை உபாவிலிக்க வேண்டும்” என்று ஆன்றோர் கூறினபடி நமக்கேற்பட்ட அற்ப ஆயுளிலும் பல சாஸ்திரங்களைக் கற்க அவகாச மில்லாததாலும் அதிலும் பல இடையூறுகள் நேரிடுகின்றன வாதலாலும் ஒவ்வொரு நாளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாவது ஈசுவரனை அறியும் வழியை எல்லோரும் தேட வேண்டியது அவ

சியம். ஆதலால் ஈசுவரனை எப்படி அறிகிறது? என் பதைப் பற்றி இதன் பின் கூறப்படும்.

—:❀❀❀:—

நான்காம் அதிகாரம்.

ஈசுவரனை எப்படி அறிகிறது?

உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் தமது பெரியார் வெளியீட்டிய எந்தெந்த சாஸ்திரங்களைப் பிரமாணமாக கைக் கொண்டிருக்கிறார்களோ; அந்தந்தப் பிரமாண சாஸ்திரங்களிற் கூறிய வண்ணம் அந்தந்த மதஸ்தர்கள் தினந்தோறும் திடமான போகாப்பாஸம் செய்து வர வேண்டும். அதனால், நெடு நாளாக கெட்ட எண்ணங்கள் எழும்பி அழுக்குண்ட மனத்தைச் சுத்தமாகச் செய்து கொண்டு நிர்மலமான அம் மனத்தினில் ஈசுவரனை இடைவிடாது தியானம் செய்ய வேண்டும். அதனற்றான் அவன் அறியப்படுகிறானே யல்லது மற்ற வெளியிலுள்ளப் பிரயத்தினங்களால் ஒரு பொழுதும் அவன் அறியப்பட மாட்டான்.

வேதத்தில் “* கண்களாலும் வாக்கினாலும் மற்றவைகளாலும் அவன் அறியப்படுகிறானில்லை. நற் கர்மங்களினாலும், தபலினாலும், சுத்தமான ஸத்வகுணம் பொருந்திய மனதுடையவனும், இடையறாது தியானம் செய்கிற

* முண்டகோபநிஷத், கண்டம் 1.

வனுமான புருஷன் ஞானத்தினால் அவனைப் பார்க்கிறான்” எனப்படுகிறது.

ஒரு க்ஷணப் பொழுதில் மனதிலிருந்து கணக்கில்லாமல் எழும்பும் பற்பல சிந்தைகளை யடக்கி கடியாரத்திலுள்ள பெண்ணிலம் போன்று ஸதா ஆடிக்கொண்டிருக்கும் மனத்தின் சலனத்தை நிறுத்தினால் பிறகு அது ஒரே இடத்தில் நிலையுற்று நிற்கும். அவ்விதமான மனத்தினிடம் பகவானை இடையறாது சிந்தனை செய்தல் தியானம் எனப்படும். யோகம் என்பது மனத்தின் ஆட்டத்தை நிறுத்துவதற்கு வேண்டிய உபாயம். அதைப்பற்றி பின் பக்தி, யோகம் என்ற அதிகாரங்களில் விரிவாய்க் கூறப்படும்.

“† ஆணிலே பெண்ணிலே யென்போல ஒருபேதையகிலத்தின் மிசையுள்ளதோ, ஆடிய குரங்குபோல் ஓடியுழல் சிந்தையை யடக்கி யொருகணமேனும் யான், காணிலேன் திருவருளை” என்ற தாயுமானவர் கூற்றிலும் சிந்தையை யடக்கினாலாழிய கடவுளைக் காணமுடியா தென்பது வெளியாகிறது.

சங்கரா பகவத்பாதாசார்யர் சிவானந்தலகரியில் “† எனது மனம் என்ற குரங்கு, மோகம் என்ற காட்டில் எப்போதும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. சில ஸமயம் யுவதிஸ்திரீகளின் கொங்கைகள் என்னும் மலைகளின் மீதேறி கூத்தாடுகிறது. சிலவேளை ஆசைகள் என்னும் மரக்கிளைகளின்பேரில் தாவிக்கொண்டிருக்கிறது. கபாலத்

† சித்தர்கணம் பாசரம் 7.

† சுலோகம் 20.

தைக் கையிலேந்தி பிசைஷ எடுக்கின்ற ஓ பரமசிவனே! உனது தொழிலுக்கு ஒரு குரங்கு, உன்னுடன் கூட இருக்கவேண்டியது அவசிய மாகையால் இங்குமங்கும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற முற்கூறிய எனது மனமாகிய குரங்கைப் பிடித்து உன்னிடம் பக்தி யென்ற கயிற்றினால் திடமாகக் கட்டி உன் வசப்படுத்திக்கொள்” என்று கூறுகிறார். “* கருத்துறப் பார்த்து கலங்காமலுள்ளத் திருத்திச் சிவனை நினை” “மிக்கமனத்தான் மிகநினைந்து சிந்திக்கில் ஒக்கச் சிவனுருவமாம்” என்ற ஒளவை குறள்களும் கலங்காதமனத்தினிடமாக ஈசுவரனை நினைத்து தியானம்செய்து வந்தால் பிறகு அவனை அறிந்து அவனுருவோடு சேரலாம் என்று கூறுகின்றன. ஈசுவரனை அறியும் வழியைப் பின்பற்ற அந்தந்த மதஸ்தர்கள் பிரமாணமாகக் கொண்டிருக்கும் சாஸ்திரங்கள் இனி கூறப்படுகின்றன.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

பிரமாணம்.

பரமாத்மாவாகிய பகவானை யுள்ளபடி யுணர்ந்து நமது ஜீவாத்மா அவனுடன் யோய்ச் சேருவதற்கு அனு

* அதிகாரம் 12. குறள் 1. 9. சிவன் என்று சொல்லப்படும் ஸர்வேசுவரனை உள்ளத்தினில் கருத்து ஊன்றும்படி பார்த்துக் கொண்டபிறகு திரும்ப வேறு எண்ணத்தால் கலக்கமுறாது அழுக் கற்ற அம்மனத்திலேயே அவனை இருத்தி நினைந்துகொண்டிரு என்றும், அவ்விதம் பெருமை பெற்ற மனத்தினால் ஈசுவரனையே இடை விடாது வெகுகாலம் நினைத்து நினைத்து சிந்தனை செய்யச் செய்ய அவனுருவமாய் விடலாம் என்றும் பொருள்.

கூலமான வழியை உண்மையாய் உணர்த்தும் கருவிகள் பிரமாண சாஸ்திரங்கள் என்று கூறியிருப்பதால், பிரமாணமாவது யாது? என்பதை இங்கு ஆராய்வோம். யதார்த்தமான அறிவிற்கு ஸாதனம் எதுவோ, அதுதான் ப்ரமாணம் எனப்படும். வடமொழியில் ப்ரமா என்ற பகுதிக்கு யதார்த்த ஞானமென்றும், அந் என்ற விசுதிக்கு ஸாதனம் என்றும் பொருள். ப்ரமா—அநம் இரண்டும் சேரும் போது நகரத்திற்கு ணகரம் வந்து ப்ரமாணம் என்றாகிறது. ஆகையால் உண்மையான அறிவை யுண்டாக்க ஸாதனமா யிருப்பது ப்ரமாணம் என்று பொருள் படுகிறது. அது பிரத்யக்ஷப் பிரமாணம், அநுமானப் பிரமாணம், உபமானப் பிரமாணம், சப்தப் பிரமாணம் என்று நால்வகைப் படுகின்றது.

பிரத்யக்ஷப் பிரமாணம்.

பிரத்யக்ஷமான ஞானத்தை யுண்டுபண்ண ஸாதனமாயிருப்பது பிரத்யக்ஷப் பிரமாணம் எனப்படும். பிரத்யக்ஷ ஞானமாவது, கண் காது மூக்கு நாக்கு தோல் என்ற வெளி இந்திரியங்கள் ஐந்து, மனம் என்ற உள் இந்திரியம் ஒன்று ஆக அறுவகை இந்திரியங்களால் உண்டாகும் ஞானம். அந்த ஞானம் சாக்ஷுஷம், சிராவணம், கிராணஜம், ராஸனம், ஸ்பார்சனம் மானஸம் என்று அறுவகைப்படும். தென்மொழியில் அவற்றிற்கு முறையே கண்ணறிவு, காதறிவு, மூக்கறிவு, நாக்கறிவு, தோலறிவு, மனதறிவு என்ற பெயர்கள் சொல்லலாகும்.

சாக்ஷுஷ மென்பது, இது வெளுப்பு, இது நீலம், இது மஞ்சள், இது சிவப்பு, இது பச்சை, இது கபிசம், (தாம்ரம்) இது சித்ரம் (பலவர்ணங்கலந்தது) என்று சக்ஷு ரிந்திரியமாகிய கண்களால் உண்டாகும் ஞானம். கிராவண மென்பது, இது தெளிவாய்த் தெரிகின்ற வ்யக்தமான சப்தம், இது அவ்யக்தமாய்த் தெள்ளெனத் தெரியாத சப்தம் என்று கிரவணேந்திரியமாகிய காதுகளால் உண்டாகும் ஞானம். கிராணஜமென்பது, இது நல்வாசனை, இது கெட்டவாசனை என்று கிராணேந்திரியம் என்ற மூக்கினால் உண்டாகும் ஞானம். ராஸனமென்பது, இது தித்திப்பு, இது புளிப்பு, இது உப்பு, இது உறைப்பு, இது துவர்ப்பு, இது கசப்பு என்று ரஸநேந்திரியம் என்ற நாவினால் உண்டாகும் ஞானம். ஸ்பார்சனமென்பது, இது சீதம், இது உஷ்ணம், இது அதிக உஷ்ணமும் தணிப்புங் கலவாத அநுஷ்ணசீதம் என்று ஸ்பர்சேந்திரியமாகிய தோலால் உண்டாகும் ஞானம். மானஸ மென்பது, இது ஸுகம், இது துக்கம் என்று மனதினால் மாத்திரம் உண்டாகும் ஞானம். இவ்விதம் அறுவகையானப் பிரத்யக்ஷ ஞானம் உண்டாகிறது.

ஒவ்வொரு விதமான ஞானம் உண்டாவதற்கு முன் ஆத்மா மனதுடன் சேருகிறது. மனம் அந்தந்த இந்திரியங்களுடன் சேருகிறது. இந்திரியங்களிலிருந்து நம்மா லறியமுடியாத ஒருவித சக்தி கிளம்பி அதிவேகத்திற் போய் அவ்விந்திரியங்களால் கிரஹிக்கக்கூடிய ரூபம், சப்தம், கந்தம், ரஸம், ஸ்பர்சம் என்ற அந்தந்த விஷயங்களின் பேரில் படுகிறது. உடனே பிரத்யக்ஷ ஞானம் உண்டா

கிறது. முதல் ஐந்து ஞானங்களும் வெளி இந்திரியங்களின் உதவியினால் மனத்தில் உண்டாகின்றன. ஆனாலும் ஆறாவது ஞானம் மாத்திரம் அவ்வெளியிந்திரியங்களின் உதவியில்லாமலே மனத்திலுண்டாவதால் அதற்கு மாத்திரம் மானஸம் என்று சுட்டிக் காட்டும் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

மூற்கூறிய ஆறுவிதமான பிரத்யக்ஷ ஞானங்களுக்கு கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தோல் என்ற ஆறு விதமான அந்தந்த இந்திரியங்களே முக்கிய ஸாதனங்களாக விருப்பதால், அவ் இந்திரியங்கள் தான் பிரத்யக்ஷப் பிரமாணம் என்று சாஸ்திரத்தில் கூறப்படுகிறது. அக்ஷமென்றால் இந்திரியம். அவ் இந்திரியத்தை முன்னிட்டு உண்டாகும் ஞானம் பிரத்யக்ஷ ஞானம். அதற்கு ஸாதனமாயிருக்கின்ற இந்திரியம் பிரத்யக்ஷப் பிரமாணம் என்று வடமொழியில் கூறப்படுகிறது. இதற்கு காட்சி யளவு எனத் தென்மொழியில் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

அநுமானப் பிரமாணம்.

ஊகித்து அறிதல் என்ற அதுமிதி ஞானத்திற்கு ஸாதனமாக இருப்பது எதுவோ; அது அநுமானம் எனப்படும். அநுமா என்ற பகுதிக்கு ஊகித்தறிதல் என்றும், அன என்ற விசுதிக்கு ஸாதனமென்றும் பொருள். அதனால் ஊகித்தறிதலுக்கு ஸாதகமாயிருப்பது அநுமானம் என்று ஏற்பட்டது. தனக்காயது, பிறர்க்காயது என்று அது இருவகைப்படும்.

தனக்காய அநுமாஸம்.

ஒரு மனிதன் சமயல் செய்யுமிடத்தில் அடிக்கடி பழக்கத்தால் புகை, நெருப்புடன் கூடி யிருப்பதையும், நெருப்பை விட்டு தனித்திராமலிருப்பதையும் பிரத்யக்ஷ மாய்ப்பார்த்துக்கொண்டு அவன் நிச்சயமாய்த் தெரிந்து கொள்ளுவதாவது:— சமயலறையிற் போன்று எந்த இடத்தில் புகை இருக்கிறதோ ; அந்த யிடத்தில் நெருப்பு மிருக்கிறது. மடுவிற்போன்று எந்த இடத்தில் நெருப்பு இல்லையோ ; அந்த இடத்தில் புகையுமீராது என்ற விஷயம். அது வியாப்தி ஞான மெனப்படும்.

வ்யாப்தி ஞானமென்பது கார்யம் காரணத்தைப் பற்றியே உண்டாகக்கூடியது. காரணத்தைப் பற்றாது கார்யம் ஒருபோது முண்டாகாது என்ற கார்யத்திற்குக் காரணத்துடன் பற்றுதலறிவு. (வ்யாப்தி—பற்றுதல், ஞானம்—அறிவு) வ்யாப்தி இருவகைப்படும். அவை அவ்வய வ்யாப்தி, வ்யதிரேக வ்யாப்தி என்பன. அவை முறையே பற்றின் தொடர்பு, பற்றின் தொடரமை என்று பொருள் படும்.

அம் மனிதனே ஒரு ஸமயத்தில் ஒரு பர்வதத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது அதினின்றும் ஆகாய மார்க்கத்தில் உயரக் கிளம்புகிற புகையை மாத்திரம் தூரத்திலிருந்து பார்க்கிறான். அப்பொழுது அவன் பர்வதத்தில் நெருப்பு இருக்கிறதா? இல்லையா? என்று ஸந்தேகித்து பிறகு “புகையுள்ள விடத்தில் நெருப்பு உளது” என்ற

அன்வய வ்யாப்தியையும், “புகை நெருப்பை விட்டுத் தனித் திராது” என்ற வ்யாப்திரேக வியாப்தியையும் பிரித்து முன் தெரிந்து கொண்ட இருவித வியாப்தி ஞானத்தை நினைத்துக்கொள்ளுகிறான்.

அதன் பிறகு பர்வதத்தில் நெருப்பை விட்டு தனித் திராத புகை யிருப்பதால் அப் பர்வதத்தில் நெருப்பு மிருக்கிறது என்ற அதுமிதி ஞானத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகிறான். ஆகையால் அதுமிதி ஞானத்திற்கு ஸாதனமாயிருப்பது வியாப்தி ஞானம். வியாப்தி ஞானமே அதுமானம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அதுமானம் தனக்குபயோகமுள்ள தாகையால் தனக் காயது (ஸ்வார்த்தம்) எனப் பெயர் பெறும்.

பிறர்க்காய அதுமானம்.

பிரதிஞ்ஞை, ஹேது, உதாசரணம், உபநயம், நிக மனம் என்ற ஐந்து வாக்கியங்களைச் சொல்லி நிரூபிப்ப தால் பிறர்க்காயதான அதுமானம் உண்டாகிறது. எப் படி யெனில்? முற்கூறிய ஸ்வார்த்தாதுமானத்தில் தேர்ந்த ஒருவன் தன் தோழனோடு பர்வதத்தைக் குறித்துச் சென்று கொஞ்ச தூரத்திலிருந்து அம் மலையிலிருந்து கிளம்பும் புகையைப் பார்த்து “புகை யுள்ளவிடம் நெருப் புளது; நெருப்பில்லாத விடத்து புகை யிராது” என்ற தனது இருவித வ்யாப்தி ஞானமாகிய அதுமானத்தால் மலையில் நெருப்பு இருப்பதாகத் தீர்மானித்துக்கொள்ளு

கிறான். பிறகு அநுமானத்தில் தேர்ச்சி பெறாத நேசனுக்கும் அவ்விதமே நம்பிக்கை யுண்டாகும்படி ஐந்து வாக் கியங்களைப் பிரயோகம் செய்கிறான்.

தோழனே! பர்வதத்தில் நெருப்பிருக்கிறது; எத னால்? புகை யிருப்பதால்; புகை யிருந்தால் நெருப் பிருக்க வேண்டுமோ? ஆம்; எந்த இடத்தில் புகை யிருக் கின்றதோ, அந்த இடத்தில் நெருப்பு மிருக்கும்; புகை யிருந்து நெருப்பு மிருக்குமிடமொன்றைச் சுட்டிக் காட் டுக; சமையல் செய்யுமிடத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்; நல்லது, ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேன்; அவ்விடத்தில் புகை நெருப்புடன் கூடி யிருப்பதையும், நெருப்பை விட்டுத் தனித்திராம லிருப்பதையும் பார்த்திருக்கிறேன். நெருப்பில்லாததால் புகையில்லாம லிருக்கும் இடத்தை யும் சுட்டிக் காட்டுக; மடுவை நினைக்குக; ஆம்; மடுவில் நெருப்பில்லாததால் புகையுமில்லை என்று தெரிந்தேன்; தோழனே! இப் பர்வதத்திலும் நெருப்பை விட்டு தனித் திராத புகை யிருக்கின்ற தல்லவா? ஆம்; ஆம்; இருக் கிறது; ஆகையால் தான் பர்வதத்தில் நெருப்பிருக்கிறது என்று சொன்னேன்; என்ற இவ்விதமான ஒருவர்க் கொருவர் ஸம்பாஷணையினால் தோழனுக்கும் “புகை யுள்ள விடத்தில் நெருப்பிருக்கும்” “புகை நெருப்பை விட்டுத் தனித்திராது” என்ற இருவித வியாப்தி ஞானம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதனால் பர்வதத்தில் நெருப்பு இருக்கிறது என்ற அதுமிதி ஞானம் உண்டாகிறது.

பர்வதத்தில் நெருப்பு இருக்கிறது என்பது ப்ர திஞ்ஞை. புகை யிருப்பதால் என்பது ஹேது. எந்த

இடத்தில் புகை யிருக்கிறதோ அந்த விடத்தில் நெருப்பு மிருக்கும், சமையலறையிற் போன்று என்பது உதாரணம். எப்போதும் நெருப்புடன் கூடி யிருப்பதும் ஒரு போதாவது நெருப்பை விட்டு தனித்திராததுமான புகை, பர்வதத்தில் இருக்கிறது என்பது உபநயம். பர்வதம் நெருப்பை விட்டு தனித்திராத புகையுடன் கூடி யிருப்பதால் அதில் நெருப்பு இருக்கிறது என்பது நிகமனம்.

ப்ரதிஞ்ஞை என்பது நிச்சயமாய்ச் சொல்லுதல். ஹேது வென்பது காரணம். உதாகரணம் என்பது திருஷ்டாந்தப்படுத்திக் காட்டுதல். உபநயம் என்பது பிரதிக்கிணையை லித்தாந்தத்தின் ஸமீபத்திற்குக் கொண்டு வருதல். நிகமனம் என்பது காரணத்துடன் பிரதிக்கிணையை லித்தாந்தப்படுத்திக் கூறுதல்.

இவ்விதம் ஐந்து வாக்கியங்களினால் ஸ்வார்த்தாநுமானத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவன் பிறனுக்கும் அதுமானத்தை மனத்தினிடம் தோன்றும்படி செய்கிறான். இதுதான் பிறர்க்காய அதுமானம் (பரார்த்தாநுமானம்) எனப்படும்.

இதனால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால்? புகை நெருப்பை விட்டு தனிமையாக விருக்கமுடியாதுபோன்று எந்தப் பொருள் இன்னொரு பொருளை விட்டு தனிமையாக இருக்கமுடியாதென்று நாம் தீர்மானிக்கின்றோமோ; அந்தப் பொருளை நாம் பிரத்யக்ஷப் பிரமாணத்தால் தெரிந்துகொள்ள இடமில்லாம லிருக்கும்போது, அதனால்

தெரிந்துகொண்ட மற்றொரு பொருளைக்கொண்டு இந்த அனுமானப் பிரமாணத்தால் அப் பொருளும் மற்றொரு பொருளுடன் அங்கு இருப்பதாகவே தீர்மானம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது.

தப்பிதமான அனுமானம்.

புகை எப்போதும் நெருப்பை விட்டு தனித்திராதது போன்று நெருப்பு எப்போதும் புகையை விட்டு தனித்திராததன்று. சில ஸமயம் அது புகையை விட்டு தனித்திருக்கக்கூடியதே. எப்படி யெனில்? கொல்லன் உலையில் காய்ச்சின இரும்புப் பாளத்தில் நெருப்பு இருக்கிறது. ஆனால், அங்கு புகை யில்லை. இவ்விதமாக புகை யிருந்து நெருப்பில்லாத யிடமே கிடையாது. ஆகையால் நெருப்பிருந்தால் புகை யிருக்கவேண்டு மென்ற அவசிய மில்லை. புகை யிருந்தால் நெருப்பிருக்கவேண்டு மென்ற கட்டாயமுண்டு.

நெருப்பினாலேயே புகை யுண்டாக்கப்படுவதினால் நெருப்பு காரணமென்றும், புகை அதன் கார்யமென்றும் ஏற்படுகிறது. உண்டாக்குவது காரணம் என்றும், உண்டாவது கார்யம் என்றும் உலக வழக்கு. கார்யமிருந்தால் காரணம் ஒன்று அவசியமாக இருக்க வேண்டுமே யல்லாது காரண மிருந்தால் கார்யம் உண்டாகவேண்டு மென்ற அவசியமில்லை. பிள்ளை யிருந்தால் தகப்பன் ஒரு வன் இருக்க வேண்டியது அவசியம். தகப்பனிருந்தால்

பிள்ளை உண்டாயிருக்கலாம் ; உண்டாகாமலு மிருக்க
லாம். ஆகையால் பிள்ளை இருந்து தீரவேண்டுமென்ற
கட்டாய மில்லை. ஆனதுபற்றி கார்யம் காரணத்தை விட்டு
தனித்திராததே யல்லது காரணம் கார்யத்தை விட்டு
தனித்திராததல்ல.

இவ்விதம் கார்யத்திற்குக் காரணத்துடன் வியாப்தி
ஞானம் உண்டானால் தான் அது சரியான அநுமான
மாகும். காரணத்திற்குக் கார்யத்துடன் வியாப்திஞானம்
உண்டானால் அந்த அநுமானம் தப்பிதமாய்விடும். “பர்வ
தத்தில் புகையுளது. நெருப்பிருப்பதால்” என்ற அநுமா
னம் தப்பிதம். ஏனெனில் காரணத்தால் கார்யத்தை
ஊகித்தரியப்படுகிறது. இங்கு நெருப்பு காரணம் ; புகை
கார்யம். காரணத்தால் கார்யத்தை ஊகிப்பது காய்ச்சின
பாளத்திற் போன்று பல விடங்களில் தப்பிதமாய்விடும்.
அதனால் கார்ய காரணங்கள் இவை யெனச் சரியாய்க்
கண்டுபிடிக்கத் தெரியாதவர்களுக்குண்டாகும் அநுமான
மும் அதனால் உண்டாகும் ஊகித்து அறியும் அநுமிதி
ஞானமும் தப்பிதமாகவே இருக்கும். அது விஷயத்தில்
ஆராய்ச்சி அதிகம் வேண்டும்.

சில சமயம் பனி பெய்யும்போது அது புகை மாதிரி
யாகவே இருப்பதால் அங்கு புகை யிருந்தும் நெருப்
பில்லையே என்ற ஸந்தேகம் உண்டாகலாம். நெருப்பி
லிருந்துண்டாகும் புகைக்குத்தான் புகை என்ற பெயரே
யல்லது புகை போன்ற உருவமுள்ள மற்ற வஸ்துக்களுக்
கும் அப் பெயர் கிடையாது. பாம்பு போல் தோன்றும்

பழுதையைப் பார்த்து பாம்பென்று பிரமிப்பது போல், புகை மாதிரியாக விருப்பதைப் பார்த்து புகை யென்று பிரமித்தலே தவிர, அது வாஸ்தவ ஞானமல்ல. ஸந்தேகம் (ஐயம்) பிரமம் (திரிபு) இவை யில்லாத வாஸ்தவமான அநுமானத்தால் ஊகிக்கப்படும் அநுமிதி ஞானந்தான் உண்மையாக நிலை நிற்கு மென்பதை நிச்சயமா யறிய வேண்டும். தப்பிதமான அநுமானம் என்பது இதுதான்.

சசுவர அநுமானம்.

சசுவரனை நாம் பிரத்யக்ஷமாகப் பாக்க முடியாவிடினும் அவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இவ் வுலகத்தைப் பார்ப்பது பற்றி முற்கூறிய அநுமானத்தால் சசுவரன் ஒருவன் இருப்பதாக ஸாதிக்கலாம். உலகம் கார்யமாக விருப்பதால் சசுவரனை அதன் காரணனாக அமைக்க வேண்டும். எப்படி யெனில்?

உலகம் ஒரு கர்த்தாவையுடையது என்பது பிரதிக்கனை; கார்யமாக விருப்பதால் என்பது ஹேது; குடம் போன்று என்பது உதாகரணம். குடம், குயவன் என்ற கர்த்தாவரால் உண்டாக்கப்படுவதும், அவனின்றி தானே உண்டாகாததுமான நடபடி யாவருமறிந்த விஷயமாதலால் குடம் ஒரு கார்யமாக விருப்பது போன்று, உலகமும் ஒரு கார்யமாக விருக்கிறது என்பது உபநயம். கார்யமான உலகம் கர்த்தாவை உடையது என்பது நிகமனம். அந்த கர்த்தா நம்போன்று ஸாதாரணனாக இருக்க முடியாதாகை

யால், அவனே அஸாதாரண புருஷனாகிய ஈசுவரன் எனப் படுவான். இது ஈசுவரனைப் பற்றின அநுமானமாகும். தென்மொழியில் அநுமானப் பிரமாணமென்பதை “ஊக வளவு” என்று கூறலாம். பிரத்யக்ஷத்தை முன்னிட்டிருப்பது பற்றி அநுமானம் அதனின் கூறப்பட்டது.

உபமானப் பிரமாணம்.

உவமையினால் அறிதல் என்ற உபயிதி ஞானத்திற்கு ஸாதனமா யுள்ளது உபமானம் எனப்படும். உபமா என்பதற்கு உவமையைக்கொண்டு அறிதல் என்றும், அன என்பதற்கு அதன் ஸாதனமென்றும் பொருள்படும்.

இதற்கு உதாரணமாவது :—காட்டில் கவயம் என்ற ஒருவகை மிருகம் இருக்கிறது. அது பசுவின்கொப்பானதாக விருக்குமாகையால் பசுவின் உவமை (ஸமான தர்மம்) உடையது. அதை யறிந்த ஒருவன் அதை யறியாததனது நண்பனிடம் “கவயம் பசுவிற் கொப்பானது” என்று சொல்லி யிருந்தான். கவயத்தை யறியாதவன் ஒரு ஸமயம் காட்டின் வழியே செல்லும்போது கவய மிருகத்தைப் பார்த்தான். அப்போது அதனிடம் பசுவை யொத்திருக்கும் தன்மையாகிய பசுவின் உவமை யிருப்பதாக அறிந்தான். “உடன் கவயம் பசுவிற் கொப்பானது” என்ற தனது நண்பனின் வாக்யம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அதன் பிறகு “இதுதான் கவயம் என்ற மிருகம்” என்று தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறான். இந்த

விடத்தில் பசுவிற்கும், கவயத்திற்குமுள்ள உவமை யறிவினால் “இது கவயம்” என்ற அறிவு உண்டாயிருக்கிறது. அதுதான் உபமிதி ஞானம் எனப்படும். “கவயம் பசுவிற்கொப்பானது” என்ற அறிவுதான் உபமிதி ஞானத்தை யுண்டுபண்ணியதால் அவ் வறிவிற்கு ஸாதனமாக யிருந்து கொண்டு அது உபமானம் எனப்படுகிறது. இது தான் உபமானப் பிரமாண மெனப்படுகிறது.

வேறு பிரமாணங்கள்.

அர்த்தாபத்தி, அபாவம், ஸம்பவம், ஐதிஹ்யம் என வேறு நான்குப் பிரமாணங்களும் உள. அவற்றுள் அர்த்தாபத்தி (அர்த்த—ஆபத்தி) என்பது பொருளை வருவித்தல் என்ற பொருள்படும். “தேவதத்தன் என்பான் பகலுண்ணுன் பருத்திருப்பான்” என்ற விடத்தில் உண்ணுதலின்றி பருத்திருத்தல் பொருந்தாதாகையால் தேவதத்தன் பகலில் உண்ணுவிடினும் இரவில் எவருக்கும் தெரியாமல் உண்ணுகிறான் என்ற பொருளை வருவித்துக் கொடுப்பதால் அது அர்த்தாபத்திக்கு உதாரணமாம்.

அபாவம் என்பதற்கு இன்மை என்று பொருள். “இங்கு குடமில்லை” என்ற விடத்தில் குடமிருக்குமானால் அது நமக்குப் புலப்படும். புலப்படாததால் குடத்தின் இன்மை அறிவுண்டாகிறது. இது அபாவப் பிரமாணத்திற்கு உதாரணம்.

ஸம்பவம் என்பதற்கு ஒவ்வதல் என்று பொருள். “நூறில் ஐம்பது உள்ளன” என்ற விடத்தில் நூறுக்கு மேலுள்ள எண்கள் நூறில் அடங்கியுள்ளன வென்பது ஒவ்வாதாகையால் நூறுக்குக் கீழுள்ள எண்கள் யாவும் அதில், அடங்கியுள்ளன என்பது ஒவ்வக்கூடியது. இது ஸம்பவத்திற்கு உதாரணம்.

ஐசிஹ்யம் என்பதற்கு உலக வழக்கு என்று பொருள். “இந்த ஆலமரத்தில் பிசாசு இருக்கிறது” என்ற வெகு கால முதல் பெரியோர் வாயிலாக கர்ண பரம்பரையாய் வந்த உலக வழக்க வார்த்தையினால் ஜனங்களுக்கு ஆலில் பிசாசு இருப்பதாக அறிவுண்டாகிறது. இது ஐசிஹ்ய மெனப்படும். உபமானம் முதல் ஐசிஹ்யம் ஈராகவுள்ள ஐந்தும் அனுமானத்தில் அடங்குவன என்று புதிய நூலார் அவற்றைத் தனிப் பிரமாணங்களாகக் கொள்ளாது புறக்கணித்தனர்.

சப்தப் பிரமாணம்

ஆப்தனாயிருக்கின்ற புருஷனுடைய வாக்யம் சப்த மெனப்படும். உள்ளதை யுள்ளபடி யதார்த்தமா யறியக் கூடிய சக்தி யுள்ளவனும், தானறிந்த வண்மையை ஒளிக் காமல் அப்படியே யதார்த்தமாகச் சொல்லுகிறவனுமான புருஷன் ஆப்தன் எனப்படுவான். ஆப்தனுடைய வாக்ய மாகிய சப்தமே பிரமாண சப்த மெனப்படும். ஏனெனில் அது உண்மையான விஷயத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

ஆப்தனல்லாதவனின் வாக்கம் பிரமாண சப்த மாகமாட்டாது. ஏனெனில் அது, பொய்யான விஷயத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. உண்மையான வாக்கத்திற்குத்தான் சப்தப் பிரமாணம் என்ற பெயரேயல்லது உண்மையல்லாத வாக்கத்திற்கு அப் பெயர் கிடையாது.

ஒரு விஷயத்தை உண்மையாக அறிவ தென்றால் அதில், தோன்றாமை, ஐயம், திரிபு இம் மூன்று குற்றங்களும் இல்லாம லிருக்கவேண்டும். ஒரு விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும்போது அதில் ஒன்றுமே தெரியாம லிருப்பது தோன்றாமை; ஒரு விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அது அப்படியோ! இப்படியோ! என்று தியங்குவது ஐயம்; ஒரு விஷயத்தை மற்றொரு விஷயமாக மாறி நினைத்து மயங்குவது திரிபு எனப்படுகின்றன. இம் மூன்றிற்கும் வடமொழியில் முறையே அப்ரதிபத்தி, விப்ரதிபத்தி, அன்யதாப்ரதிபத்தி எனப் பெயர்கள் வழங்குகின்றன.

நமக்கு ஒரு விஷயத்தை உபதேசிக்கிற குரு அவர் தெரிந்துகொண்ட அவ் விஷயத்தில் முற்கூறிய மூன்று குற்றங்களற்றவராக இருக்கவேண்டும். அவரிடமிருந்து ஒரு விஷயத்தை நாம் கற்கும்போது அம் மூன்று குற்றங்களறக் கற்கவேண்டும். * “கற்கக் கசடற கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக” என்ற திருக்குறளில்

* அதிகாரம் 40. திருக்குறள் 1. ‘கற்கவேண்டியனவற்றை குற்றமற கற்கவேண்டும். அப்படி கற்ற பின்னர் கற்றதற் குற்றவாறு நடக்கவேண்டுமென்று பொருள்,

கசடற வென்பதற்கு முற்கூறின மூன்று குற்றங்களற வென்பது கருத்து. அம்மாதிரியான் குரு, ஆப்தன் எனப் படுவான்.

'ஒரு குரு சில விஷயங்களை மாத்திரம் கசடறத் தெரிந்திருப்பார். மற்றொரு குரு அவரைவிட கொஞ்சம் அதிக விஷயங்களை அவ்விதம் உணர்ந்திருப்பார். அவ் விதம் உலகத்திலுள்ள ஸகல விஷயங்களையும் குற்றமற முற்றும் உண்மையா புணர்ந்து ஸகலமான குருக்களுக்கும் குருவாகவும்; தனக்கு மேல் குருவில்லாதவனாகவும் விளங்குகிறவன் ஈசுவரன் ஒருவனே. அவ்ன்தான் ஆப்தர் கருக்கெல்லாம் தலைமையான ஆப்தன். கு—என்பது அஞ்ஞான மென்றும், ரு—என்பது நீக்குகிறவன் என்றும் அஞ்ஞானத்தை நீக்குகிறவன் குரு வென்றும் குரு வென்பதற்குப் பொருள் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அம்மாதிரி உலகத்தார்களது அஞ்ஞானமென்ற இருளை நீக்க கோடி ஸூரியர்கள் ஒருமித்தாற் போன்று விளங்கும் பரம குரு என்பான் ஈசுவரனே.

அவனிடமிருந்து வெளியான சப்தம், பிரமாண சப்தங்களுக்கெல்லாம் தலைமையானது. அது வேதம், ஆகமம் என இருவகைப்படும். வேதம் என்பதற்கு அறிவிக்கின்றது என்று பொருள். ஆகமம் என்பதற்கு வேதப் பொருளை வருவித்துக் கொடுப்பது என்று பொருள். ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், அதுமானத்தாலும் அறிய முடியாத விஷயங்களைக்கூட வேதம், ஆகமம் இவ் விரண்டும் அறிவிக்கின்றன. இவ் விரண்டும் பகவானுடைய

ஆஞ்ஞையாக விருக்கின்றன. இங்கு முதலில் வேதத்தைப் பற்றி ஆராய்வோம்.

வேதம்.

வேதம் என்பதற்கு அறிவிக்கின்றது என்று பொருள். பிரத்யக்ஷ அநுமானங்களால் அறிய முடியாதனவற்றையும் வேதம் அறிவிப்பது. அது ஈசுவரனிடமிருந்து தோன்றி, பிறகு மஹர்ஷிகளின் ஞான திருஷ்டியிற் புலப்பட்டு உலகத்திலுள்ள ஜனங்களின் பிரயோஜனத்திற்காக மகரிஷிகளால் வாக்கிய ரூபமாய் அமைக்கப்பட்டது. “யுகங்களின் முடிவில் வேதங்கள், ஆகமங்கள், இதிறாஸங்கள் முதலியன ஈசுவரனிடம் மறைந்துவிட்டன. பிறகு பிரம்மாவின் ஸ்ருஷ்டி யாரம்பத்தில் அவரது அநுக்ரஹம் பெற்ற மஹர்ஷிகள் அவருத்தரவின் பேரில் தவஞ் செய்து அத் தவத்தின் மூலமாய் அவற்றைத் திரும்பப் பெற்றார்கள்” என்று வ்யாஸ முனிவரால் கூறப்படுகிறது.

வேதமும் வேதம் போன்றப் பிரமாண கிரந்தங்களும் ஸ்ருஷ்டி யாரம்பத்தில் ஈசுவரனிடமிருந்து தோன்றுவனவாகவும், யுகம் முடிகின்றப் பிரளய காலத்தில் அவை அவனிடம் மறைகின்றனவாகவும் இருக்கின்றன. ஆகையால் அவற்றை ஒருவனால் உண்டுபண்ணப்பட்டதாகச் சொல்லக்கூடாது. ஈசுவரன் போன்று வேதமும் நித்யமானது. அது ஈசுவரன் வடிவமாயுள்ளது. அதற்கு சப்தப் பிரம்மம் என்ற பெயருமுண்டு.

முற்காலத்திய மகர்ஷிகள் தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கு வேதத்தை வாயாற் சொல்லிக்கொடுப்பதும், சிஷ்யர்கள் தங்களுக்கு அது மனப்பாடமாகும் வரைக் கேட்டுக் கேட்டுத் தாங்களும் அதை அடிக்கடி சொல்லி வாக்கிற்கு வசமாகும்படிச் செய்துகொண்டு அவர்களும் தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கு அத்யயனம் செய்துவைக்க இம் மாதிரி குரு சிஷ்ய பரம்பரையாக வேதம் உலகத்தில் பரவி யிருக்கிறது. அதனாலேயே அதற்கு சுருதி என்றும் பெயர். சுருதி என்பதற்கு கேட்கப்படுகிறது என்று பொருள். காதுகளால் கேட்டே அது அப்யாஸம் செய்யப்படுவதால் அதற்கு அப் பெயர் வந்தது. நாம் ஒலிக்கும் அக்ஷரங்களுக்கு அறிஞர் அடையாளங்களான எழுத்துக்களை உலகத்தார் ஏற்படுத்திக்கொள்ளுவதற்கு முன்னர் கற்பிக்கும் முறை முற்கூறிய விதமே. எழுத்துகள் ஏற்பட்ட இக் காலத்திலும் வேதத்தை மாத்திரம் பழைய முறைப் படிதான் கற்க வேண்டும்.

வேதத்திற்கு எழுத்துக்களுடன் ஸ்வரமும் ஏற்பட்டிருப்பதால் புஸ்தகத்தைப் பார்த்துத் தாங்களே கற்றுக் கொள்வதில் ஸ்வரம் தப்பிதமாய்விடும். வேதத்தில் ஸ்வரம் தப்பிதமாகச் சொல்லுவதனால் மிகுந்தகுற்றம் என்று, வேதமே முறையிடுகிறது. ஏனெனில்? ஸ்வரம் தப்பிதமானால் அதிலுள்ள கருத்தும் தப்பிதமாய்விடுகிறது. நாம் ஒரு நன்மையைக் கருதி வேதவாக்யத்தைச் சொல்லும் போது அக் கருத்துக் கிடைந்த ஸ்வரத்துடன் அக்ஷரங்களை தப்பித மில்லாமற் சொல்ல வேண்டும். நன்மை பயக்கத்தக்க ஒரு வாக்யத்தின் ஸ்வரம் மாறி வேறு ஸ்வ

ரத்துடன் அதை உச்சரித்துவிட்டால் ஒரு ஸமயம் நமக்குத் தீமையைப் பயக்கும்படியான கருத்து அவ்வாக்யத்தால் வெளியாகும். அது ஸ்நாநம் செய்யப்போன விடத்தில் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டது போலாய்விடும். ஸ்வரபேதத்தால் கருத்தின் மாறுதல்கள் உண்டாகும்படி வேதத்தில் பல விடங்களில் இருக்கின்றன. ஆகையால் வேதத்தைக் கற்கின்றவன் ஸ்வர விஷயத்தில் மிக்க கவனமுள்ளவனாக விருக்கவேண்டும்.

வேதத்தின் ஸ்வரங்கள் முன்று. அவை உதாத்தம், அநுதாத்தம், ஸ்வரிதம் என்பன. உயர்த்தி உச்சரிப்பது உதாத்தம் ; தணிந்து உச்சரிப்பது அநுதாத்தம் ; உயர்த்தாமலும் தணிக்காமலும் ஸமமாய் உச்சரிப்பது ஸ்வரிதம் எனப்படும். இவை மூன்றும் வேதத்தில் பல விடங்களில் ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் வெவ்வேறு ஸ்வரமாக மாறி மாறி வந்துகொண்டிருக்கும். ஆனதால் வேதத்தை குரு முகமாகவே கற்கவேண்டும். “வேதம் பகவானுடைய பெருமூச்சு” என வேதத்தில் கூறப்படுகிறது. * “நிறை மொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து மறை மொழி காட்டிவிடும்” என்ற திருக்குறளும் வேதத்தின் பெருமையை உணர்த்துகிறது.

---

* அதிகாரம் 3. திருக்குறள் 8. மறைந்த மந்திரங்களுள்ள வேதமொழியானது இந்நிலவுலகத்துள்ள பயனிறைந்த சொல்லை யுடைய மாந்தராகிய முனிவரது பெருமையைக் காட்டிவிடும் என்று பொருள்.

வேதத்தின் பிரிவுகள்

† “வேதம் ஒன்றே. ஆனால், கலியுகத்தில் வேத மோதுகிறவர்கள் அற்பாயுளுள்ளவர்களாகவும், அற்ப புத்தி யுள்ளவர்களாகவும் இருக்கப்போவதாக பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்ற மும்மூர்த்திகளின் அம்சம்பெற்ற வியாஸ மகர்ஷியானவர் முன்னமே அறிந்து வேதத்தை முற்றிலும் கற்க அவர்கள் அசக்தர்கள் என்று நினைத்து ஜனாதுகூலத்தின் பொருட்டு வேதத்தைப் பல வகுப்பாகப் பிரித்தனர்” என்று தேவி பாகவதத்தில் கூறப்படுகிறது.

வ்யாஸர் வேதத்தை ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாம வேதம், அதர்வணவேதம் என்று நான்கு வகையாகப் பிரித்து முறையே அவற்றை பைலன், வைசம்பாயனன், ஜைமினி, ஸுமந்து என்ற நான்கு சிஷ்யர்களுக்கு போதித்து அவரவர்கள் அந்தந்த வேதங்களை தத்தம் சிஷ்ய பரம்பரை மூலமாய்க் காப்பாற்றவேண்டுமென்று உத்தரவளித்தார். அப்படியே இப்பவும் நடந்து வருகிறது; அதனாற்றான் சிலர் ரிக்வேதிகளாகவும், சிலர் யஜுர்வேதிகளாகவும், சிலர் ஸாமவேதிகளாகவும், சிலர் அதர்வணவேதிகளாகவு மிருக்கிறார்கள்.

யாகத்தில் ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா, பிரம்மா என்று நான்கு பேர்கள் முக்யமானவர்கள். அவர்கள் முறையே முற்கூறிய நான்கு வேதங்களையும் தனித்தனி யாக நன்றாய்க் கற்றவர்களாக விருக்கவேண்டும். தேவர்

ஸந்தோஷிக்கும்படியாகச் செய்யும் கிரியை யாகம் எனப் படும்.

ரிக் (புகழ்த்தும்) வேதம், யாகத்தின் அக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டியக் கிரியைகளைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது. அவற்றை யறிந்து ஹோமம் செய்கிறவன் ஹோதா எனப்படுவான்.

யஜுர் (ஸந்தோஷப்படுத்தும்) வேதம் யாகத்தில் தேவதைகளை அழைத்தல், தேவதைகளை ஸ்துதித்தல், வேதிகை, அதன் செங்கல்கள், யூபஸ்தம்பம் முதலியவற்றின் விவரணங்களையும் ராஜஸூயம், அசுவமேதம் முதலிய யாகங்களின் விவரணங்களையும், கிரகஸ்தன் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய ஒளபாஸனம், அக்னிஹோதரம் முதலிய விஷயங்களையும் கூறுகிறது. அவற்றை யறிந்து யாகத்தை நடத்துகிறவன் அத்வர்யு எனப்படுவான். அத்வர்யு என்பவன் யாகம் செய்கின்ற யஜமானன்.

ஸாம (துக்கக்கதைப் போக்கும்) வேதம் யாகத்தின் அதிஷ்டான தேவதையாகிய பகவானை ஸ்துதிக்கவேண்டியக் கிரியைகளைப்பற்றிக் கூறுகிறது. அது கான ரூபமாயுள்ளது. ஸாமகானம் செய்கிறவன் உத்காதா எனப்படுவான்.

அதர்வண (நன்மைபயக்கும்) வேதம் யாகத்தில் ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா இவர்களால் நேரிடும் பிசகு களை நிவிருத்திக்கின்ற கிரியைகளைப்பற்றிக் கூறுகிறது

அம் மூவர்களின் கிரியைகள் தப்பிதமில்லாமல் நடக்கும் படி அவற்றை மேல்பார்த்துக்கொண்டு பிரம்ம வரணத்தி லிருப்பவன் பிரம்மா எனப்படுவான். பின்னும் அதர் வணவேதத்தில் அரசர்களுக்கு நேரிடும் ஆபத்துகளை ரிவிருத்தி செய்யவும், உலகத்திற்கு தூர்பிக்ஷத்தைப் போக்கி ஸுபிக்ஷத்தை யுண்டுபண்ணவும், சத்துருக்களை ஓட்டுவதற்கு பூதங்களை யுண்டுபண்ணவும், ஸாதனமான பற்பலவிதமான கிரியைகள் கூறப்படுகின்றன.

ரிக்வேதத்திற்கு பிருகஸ்பதியும், யஜுர்வேதத்திற்கு சுக்ரனும், ஸாமவேதத்திற்கு அங்காரகனும், அதர்வண வேதத்திற்கு புதனும் அதிபதிகளாவார்கள். அந்தந்த வேதத்தைச் சார்ந்தவர்கள் தத்தம் வேதத்தின் அதிபதி அஸ்தமனமாயிருக்கும்போது வேதாரம்பம் செய்யக் கூடாது. நான்கு வேதங்களும் முறையே இருபத் தொன்று, நூறு, ஆயிரம், ஒன்பது என்ற எண்ணிக்கை யுற்ற சாகை(பிரிவு)களுள்ளன. முற்கூறிய வேதங்களில் சில பாகம் மந்த்ரங்களாகவும், சில பாகம் விதிகளாகவும், சில பாகம் ரிஷேதங்களாகவும், சில பாகம் அர்த்த வாதங் களாகவு மிருக்கின்றன.

ஐபம், ஹோமம், ஸ்துதி, தானம், ஆராதனம், யாகம் முதலியவற்றைச் செய்யுங்காலங்களில் பிறர்கட்குத் தெரி யாமல் மெள்ள உச்சரிக்கக் கூடியவைகள் மந்திரங்கள் எனப்படும். மந்த்ரம் என்பதற்கு மனனம் செய்கிற வனைக் காப்பாற்றுகிறது என்று பொருள். ஸத்யத்தைச் சொல். தர்மமதைச் செய். தினந்தோறும் ஸந்தியா

தேவியை உபாஸனை செய். ஜீவனிருக்கும் வரை அக்னி ஹோத்ரம் செய். வேதத்தை அத்யயனம் செய், என்ற இவைபோன்ற ஸத் கார்யங்களில் நியமனம் செய்கின்ற வைகள் விதிகள் எனப்படும். விதி என்பதற்கு ஏவுதல் என்று பொருள். பொய்யைச் சொல்லாதே. மயக்க வஸ்துக்களைச் சாப்பிடாதே, கள்.குடியாதே. பிறர் பத்னிகளிடம் செல்லாதே, என்ற இவைபோன்ற கெட்டகார்யங்களினின்று விலக்குகின்றவைகள் நிஷேதங்கள் எனப்படும். நிஷேதம் என்பதற்கு தடுத்தல் என்று பொருள். விதித்த கர்மங்களை ஸ்துதி செய்வதால் ஆவை மேலானவை என்றும் நிஷேதித்த கர்மங்களை நிந்திப்பதால் ஆவை தாழ்ந்தவை என்றும் ஜனங்களுக்கு போதிகின்றவைகள் அர்த்த வாதங்கள் எனப்படும். சிரத்தையுடன் தானம் செய்யவேண்டும் என்பது விதி. தானம் செய்வதினின்றும் எல்லாக் கார்யமும் லித்தியாகிறது என்பது விதியின் ஸ்துதி. பொய்யை சொல்லக்கூடாது என்பது நிஷேதம். பொய் சொல்லுகிறவன் அடியோடு நசித்துவிடுகிறான் என்பது நிஷேதத்தின் நிந்தை. இதனால் விதித்த கர்மங்கள் செய்யத்தகுந்தனவென்றும், நிஷேதித்த கர்மங்கள் தள்ளத்தகுந்தனவென்றும் நாம் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். அர்த்தவாதம் என்பதற்கு விஷயத்தை விளக்கிச் சொல்லுதல் என்று பொருள்.

பின்னும் வேதங்களில் கர்மகாண்டம், உபாஸனா காண்டம், ஞானகாண்டம் என்ற மூன்று பிரிவுகளும் உள. கர்மகாண்டம் கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், உபாஸனாகாண்டம் யோகத்தின் ஸ்வரூபத்தையும், ஞான

காண்டம் பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் விளக்குகின்றன. ஞானகாண்டம் வேதாந்தங்கள் என்றும், உபநிஷத்துகள் என்றும் கூறப்படும். உபநிஷத் என்பதற்கு பிரம்மத்தின் ஸமீபத்தில் சேர்ப்பிவிக்கிறது என்று பொருள், முற்கூறிய வேதமென்ற ஒரு பெரிய விருகூழ். கடர், கௌதுமர், திரித்திரி முதலியவர்களால் காடகம், கௌதுமம், தைத்தரீயம் முதலிய அநேக கிளைகளுடன் பிரிக்கப்பட்டு இப்பொழுதும் உலகில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

உப வேதங்கள்.

முற்கூறிய நான்கு வேதங்களைத் தவிர உப வேதங்களும் நான்கு இருக்கின்றன. அவை ஆயுர்வேதம், அர்த்தவேதம், ததுர்வேதம், காந்தர்வவேதம் எனப்படும். வேதங்களிற் சொல்லிய விஷயங்களைத் தவிர, மற்றும் சில விஷயங்கள் ஜனங்களின் அநுகூலத்திற்கு அவசியமானவைகளாக யிருப்பதை ஆலோசித்து உலகத்திற்கு அருள்புரிந்த சில மகர்ஷிகளின் வாக்கிலிருந்துண்டான வாக்யங்களின் தொகுதி உப வேத மெனப்படும். உப வேதம் என்பதற்கு வேதத்தின் பக்கத்திலிருப்பது என்று பொருள்.

அவற்றுள் ஆயுர்வேதம் என்பது, ப்ராணிகளுக்குண்டாகும் விபாதிகளைப் போக்கவேண்டியதற்குரிய சிகிச்சைகளைச் சொல்லுகிறது. அது ஆயுள் விருத்தியைப் பற்றி கூறுவதால் ஆயுர்வேத மெனப்படுகிறது. அர்த்த வேதம் என்பது, யாகத்திற்கு வேண்டிய தக்பிணை, ஹோம

திரவியங்கள் முதலிய ஸாதனப் பொருள்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. அது அரிய பொருள்களைக் கூறுவதால் அர்த்தவேத மெனப்படுகிறது. தநுர்வேத மென்பது, அரசர்கள் எதிரிகளுடன் யுத்தம் செய்யும் சமயத்தில் வில்லில் அம்புகளைத் தொடுத்து அந்தந்த ஸமயத்திற்குத் தக்கபடி சரமாரிகளைப் பொழிவதற் கதுகூலமான வழிகளைச் சொல்லுகிறது. அது வில்வித்தையைப் பற்றிக் கூறுவதால் தநுர்வேத மெனப்படுகிறது. காந்தர்வ வேத மென்பது, ஷட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்யமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என்ற ஏழு ஸ்வரங்களின் பேதத்தால் குரலின் ஆரோகண (ஏறுதல்) அவரோகண (இறங்குதல்) ங்களை ஏற்படுத்தி ஆக் குரலின் மாறுதலால் பற்பல விதமான கீதங்களைப் பாடுவதற்கு வேண்டிய மார்க்கங்களைக் கூறுகிறது. மயில், எருது, ஆடு, வீணை, குயில், குதிரை, யானை இவற்றின் ஒலிகள் முறையே முன் சொன்ன ஏழு ஸ்வரங்களை ஒத்திருக்கும். அந்த வேதம் தேவர்களில் ஒரு பிரிவினரும், ஸங்கீத சாஸ்திரத்தில் தேர்ச்சியுள்ளவருமான கந்தர்வர்களுக்குப் பரியமானதால் காந்தர்வவேத மெனப்படுகிறது.

வேதத்திலுள்ள உதாத்தம், அநுதாத்தம், ஸ்வரிதம் என்ற மூன்று ஸ்வரங்கள்தான் காந்தர்வ வேதத்தில் ஏழு ஸ்வரங்களாக மாற்றப்பட்டு அவை கீர்த்தனங்களைப் பாடும்போது அநந்தமான ஸ்வரங்களாக மாறிச் சொல்லுகிறவர்கட்கும், கேட்பவர்கட்கும் ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றன. அப்போது ஜனங்களின் மனம் நாதப் பிரம்மத்தில் லயிக்கிறது. ஆதலால் பகவானின் ஸ்தோத்திரங்

களைச் சொல்லும்போது இசையுடன் சொல்லுதல் ஈசனிடம் மனம் லயிக்கக் காரணமாகும்.

வேதத்தின் அங்கங்கள்

அல்லது

சாஸ்திரம் (நினைந்துவது).

அவ்விதமான வேதத்தின் அர்த்தத்தை யறிவதின் பொருட்டு அதன் அங்கங்களாக ஆறு சாஸ்திரங்கள் அந்தந்த மகர்ஷிகளால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவை சிஷை, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்பன. சிஷை, வ்யாகரணம் இவற்றிற்கு பாணிரியும், சந்தஸிற்கு பிங்கலநாதரும், நிருக்தத்திற்கு யாஸ்கரும், ஜ்யோதிஷத்திற்கு ஆர்யபட்டரும், கல்பத்திற்கு காத்யாயனர் முதலியவரும் வேதத்திலிருந்து பிரித்துப் பிரகாசப்படுத்தினவராவர். அவை வேத புருஷனுக்கு முறையே மூக்கு, முதம், பாதங்கள், காதுகள், கண்கள், கைகள் என்ற அவயவங்களாகும்.

1. சிஷை (கற்பிப்பது) என்பது, வேதத்தை அத்யயனம் செய்யவேண்டிய முறையைத் தெரிவிக்கிறது. அது அந்தந்த அக்ஷரங்கள் உண்டாகும் கண்டம் (கழுத்து), தந்தம், கதுப்பு, உதடு முதலிய ஸ்தானங்களையும் அவற்றை யுச்சரிக்கும்போதுண்டாகும் விவரம், ஸம்வாரம் முதலிய பிரயத்னங்களையும் வேதவாக்யங்கள் மாறுதலடையாமலிருக்கும் வண்ணம் பதபாடம், கிரம்பாடம்

என்பனவற்றையும் தெளிவாய்க்குகிறது. எழுத்துகளை ஒலிக்கும்போது அவற்றின் ஸ்தானங்கள் விரிந்தால் அது விவாரம் என்றும், சுருங்கினால் அது ஸம்வாரம் என்றும் சொல்லப்படும். பதபாடம் என்பது, வேதத்தின் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் பதங்களை தனித்தனிப் பிரித்து ஸ்வரத்துடன் உச்சரித்தலாகும். கிரமபாட மென்பது, வேதத்தின் இரண்டு பதங்களை வரிசையாகச் சொல்லிய பின் முன் பதத்தை அடிக்கடி விட்டு பின்னுள்ள ஈரிரண்டு பதங்களை வரிசையாகச் சேர்த்து தொடர்ந்து ஸ்வரத்துடன் உச்சரித்தலாம். அதை யதுசரித்து வேதத்தின் இரண்டு, மூன்று பதங்களைச் சேர்த்துச் சொல்லி அவற்றுள் முன்னும் பின்னுமாக சடைப்பின்னல்போன்று ஒரு வித கணக்குடன் சில பதங்களை அடிக்கடி விட்டும் மேலும் தொடர்ச்சியாய்த் திரும்பத்திரும்ப சேர்த்தும் ஸ்வரத்துடன் உச்சரித்தலாகிய ஜடை, கனம் என்பனவற்றையும் வேதவரக்யங்கள் எந்த தேசத்திலும் எந்த இடத்திலும் மாறாம லிருப்பதற்காகப் பிந்திய அறிவினர்கள் பலமாய் ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றனர்.

2. வியாகரணம் (நன்றாக்குவது) என்பது ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் இலக்கணம். இது ப்ரகிருதி (பகுதி) இது விக்ருதி (விசுதி) என்ற விவேகத்தை முன்னிட்டுத் தப்பிதயில்லாத பதங்களைப் பிரயோகிப்பதற்கு வேண்டிய அறிவை உண்டுபண்ணுகிறது.

3. சந்தஸ் (ஸந்தோஷப்படுத்துவது) என்பது யாப் பிலக்கணம். அது விருத்தங்களை (சுலோகங்களை) இயற்று

வதற்கு வேண்டிய மாத்திரைகள், எழுத்துகள், பாதங்கள் (அடிகள்) முதலிய நியமங்களையும், அவற்றின் இலக்கணங்களையும் ஸ்பஷ்டமாய் விளக்குகின்ற சாஸ்திரம். ஒரு உயி ரெழுத்தை யுச்சரிப்பதற் கேற்பட்ட காலம் ஒருமாத்திரையாம் ஒரு மெய்யெழுத்தின் காலம் அரைமாத்திரையாம்.

4. நிருக்தம் (நன்றாய்க்கூறுவது) என்பது, வேதத்தின் அர்த்தங்களுடைய தாத்பர்யத்தை நிச்சயம் செய்வதற்கு பதம், வாക്யம் முதலியவற்றைப் பிரித்துக் காட்டுகிற சாஸ்திரம்.

5. ஜ்யோதிஷம் (கிரகங்களைப்பற்றினது) என்பது, ககோளசாஸ்திரமும் பல சாஸ்திரமும் அடங்கியது. ககோள சாஸ்திரம், வானத்திலுள்ள கிரகம் முதலியவற்றின் ஸஞ்சாரத்தைப்பற்றிக் கூறுகிறது. க—என்பது ஆகாசம். கோளம்—என்பது உருண்டை. பல சாஸ்திரம், மனிதர் முதலிய பிராணிகளுக்கு கிரகாதிகளின் ஸஞ்சாரத்தாலுண்டாகும் பலன்களைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றது.

6 கல்பம் (ஏற்படுத்துவது) என்பது வேதத்திற்குரிய அக்னி சம்பந்தமான கிரியைகளில் மந்த்ரங்களைச் சொல்லும்போது செய்யவேண்டிய தந்த்ரங்களைக் காட்டுகிற சாஸ்திரம். கிரியை செய்கிறவனைக் காப்பாற்றுகிறது தந்த்ரம் எனப்படும். கிரகஸ்தர்கள் அந்தந்த காலங்களில் செய்யவேண்டிய கிரியைகளுக்கு ஸம்பந்தமான கிருஹ்ய ஸூத்ரங்களும், ஜனங்களின் வழக்கங்கள் விவகா

ரங்கள் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தமான தர்ம ஸூத்ரங்களும், யாகஸம்பந்தமான ச்ரௌத ஸூத்ரங்களும், யாக சாலையை நிர்மிக்க வேண்டியதற்கான சேஷத்ர கணித முறைகளை விஸ்தாரமாய்க் கூறுகின்ற சுல்வஸூத்ரங்களும் கல்பத்தி லடங்கி யிருக்கின்றன. ஸூத்ரம் என்பதற்கு நூல், என்று பொருள்.

முன்சொன்ன சுல்வஸூத்ரங்களின் தாத்பர்யத்தை யறிவதற்கு ஜ்யாமிதி (சேஷத்திரகணிதம்) யில் நல்ல அறிவு இருக்கவேண்டியது அவசியம். ஜ்யா—என்றால் பூமி யென்றும், மிதி—என்றால் அளவு என்றும் பொருள்படுவதால் ஜ்யாமிதி என்பதற்கு பூமியின் அளவைப் பற்றிய நூல் என்ற பொருள் ஏற்படுகிறது. ஆனதுபற்றி சுல்வ ஸூத்ரங்களில் சேஷத்ரகணிதம் கற்பிக்கப்படுகிறது. மேனாட்டார் இக் காலத்தில் “யூக்லிட்” என்று வழங்குகிற சேஷத்ரகணிதம் என்னும் நூலின் 1-வது பாகத்திற்கு கூறிய விதிகள் சுல்வஸூத்ரங்களின் ஆரம்பத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேனாட்டார்களால் தற்காலம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் புதிதாய்க் கண்டுபிடிக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்படும் விஷயங்களில் அநேகங்களை நமது முன்னோர் முன்னமே யுணர்ந்து உலகத்தார்களுக்கு உபயோகப்படுமாறு வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அவைகளை அடிக்கடி பழக்க வழக்கங்களில் கொண்டுவராததாலும், அவற்றை ஆதரிக்க மனிதர்கள் அருமையாய்விட்டதனாலும் நம் முன்னோர்களின் அநேக நூல்கள் இப்போது மறைந்து வருகின்றன. நிற்க;

உபாங்கங்கள் .

பின்னும் வேதத்திற்கு நான்கு உபாங்கங்கள் இருக்கின்றன. அவை : மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம், நியாய சாஸ்த்ரம், தர்ம சாஸ்த்ரம், புராணம் எனப்படும்.

மீமாம்ஸா என்பது, வேதவாக்யங்களுடைய அர்த்தங்களில் பரஸ்பரம் விரோதத்தினால் ஸந்தேகம் ஏற்படும் போது அந்தந்த வைதிகவெளகிக நியாயங்களைக் காண்பிவித்து அதன் மூலமாய் அந்த ஸந்தேகங்களைப் போக்குவதின் பொருட்டு ஏற்பட்ட சாஸ்த்ரம். வேதத்தில் ஓரிடத்தில் ஒரே ருத்திரன் தான் உண்டு. இரண்டாவது ருத்ரன் இல்லை என்றும், மற்றோரிடத்தில் ஆயிரமாயிரம் ருத்ரர்கள் பூமியில் இருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதனால் பரஸ்பரம் விரோதமேற்பட்டு ஸந்தேகமுண்டாகிறது. இவ்விதமே பிரும்மமானது கண், காது, கை, கால்களற்றது என்று ஓரிடத்திலும், மற்றொரு பக்கத்தில் அந்த பிரம்மரூபமான புருஷன் ஆயிரம் தலைகள் கண்கள் கால்கள் உடையவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதனாலும் ஸந்தேகம் உண்டாகிறது. மீமாம்ஸையிலுள்ள நியாயத்தினாலே அதைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும். எப்படியெனில்? ருத்ரன் ஒருவனாக இருந்தபோதிலும் அவன் ஆயிரக்கணக்கான அனேகவித சரீரங்களை எடுத்துக்கொள்ள சக்தியுள்ளவன் என்று தெரிவிப்பதன் பொருட்டு ஆயிரம் ருத்திரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. கண், காது, கை, கால்கள் இல்லாத ஜகதீசனுக்கு நமக்குப்போன்று கர்மவசத்தாலுண்டாகாத

தும் பஞ்சபூத விகாரமற்றதும் தன்னிச்சையினாலேயே உண்டாகிறது காரணமற்றதுமான ஆயிரம் தலை கை கால்களை உலக அதுக்கரஹத்தின்பொருட்டு உண்டாக்கிக் கொள்ள சக்தி இருக்கிறதாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இவ்விதம் அந்தந்த ஸந்தேகங்களை அந்தந்த நியாயங்களைக்கொண்டு நிவிர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டும்.

நியாயமென்பது தர்க்க சாஸ்திரம். அது உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள் இத்துணையுள்ளன என்பதைப் பிரித்துக்காட்டி அவற்றின் இலக்ஷணங்களையும் தன்மைகளையும் உட்பிரிவுகளையும் விரிவாய்க் கூறுகிறது. தர்ம சாஸ்திர மென்பது ஸ்மிருதிகளாகும். புராண மென்பது பழையபழைய சரித்திரங்களைக் கூறுகிறது. முற்கூறிய வேதத்தின் அங்கங்களை அறிந்தாற்றான் வேதார்த்தத்தையறியலாமாயினால் வேதங்களைக் கற்கின்றவர்கள் அவற்றின் அங்கங்களையும் கற்கவேண்டும். விரிவுள்ளனவாய் ஸ்மிருதிகள், புராணங்கள் இங்கு வேறுகப் பிரித்துக் கூறப்படுவன.

ஸ்மிருதிகள்.

வேதம் உலகத்தில் தோன்றிய காலத்திற்குப் பிறகாலத்திய மகர்ஷிகள் அக் காலத்தியவர்களால் வேதத்தின் அர்த்தத்தை யறிவது மிகவும் கஷ்டஸாத்யமாக இருப்பதையுணர்ந்து வேதார்த்தத்தின் தாத்பர்யத்தை எடுத்து அதிக விரிவும் சுறுக்கமுமில்லாமல் ஸ்மிருதிகளாகவும் புராணங்களாகவும் செய்திருக்கின்றனர். ஸ்மிருதி (நினைக்கப்

படுவது) என்பதற்கு வேதார்த்தத்தை நினைத்துச் செய்யப்பட்ட நூல் எனப்படும். அது வேதத்திற்குரிய ஆசாரம், விவஹாரம், பிராயச்சித்தம் முதலியவற்றைக் கூறுவதும், பிரவிர்த்தி மார்க்கத்திற்குரிய கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தைக் காண்பிவிக்கின்றதும், நிவிர்த்தி மார்க்கத்திற்குரிய பிரம்ம ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கின்றதுமான சாஸ்திரம். அதற்கு தர்ம சாஸ்திரமென்றும் பெயர்.

அந்த ஸ்மிருதிகள் பதினெட்டு. அவை :—மது ஸ்மிருதி, பராசரஸ்மிருதி, யாஜ்ஞவல்கியஸ்மிருதி முதலியன. அவற்றை இயற்றினவர்களும் பதினெண் மகர்ஷிகள். அவர்களின் பெயர்கள் :—1. மது, 2. பிரகஸ்பதி, 3. தக்ஷர், 4. கௌதமர், 5. யமர், 6. அங்கிரன், 7. யோகிச்வரர், 8. ப்ரசேதஸ், 9. சாதாதபர், 10. பராசரர், 11. ஸம்வர்த்தர், 12. உசநஸ், 13. சங்கர், 14. லிகிதர், 15. அத்ரி, 16. விஷ்ணு, 17. ஆபஸ்தம்பர், 18. ஹாரீதர் என்பன. இவற்றில் மதுதர்ம சாஸ்திரந்தான் அதுஷ்டானத்திற்கு முக்யமாக இருக்கிறது. வேதத்தில் * “மது யாதொன்றைச் சொன்னாரோ அது (உலகத்திற்கு) மருந்து” எனப்படுகிறது. வேதம் பின்வரும் ஸங்கதிகளில் சிலவற்றை நமக்கு முதலிலேயே எடுத்துக் கூறுகிறது. “மதுஸ்மிருதியில் வேதங்களின் கருத்து கொஞ்சமும் தவருதலின்றி எடுத்துக் கூறப்படுவதால் அதுவே ப்ரதானமானது. அதற்கு விபரீதமான விஷயங்கள் மற்ற ஸ்மிருதிகளில் சொல்லப்படுமானால் அவை

* யஜுர்வேதம், காண்டம் 2. ப்ரச்னம் 1. அதுவாகம் 11.

ஆதரிக்கப்படமாட்டா” என்று பிரகஸ்பதி ஸ்மிருதி வியாக்யானத்தில் கூறப்படுகிறது.

முகூர்பயவைகளைத் தவிர வேறு பதினெட்டு உப ஸ்மிருதிகளும் உள. அந்த ஸ்மிருதி கர்த்தர்கள் :—
1. ஜாபாலி, 2. நாசிகேதர், 3. ஸ்கந்தர், 4. லௌகாக்ஷி, 5. கச்யபர், 6. வ்யாஸர், 7. ஸந்தகுமாரர், 8. சந்தது, 9. ஜநகர், 10. வ்யாக்ரர், 11. காத்த்யாயனர், 12. ஜாதூ கர்ணி, 13. கபிஞ்சலர், 14. கனாதர், 15. போதாயனர், 16. விச்வாமித்ரர், 17. பைடநலி, 18. கோபிலர் என்ப வர்கள்.

முன்சொன்ன ஸ்மிருதிகளுள் நான்கு யுகங்களுக் கும் தனித்தனி ஸம்பந்தட்ட நான்கு ஸ்மிருதிகள் முக்ய மானவை. கலியுகத்தில் பராசரஸ்மிருதிதான் முக்யமானது. அவ்விதமே பராசரஸ்மிருதி முதல் அத்யாயத்தில் “ஜனங் கள் கிருதயுகத்தில் மதுஸ்மிருதியையும், திரேதாயுகத்தில் கௌதமஸ்மிருதியையும், த்வாபரயுகத்தில்சங்கஸ்மிருதி, லிகிதஸ்மிருதி இவ்விரண்டும், கலியுகத்தில் பராசரஸ்மிருதி யையும் அதுஷ்டிக்கின்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் என கூறப்படுகிறது. இங்குஸ்மிருதிகளுக்கு அடுத்தபடியாகவும், புராணங்களுக்கு மேல்படியாகவும், முன்னோரால் பிரமாண க்ரந்தங்களாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டனவும், புராணம் போன்று புராதன சரித்ரங்களைக் கூறுகின்றனவுமான இதிறாஸங்ளைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமாகையால் அவைகளைப்பற்றி புராணங்களுக்கு முன் கூறப்படுகிறது.

இத் தீ ஹாஸ ங் க ள் .

தர்மம் முதலிய நான்குவிதமான புருஷார்த்தங்களைப் பற்றி பற்பல கதைகளின் மூலமாய் ஜனங்களுக்கு உபதேசம் செய்கின்ற பூர்வ காலத்திய சரித்திரங்களடங்கினது, “இதிஹாஸம்” என்று அதன் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது. இதிஹாஸ என்ற பதத்திற்கு “இப்படி முன் இருந்தது” என்பது பொருள். இராமாயணம், பாரதம் என்ற இரண்டு மகாகாவ்யங்களும் இதிஹாஸம் எனப்படுகின்றன.

இராமாயணம் என்பது, மகாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீராமனின் சரிதத்தைத் தொடர்ச்சியாய்க் கூறுகிறது. அதை முற்றும் தெரிந்துகொள்ளுகிறவர்களுடைய மனத்தில் மாதா, பிதா, அரசன், குரு, தெய்வம் இவர்களிடம் பக்தி, ஸகோதரவாத்ஸல்யம், ஏக பக்தினி விரதம், ஈஜமான விச்வாஸம், சொன்னசொற்பிறளாமை, பெரியோரிடம் வணக்கம், பதிவிரதையின் ஒழுக்கம், நன்றி மறவாமை, சரணமடைந்தவனைக் கைவிடாமற் காப்பாற்றுதல் முதலிய அநேக தர்மங்கள் நன்றாய்ப் பதியும் படியாக அது அமைந்திருக்கிறது. அது ஆதிகாவ்யம் என்றும் கூறப்படும். அதை இயற்றினவர் வால்மீகி மகர்ஷி. அதில் இருபத்துநாலாயிரம் சுலோகங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

பாரதம் என்பது, சந்திரவம்சத்திற்பிறந்த ஒரு குடும்பத்தினர் பொறுமையினாலும், பகையினாலும் தங்களுக்

குள் சண்டையிட்டுக்கொண்டார்கள். ஒரு வகுப்பினர் களாகிய பாண்டவர்கள் மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானின் உதவியின்பேரில் மற்றொரு வகுப்பினராகிய கௌரவர்களை ஜயித்தார்கள் என்ற கதையை விரிவாய்க் கூறுகிறது. பாண்டவர்கள் நியாயமான க்ஷியில் பிரவிர்த்தித்தவர்களாகையால் அவர்கள் பக்கத்தில் கிருஷ்ண பகவான் ஸகாயமாக விருந்தார். அவர்களுக்கு வெற்றி கிடைத்தது. அவர்களுள் மூத்தவராகிய தர்மர் வெகுசாலம் அரசாண்டு வந்தார். கௌரவர்கள் அநீதியாக பாண்டவர்கள் இராஜ்யத்தைப் பிடிங் கிக்கொண்டு திருப்பிக் கொடுக்காமல் இருந்ததால் தங்க ளுக்கு உதவியாகவிருந்த பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், கர்ணன் முதலியவர்களோடு அழிந்தார்கள் என்பதனால் நியாயஸ்தனுக்கு தெய்வ ஸஹாயம் ஏற்படும்; அக்கிரமம் செய்கிறவன் அழிந்துவிடுவான் என்ற நீதியை அது கற்பிக்கிறது.

பின்னும் அதில் கூறப்படும் உபகதைகளாகிய உபாக் யானங்கள் அளவிறந்தனவாகவும், அவற்றால் போதிக்கப் படும் நீதிமுறைகளும் கணக்கில்லாதனவாகவும், கதை கேட்பவர்களுடைய மனதிற்கு மிக்க இன்பமாகவும், மென்மேலும் கேட்க ஆவலைக்கொடுக்கக்கூடிய ருசியுள்ளதாகவும் சங்கிலிப்பின்னல் போன்று சுற்றிச் சுழற்றித் தொடுக்கப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது. இக்கதைக்கு கிருஷ்ண பகவானே நாயகனாக விளங்குகிறார். தத்வ ஆராய்ச்சியைப் பற்றி அனேக இடங்களில் பீஷ்மாசார்யருடைய உபந்யாஸங்கள் காணப்படுகின்றன. உலகத்தில் வேதாந்த கிரந்தங்

களுள் சிரோரத்னமாய் விளங்கும் “பகவத்கீதை” இதன் மத்தியில் கிருஷ்ணபகவானால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் உலகநடைக்குரிய தத்வ முறைகளும் பிரம்ம ஞானிகளுக்குரிய தத்வ முறைகளும் கூறப்படுகின்றன. இம்மாதிரியான இந்த பாரதத்தின் பெருமையை அநுப வத்தால் அறியவேண்டுமே யல்லது வாயாற் சொல்ல முடியாது. ஆதலால் பாரதம் முழுதும் சரித்திரம், தர்மம், நீதி, மதம் இவைகளைப்பற்றிய வசனங்கள் நிறைந்த கலா நிதியாகக் கூறலாம். அதற்கு மேலான கிரந்தம் உலகத்தில் இல்லை என்பது மாத்திரமன்று; அதற்கு ஸமானமானது மில்லை. அதனால் அதற்கு மஹாபாரதம் என்றும் பெயர்.

சந்திர வம்சத்தில் துஷ்யந்தன் பிள்ளையாகிய பரதன் என்று ப்ரவலித்தி பெற்ற ஒரு வேந்தன் இந்த பரதகண் டம் முழுமையும் ஆண்டு வந்தான். அவனுடைய ஸந்ததியில் பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் ஜனித்தவர்கள். அவர்கள் சரித்திரத்தைப் பற்றிக் கூறுவதால் பாரதம் என்றும், அது மிகவும் பெருமை பெற்றிருப்பதால் மஹா பாரதம் என்றும் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. அதன் கதை இராமாயண கதையை விட நவீனமாகவே இருக்கும். இராமாயண கதை த்ரேதா யுகத்திலும் பாரத கதை த்வாபர யுகத்தின் முடிவிலும் நடந்தன. பாரத காவ் யத்தை இயற்றினவர் வ்யாஸமகர்ஷி. அதில் இலக்ஷம் சுலோகங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. சிலர் புராணங்களும் இதிஹாஸங்களும் சேர்ந்து ஐந்தாவது வேதம் என்றும் சிலர் இதிஹாஸங்கள் மாத்திரம் ஐந்தாவது வேதம்

என்றும் சிலர் இந்த மகாபாரதம் ஒன்று மாத்திரம் ஐந்தாவது வேதமென்றும் கூறுகின்றனர்.

புராணங்கள் .

புராணம் என்பது முக்ய ஸ்ருஷ்டி, உபஸ்ருஷ்டி, வம்சாவளி, மன்வந்தரங்கள், வம்ச சரித்திரங்கள் இவை களைப்பற்றிக் கூறும் கிரந்தம். அது பதினெட்டு விதம். அவை 1. பிராம்மம் (10 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 2. பாத்மம் (55 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 3. வைவத்ணவம் (8 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 4. வாயவ்யம் அல்லது சைவம் (24 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 5. பாகவதம் (18 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 6. நாரதீயம் (25 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 7. மார்க்கண்டேயம் (32 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 8. ஆக்னேயம் (8 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 9. பவிஷ்யத் (31 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 10. பிரம்ம கைவர்த்தம் (12 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 11. லைங்கம் (11 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 12. வாராகம் (24 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 13. ஸ்காந்தம் (100 ஆயிரம் சுலோகங்கள் உள்ளது) 14. வாமனம் (24 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 15. கௌர்மம் (6 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 16. மாத்ஸ்யம் (14 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 17. காருடம் (16 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) 18. பிரம்மாண்டம் (12 ஆயிரம் சுலோகங்களுள்ளது) என்பன. அவற்றை அருளிச்செய்தவர் வேதவ்யாஸ முனிவராவர்.

முற்கூறிய பதினெண் புராணங்களில் பிரம்மம், பாத்மம் இவ்விரண்டும் பிரம்மாவின் மகிமையைப் பற்றியும், நாரதீயம், பாகவதம், காருடம், வைஷ்ணவம் இன்னன்கூடும் விஷ்ணுவின் மகிமையைப் பற்றியும், ஸ்காந்தம், வாயவ்யம், லைங்கம், கௌர்மம், வாமனம், வாராகம், பவிஷ்யத், மாத்ஸ்யம், மார்க்கண்டேயம், பிரம்மாண்டம் இந்த பத்து புராணங்களும் சிவனது மகிமையைப் பற்றியும் பிரம்ம கைவர்த்தம், ஸூர்யன் மகிமையைப் பற்றியும் ஆக்னேயம் அக்னி மகிமையைப் பற்றியும் சொல்லுகின்றன.

மற்றும் சில மகர்ஷிகளால் உபபுராணங்கள் பதினெட்டு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவை 1. ஸந்தகுமாரீயம், 2. நாரஸிம்மம், 3. நந்தீயம், 4. சிவரகஸ்யம், 5. தெளர்வாஸம், 6. நாரதீயம், 7. காபிலம், 8. மானவம், 9. வாருணம், 10. தேவீபாகவதம், 11. வாலிஷ்டம், 12. கல்கி, 13. காணபதம், 14. ஹம்ஸம், 15. ஸாம்பம், 16. ஸௌரம், 17. பராசரம், 18. பார்க்கவம் என்பன.

புராணமென்பதற்கு வெகு காலத்திற்கு முந்தியது என்று பொருள். பிரம்மாவின் நான்கு முகங்களின் வழியாக உலகில் ப்ரவித்தி யடைந்த வேதத்தை வ்யாஸர் நான்கு விதமாய்ப் பிரிப்பதற்கு முன்னமே அப் புராணங்களைச் செய்துவிட்டபடியால் அவற்றிற்குப் புராணம் என்ற பெயர் வந்திருக்கின்றது. பதினெண் புராணங்களைச் செய்த வ்யாஸர் தான் ஒன்றாய்க் கலந்திருந்த வேதத்தை நான்காகப் பிரித்தவர். வ்யாஸர் என்பதற்கு

பிரிக்கின்றவர் என்று பெயர். வேதங்களைப் பிரித்ததால் அவர் வேதவ்யாஸர் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

பிரம்மாவானவர் ஒரு உலக ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் ஸகல வேதங்களையும் வெளிப்படுத்துவதற்கு முன் அவற்றின் அர்த்தத்தைத் திரட்டி ஜனங்கள் எளிதில் அறியக்கூடிய விதமாய் நூறு கோடி கிரந்தங்களடங்கியதும் பிரம்மபுராணம் என்று பெயர் கொண்டதுமான ஒரு பெரிய புராணத்தை யுண்டுபண்ணி அதையும் வேதத்தையும் வெளிப்படுத்தினார். பிறகு ஒரு யுகாந்தரத்தில் உலகத்தார்களின் ஸௌகர்யத்தின் பொருட்டு அந்த வேதத்தை நான்கு விதமாகவும், பிரம்மபுராணத்தை பதினெண்புராணங்களாகவும் ஒரு வ்யாஸர் பிரித்தார். பிறகு மற்றொரு ஸ்ருஷ்டி யாரம்பத்திலும் வெளியான வேதம், புராணம் இவற்றை அவ்விதமாகவே இன்னொரு வ்யாஸர் பிரித்தார். இப்படி இருபத்தெட்டு வ்யாஸர்கள் பிரளயம் முடிந்து அந்தந்த ஸ்ருஷ்டி யாரம்பமாகிய கல்பங்கள் தோறும் அந்தந்த யுகங்களில், அந்தந்த ஜனங்களின் புத்தி சக்திக்குத் தக்கவாறு அந்த வேதங்களையும், அந்தப் புராணங்களையும் சுருக்கிச் சுருக்கிக் காண்டம், வர்க்கம், அத்யாயம் என்ற பிரிவுகளையும் ஏற்படுத்தி உலகத்தில் பரவச்செய்தார்கள்.

அந்தந்த யுகாந்தரங்களில் அந்தந்த வ்யாஸர்களால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சுருக்கிவிடப்பட்ட புராணம், கடைசி வ்யாஸரால் சுருக்கப்படும்போது முதலில் இரு நூறுகோடி கிரந்தங்களாக இருந்த புராணம் இப்போது

4,30,000 கிரந்தங்களாக சுருங்கியிருக்கின்றது. ஒரு கிரந்தம் என்பது, முப்பத்திரண்டு எழுத்துகளடங்கிய ஒரு சுலோகம். வேதங்களிலும் அநேக பாகங்கள் வா வா சுருங்கியிருக்கின்றன.

இவ்விதம் இருபத்தெட்டு வ்யாஸர்கள் புராணங்களில் கூறப்படுகின்றனர். அவர்களின் பெயர்கள்:—

1. பிரம்மன், 2. மனு, 3. சுக்ரன், 4. பிரகஸ்பதி,
5. ஸூரியன், 6. யமன், 7. இந்த்ரன், 8. வவிலிஷ்டன்,
9. ஸாரஸ்வதன், 10. திருதாமன், 11. திருசிகன்,
12. பாரத்வாஜன், 13. அந்தரிக்ஷன், 14. வர்ணி,
15. த்ரய்யாருணி, 16. தனஞ்ஜயன், 17. க்ரதுஞ்ஜயன்,
18. ஜயன், 19. கௌதமன், 20. உத்தரன், 21. வாஜ்
- க்ரவஸ், 22. சுஷ்காயணன், 23. த்ருணபிந்து,
24. ரிக்ஷன், 25. வால்மீகி, 26. சக்தி, 27. பராசரன்,
28. பாராசர்யன், என்பன. இதனால் கல்பங்களும்

இருபத்தெட்டுதான் ஆயின என்பதாக நினைக்கக்கூடாது. அதற்கு முன் சென்றிருக்கும் பிரளயங்களும், ஸ்ருஷ்டிகளும் எண்ணிறந்தன. ஸ்ருஷ்டிகல்பம், பிரளயகல்பம் என்பவை முறையே ஸ்ருஷ்டி யாரம்பம், ஸ்ருஷ்டியின் முடிவு எனப்படும். விதை முந்தியா? முளை முந்தியா? என்ற பீஜாங்குர நியாயம்போன்று ஸ்ருஷ்டிப் பிரளயங்களுக்கு ஆரம்பம் கண்டுபிடிக்க முடியாதாகையால் அவை கணக்கற்றன. அப்படித்தான் சாஸ்திர வலித்தாந்தம். ஆகையால், இருபத்தெட்டு கல்பங்களில்தான் வேதம், புராணம் இவற்றைப் பிரிக்கவும் சுருக்கவும் வேண்டிய அவசியம் நேரிட்டிருக்கிறது என்று அறியவேண்டும்.

சென்ற துவாபர யுகத்தின் முடிவில் பாராசார்யர் என்ற இருபத்தெட்டாவது வ்யாஸர்தான் வேதத்தையும், புராணத்தையும் சுருக்கிப் பிரித்தவர். அவரை இருபத்தேழாவது வ்யாஸராகிய பராசரருக்குப் பிறந்ததால், பாராசார்யர் என்றும், ஸத்யவதிகேவிக்கு கங்கையின் தீவில் கிருஷ்ணன் அம்சமாகப் பிறந்ததால் ஸத்யவதி குமாரர், கிருஷ்ணத்வைபாயனர் என்றும் பெரியோர் அழைக்கின்றனர். தீவில் பிறந்தவர் த்வைபாயனர் எனப்படுவார். அவர் பிறப்பு முதலிய மகிமை பாரதத்தில் நன்றாய்ச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

அவர் வேதத்திற் சொல்லிய தர்மங்களை ஜனங்கள் ஸ - ல ப மாய் அறியவேண்டியதற்காக 4,30,000 கிரந்தங்களடங்கிய ஒரு புராணத்தைப் பதினெண் புராணங்களாகப் பிரித்து அவற்றைத் தனது சிஷ்யர்கள் மனது தளராமல் கேட்பதின் பொருட்டு அவற்றில் தான் ஞானதிருஷ்டியால் பார்த்ததும் பெரியோரால் கேட்டதும் வேதத்திற்கு விரோதமில்லாததுமான ராஜர்ஷிகள், பிரம்மர்ஷிகள், தேவர்ஷிகள் இவர்களின் சரித்ரங்களைச் சேர்த்து ஸுதர் என்ற முக்ய சிஷ்யருக்கு அவற்றைப் படிப்பிவித்தார். பிறகு ஸுதர் மூலமாய் அப் புராணங்கள் உலகத்தில் பரவின.

பின்னும் அவர் ஸம்ஸாரமாகிய சேற்றுக் கிடங்கில் விழுந்து அமிழ்ந்துகிடக்கின்ற ஜனங்களிடம் பேரன்பு பாராட்டி அவர்களை கரையேற்றுவதின் பொருட்டு உபரிஷத்துகள் என்ற வேதாந்தத்தின் கருத்துகளை ஸாரமாக

எடுத்து ஸூத்ரங்களாகச் செய்து அவற்றிற்கு “சாரீரக மீமாம்ஸா” என்ற பெயரிட்டு சிஷ்யர்கள் மூலமாய் உலகத்தில் அதனை பரவச்செய்திருக்கிறார். இக் கலியுகத்தில் ஜனங்கள் உய்யும் பொருட்டு அவர் செய்திருக்கும் பேருதவிகளை கவனிக்கும்போது அவரிடம் நாம் நன்றி பாராட்ட என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இதன்பின் உபநிஷத்துகளைப் பற்றிக் கூறப்படும்.

உபநிஷத்துகள்.

உபநிஷத்துகள், சாரீர தத்வம், மனஸ்தத்வம், ஆத்ம தத்வம் என்ற மூன்று தத்வங்களைப் பற்றிய ஸூக்யம் மான உபதேசங்களைச் செய்கின்றன. அவை வேதங்களின் கடைசி பாகங்களாக விருப்பதால் வேதாந்தங்களெனப்படும். உபநிஷத் என்பதற்கு ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவினிடம் சேர்ப்பிவிக்கிறது என்று பொருள். உபநிஷத்துகள் பலவுள். அவற்றுள் 108 முக்யமானவை. அவற்றுள்ளும் 10 அல்லது 12 பிரதானமானவை. மற்றவை ஸாமான்யமானவை. பிரவித்தமான பன்னிரண்டு உபநிஷத்துக்களாவன:— 1. ஈசம், 2. கேனம், 3. கடம், 4. ப்ரசனம், 5. முண்டம், 6. மாண்டூக்யம், 7. ஐதரேயம், 8. கௌஜீதகி, 9. தைத்தரீயம், 10. சுவேதாசுவதரம், 11. பிரகதாரண்யம், 12. சாந்தோக்யம் என்பனவாம். மேற்கண்ட பிரதானமான 12 உபநிஷத்துகளுக்கும், வேதாந்ததர்சனஸ்தாபகர்களான சங்கரர், நீலகண்டர், ராமானுஜர், மத்வர் என்ற ஆசார்யர்களாலும் அவர்களின் ஆதி சிஷ்யர்களாலும் பாஷ்யங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. முற்கூறிய சாரீரக

மீமாம்ஸா ஸூத்திரத்திற்கும் மேற்கண்ட ஆசார்யர்கள் பாஷ்யங்கள் இயற்றியிருக்கின்றனர். அவர்களின் தர்சனங்கள், சரித்திரங்கள் இவைகளைப்பற்றி பின் கூறுவோம். இதன்பின் சாரீரக மீமாம்ஸையைப் பற்றிக் கூறப்படும்.

சாரீரக மீமாம்ஸா ஸூத்ரம்.

அதிகமான கருத்துகளை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற சுருங்கின வாக்யம், ஸூத்ரம் எனப்படும். ஸூத்ரம் நூல்போன்று ஸூக்ஷ்மமாயுள்ளது. சாரீரத்திற்குக் கட்டுண்ட ஜீவாத்மாவைப் பற்றி நன்கு ஆராயுதல், சாரீரக மீமாம்ஸா (சாரீரக-மீமாம்ஸா) எனப்படும். ஜீவன் பிரம்ம மாவதற்கு வேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்லுவதால் அது பிரம்ம ஸூத்ர மென்றும் கூறப்படும். அதில் ஒவ்வொன்றிலும் நான்கு பாதங்கள் கொண்ட நான்கு அத்யாயங்கள் உள. அதற்குப் பல மகா மேதாவிகளான ஆசார்யர்களும் அவர்கள் சிஷ்யர்களும் பாஷ்யங்களியற்றி யிருப்பதினாலேயே அது தத்வங்களின் ஆராய்ச்சியைப் பற்றின சாஸ்திரங்களுள் ஒப்பும் உயர்வு மற்ற உத்தமமான நூல் என்பதையுணர்த்துகிறது. அப்படியே அதனைக் கற்றுணர்ந்தவர்கள் கொண்டாடுவார்கள்.

ஸ்மிருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் முதலியவைகளில் வேதார்த்தத்தை அனுஸரித் திருக்கின்ற பாகங்கள் தான் ப்ரமாணமானவை. வேதார்த்தத்திற்கு விரோதமாயிருக்கின்ற பாகங்கள் சாஸ்திர முணர்ந்தவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப் படமாட்டாதன.

ஆகமம் என்பதற்கு சாஸ்திரம் என்ற பொருள் பொதுவாக யிருப்பதுடன் ஆகம சாஸ்திரம் என்பதற்கே அது சிறப்புப் பெயராக வாய்ந்திருக்கிறது. உருவத்துடன் கூடின பரம்பொருளாகிய பகவானை வெளியிலும் மனத்திலும் ஆராதித்து அவனிடம் போய்ச் சேருவதற்கான நெறி முறைகளை நன்கு அறிவிப்பது ஆகமம் என்றும் ஆகம சாஸ்திரம் என்றும் கூறப்படும். வேதத்திற் கூறிய பொருள் இலகுவாக அறிய முடியாத காலத்தில் ஜீவாத்மாக்களின் நன்மையைக் கருதின பகவான் கருணையுற்று சில முனிவர் வாயிலாக வேத தாத்பர்யங்கள் தெள்ளெனத் தெரியும் வண்ணம் அதனை வெளியாக்கினார். வேதத்திலுள்ள கர்ம, உபாஸனா, ஞான காண்டங்களின் கருத்துகள் அதனில் நிரம்பியுள்ளன. ஆகமம் என்பதற்கு (வேதத்தில் மறைந்திருந்த விஷயங்களை) வருவித்துக் கொடுப்பது என்று பொருள். அது சைவம், வைஷ்ணவம் என இருவகைப்படும் அவைமுறையே சிவபெருமான், மகாவிஷ்ணு இவர்களிடமிருந்து வெளியாயின. சிவனைப் பற்றியது சைவம் என்றும், விஷ்ணுவைப் பற்றியது வைஷ்ணவ மென்றும் பொருளுள்ளன.

ஆகமத்திற் கூறப்படும் பொதுவான விஷயங்களாவன:—1. ஆலயங்களை நிர்மாணித்தல், 2. அவற்றில் உள்ள பரிவார தேவதைகள், முக்கிய தேவதைகள் இன்னவை யெனல், 3. அவற்றின் உயரம், அகலம், பருமன் முதலியனவும், அங்கங்களின் அமைப்பும், சின்னங்களின் இருப்

பும், அந்தந்த தேவதைகளை பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டிய இடங்களும், 4. பிம்பங்களின் பிரதிஷ்டை விதிகள், நித்ய பூஜா விதிகள், உத்ஸவ பூஜா விதிகள், அறிந்தும் அறியாமலும் நேர்ந்த தப்பிதங்கட்குப் பிராயச் சித்த விதிகள், இவற்றை நடத்த வேண்டிய ஒழுங்கு முறைகளும் அவற்றிற்குரிய தந்திரங்களும் மந்திரங்களும், 5. பிம்பங்களைத் தொட்டு பூஜை செய்யும் ஆராதகர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய கல்வித் திறம், நல்லொழுக்கம், நேர்மை, பக்தி, கிரத்தை, சுறுசுறுப்பு, இன்சொல் முதலிய யோக்யதையும், அவர்களிடம் மற்றவர்கள் கௌரவமாய் நடந்து கொள்ள வேண்டிய விதங்களும் ஒழுங்குகளும், 6. பக்தர்கள் ஆலயத்திற்குப் போய் பிம்பங்களைத் தொழ வேண்டிய நெறி முறைகள், 7. முற்கூறிய விஷயங்கள் செவ்வனே நடைபெறும்போது ஆலயங்கட்ட பொருளீந்தவர்கள், ஆலயங்கட்டிவைத்த சில்பிகள், பிரதிஷ்டை செய்தவர்கள், நித்ய உத்ஸவ பூஜை செய்கிறவர்கள், கோயிலதிகாரிகள், வேலைக்காரர்கள், கோயிலைச் சுற்றிக் குடியிருப்பவர்கள், தர்சனம் செய்யும் பக்தர்கள், அவர்களை யெல்லாம் பரிபாலிக்கின்ற அரசர்கள் ஆகிய யாவரும் சேஷமாய் இருப்பதுடன் அவர்கள் வசிக்கும் அந்த நாடு செழிப்புற்று ஸூட்சிஷமா யிருக்கும் என்பதும், அவற்றில் நேரிடும் குற்றங்களை கவனியாது பரிகாரம் செய்யாமலே அவரவரிஷ்டப் படிக்கான கார்யங்கள் நடைபெறுவதானால் முன் சொன்னவர்கள் கடுந்துன்பமடைவதுடன் அந்நாடு துரப்பிஷ்டமாய் விடும் என்பதுமான சங்கதிகள், இம்மாதிரியான மற்றும் பல விஷயங்களும்

கூறப்படுவன. இதன் பின் ஆகமத்தின் பிரிவைப் பற்றி கூறப்படும்.

சைவம்.

சைவ ஆகமம் இருபத்தெட்டு பிரிவுள்ளது. அவை
1. காமிகம், 2. யோகஜம், 3. சிந்த்யம், 4. காரணம், 5. அசிதம், 6. தீப்தம், 7. ஸூக்ஷ்மம், 8. ஸஹஸ்ரம், 9. அம்சமான், 10. ஸூப்ர பேதம், 11. விஜயம், 12. நிச் வாஸம், 13. ஸ்வாயம்புவம், 14. அனலம், 15. வீரம், 16. ரௌரவம், 17. மகுடம், 18. விமலம், 19. சந்திரஜ்ஞானம், 20. பிம்பம், 21. ப்ரோத் கீதம், 22. லலிதம், 23. லித்தம், 24. ஸந்தானம், 25. ஸர்வோத்தரம், 26. பாரமேசுவரம். 27. கிரணம், 28 வாதுலம், என்பன.

அவை சிவபெருமானுக்கு முறையே 1. திருவடிகள், 2. கணைக்கால்கள், 3. திருவடி விரல்கள், 4. கெண்டைக் கால்கள், 5. முழந்தாள்கள், 6. தொடைகள், 7. குய்யம், 8. கடிஸ்தானம், 9. முதுகு, 10. தொப்புள், 11. வயிறு, 12. நாசி, 13. ஸ்தனங்கள், 14. கண்கள், 15. கழுத்து, 16. செவிகள், 17. திருமுடி, 18. கைகள், 19. மார்பு, 20. முகம், 21. நாக்கு, 22. கன்னங்கள், 23. நெற்றி, 24. குண்டலங்கள், 25. உபவீதம், 26. ஹாரம், 27. இரத்தினபரணங்கள், 28. வஸ்திரம் என்ற அங்கங்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அபிஷேகம் செய்யப்பெற்ற ஆசார்ய னிடமிருந்து விதிப்படி சிவதீக்ஷ யென்ற ஸம்ஸ்காரம் பெற்றவர்கள்தான் முற்கூறிய ஆகமங்களை ஓதுவதற்குரி

யவராவர். தீகைஷ என்பதற்கு மனத்திலுள்ள அழுக்கைப் போக்குவதால் அறிவை விளக்குவது என்று பொருள். சிவ பெருமானது திருமந்திர மாகிய பஞ்சாக்ஷரி ஜபத்தின் உபதேசமே சிவ தீகைஷயின் அந்தாங்கமாகும். 1. சமயம், 2. விசேஷம், 3. நிர்வாணம், 4. ஆசார்யாபிஷேகம் என்ற தீகைஷயினது நான்கு பிரிவுகளுள் முறையே முந்தியதை விடப் பிந்தியது சிறந்தது. ஏனெனில் முதல் தீகைஷ பெற்றவர் காலை மாத்கிரமும், இரண்டாவதவர் காலை மாலைகளிலும், மூன்றாவதவர் அவற்றோடு மத்தியானத்திலும், நான்காவதவர் அவற்றோடு அர்த்த யாமமும் சேர்த்த நான்கு ஸந்திகளிலும் ஸந்தி வந்தனம் செய்து மந்திரம் ஜபிக்க வேண்டியவராவர்.

சிவாகமங்களில், சிவன் சிவனது பரிவாரங்கள் அவர்களது ஆலய ஸம்பந்தமான விதிகள் முதலியனவும் பஞ்சாக்ஷரி, ஷடக்ஷரி முதலிய மந்திரங்களின் பெருமையும் சிவ தீக்ஷாவிதிகள் முதலியனவும் விரிவாய்க் கூறப்படுவன. சிற்சில விஷயங்களில் முக்யமாயில்லாத சிறிது மாறுபாடல்கள் தான் அவற்றுள் பரஸ்பரம் பேதமாகத் தெரியும்; மற்றபடி யாவும் முற்கூறிய விஷயங்களையே ஒத்துக் கூறுவன.

சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு வகைகளாக அவை பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மெழுகுதல் தூர்த்தல் முதலியவற்றால் சிவாலயங்களை சுத்தமாக வைத்தல், நந்தவன மேற்படுத்தல் முதலிய பணிகள் சரியை யாகும். சிவபெருமானை வழிபடுதல் கிரியையாகும்.

சிவனை தியானித்தல் யோகமாகும். இடைவிடாத சிவ தியானத்தால் உண்டாகும் சிவானந்தானுபவ உணர்ச்சி ஞானமாகும். சரியையில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் நான்கும், கிரியை, யோகம், ஞானம் இவற்றிலும் முற்கூறிய நான்கும் பிரிக்கப்பட்டு பதினாறு பேதங்கள் கூறப்படுவன. அவையெல்லாம் சிறிது சிறிதாக சிவ பெருமானிடமுள்ள பக்தி யென்ற கற்பகத்தரு வேறானறி அதனால் அவனை அடைய வேண்டிய உபாயங்களாம்.

வைஷ்ணவம்.

வைகானஸம், பாஞ்சராத்ரம் என வைஷ்ணவாகமம் இருவகைப்படும். திருமாலிடமிருந்து விகனஸ் என்ற முனி வர்வழியாகவந்தது வைகானஸம் என்றும் ஐந்துநாட்களில் உபதேசிக்கப்பெற்றது பாஞ்சராத்ரம் என்றும் பொருள் படும். ஸமாகிரயணம் என்ற ஸம்ஸ்காரம் பெற்றவர் தான் வைஷ்ணவாகமத்தை ஓதுவதற் குரியவராவர். பரம்பரையாக ஆசார்ய ஸ்தானம் பெற்றவரால் அஷ்டாக்ஷரியாகிய திருமாலின் திருமந்திரம் உபதேசிக்கப்பெறுவதே ஸமாகிரயணத்தின் அந்தரங்கமாகும். அவ்வாகமங்கள் ஸமாகிரயணத்தினது அவசியம், அதன் விதிகள் திருமாலினது பெருமை, அவரது பரிவாரங்கள் பக்தர்களது மகிமை முதலியனவற்றை வெகுவாய் விளக்குவன. மற்ற பூஜை முதலிய விஷயங்கள் சிவாகமங்களிற் கூறுவனபோன்றன. ஆனால் சிற்சில விஷயங்களில் சிறிது பேதம் காணும். வைகானஸமும் பாஞ்சராத்ரமும் அவ்வாறே சிறிது மாறுதலுள்ளன.

முற்கூறிய சப்தப் பிரமாணத்தின் பிரிவுகளாகிய வேத ஆகமங்களிலும் அவற்றின் உட்பிரிவுகளிலும் மனிதர்கள் இவ்வுலகத்தில் நடக்கவேண்டிய பிரவிர்த்தி மார்க்கங்களும் பரமபத மடையவேண்டிய நிவிர்த்தி மார்க்கங்களும் படிப்படியாய் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஹிந்து மதத்தினர் யாவரும் அவற்றில் நம்பிக்கையுற்று தத்தம் குலாசார்யர் காட்டியிருக்கும் முறையைத்தழுவி ஈசுவரனை அறிந்து அவனை அடைய வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். பிரமாண கிரந்தங்களிடம் திடமான நம்பிக்கையும் அதன்படியுள்ள நற்கார்யங்களில் முயற்சியும் புண்யம் பலன் கொடுக்கும்போது தான் உண்டாகும். பாப பலனை அனுபவிக்கிறவன் அவற்றில் நம்பிக்கை கொள்ளாதிருப்பதுடன் அவற்றில் சொல்லும் விஷயங்களில் ஆராயாமலே குற்றங்கூறி மேலும் பாபத்தைத் தேடிக்கொள்வான். நற்காரிய முயற்சி நல்வினையின் பயனாகவும் தீயதில் முயற்சி தீவினையின் பலனாகவு மிருக்கின்றன. ஆதலால் யாவரும் தீவினை யகற்றி நல்வினையே நாட வேண்டியதற்காக நல்வினை தீவினைகட்கு பொதுப் பெயராகிய கர்மம் என்பதைப் பற்றின ஆராய்ச்சி இதன்பின் எடுத்துக்கூறப்படும்.

—❖—
ஆறாம் அதிகாரம்.

க ர் ம ம் .

கர்மம் என்பதற்கு செய்கை என்று பொருள். அதனை நிகழ்த்த மூன்று கருவிகள் உள. அவை மனம்,

வாக்கு, காயம் என்பன. ஆதலால் கர்மம் மானவிகம், வாசிகம், காயிகம் என மூவகைப்படும். தென் மொழியில் கர்மம் என்பது வினை யென்று கூறப்படும். அது நல் வினை, தீவினை என இரு வகைப்பட்டு முறையே நன்மை தீமை என்ற பலன்களை யளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்க உலகத்தில் தற்காலம் நல் வினைகளையே செய்கிறவர்களுள் சிலர் தீமைகளையும் தீவினைகளையே செய்கிறவர்களுள் சிலர் நன்மைகளையும் மாறி அடைந்து கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அவ்விதம் வினை கட்டுப் பலன்கள் மாறி யுண்டாகக் காரணம் யாது? என்பதை இங்கு ஆராய வேண்டும்.

பகலில் வேலை செய்தவனுக்கு மாலையில் சம்பளம் கிடைப்பது போன்று பொதுவாக நாம் அன்றாடம் செய்யும் பல வினைகளுக்குப்பலன் உடனே கிடைப்பதில்லை. நாம் முன் ஜன்மங்களிற் செய்த நல் வினைத் தீ வினைத் தொகுதியில் பலன் அனுபவித்தது போக எஞ்சின வினை கள் எண்ணிறந்தனவாக இருக்கின்றன. அவற்றை யெல்லாம் அனுபவித்த பிறகுதான் நாம் இந்த ஜன்மத்திற் செய்யும் வினைகளின் பயனை அனுபவிக்க வேண்டி வரும். ஆகையால் தற்காலம் நன்மை தீமைகளை அனுபவிப்பதின் காரணம் முந்திய பழ வினைகளின் பயனாகும். வினைகள் அவ்வப்போது செய்யப்பட்டு தீர்ந்து விடுவன வாயிருக்க அவை பொறுத்திருந்து வெகு காலத்திற்குப் பிறகு எவ்வாறு பலனளிக்கக் கூடியன என்றால்?

நல்வினைகளும் தீவினைகளும் நம்மால் செய்யப்படும் போதே முறையே புண்யம், பாபம் என்ற இரண்டு

தன்மைகளை நமது ஆத்மாவுடனிருக்கும் ஸூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களிடம் சேர்ப்பித்து விடுகின்றன. அவ் விதம் நம்மால் செய்யப்படும் கர்மங்களின் அவ்விரண்டு தன்மைகளும் அதிருஷ்டம் என்று பெயர் பெற்று நமது அச்சரீரங்களைப் பற்றிச் சுற்றிக் கொண்டு கணக்கற்றன வாக இருந்து வரிசையாக அவ்வவற்றின் பலன்களை யளித்துக் கொண்டு வருகின்றன. அதனால் நல்வினைக்குப் புண்யம் என்றதும், தீவினைக்குப் பாபம் என்றதுமான பெயரும் உண்டு. கர்மங்களைச் செய்வது சீக்ரமாகவும் அவற்றை அனுபவிக்க காலதாமதமும் ஆகிறபடியால் கர்மக் கூட்டங்களின் தொகுதி, ஸஞ்சித (குவிக்கப்பட்ட) கர்மப் பையில் அடங்கி இருந்து வரிசைக் கிரமப்படி ஜன்மங்களைக் கொடுத்து பலன்களை யளிப்பதால் பழைய வினைகளை யனுபவித்துத் தீர்க்க பல ஜன்மங்கள் எடுக்க வேண்டிவரும். ஆதலால் எந்த ஜன்மத்தில் எந்த வினைகள் பக்வமாய் பலனளிக்கின்றன வென்பது நமக்குத் தெரியாது. “வினையினால் உடலுனந்தம்” என்று தாயுமானவர் கர்ம பலனாகிய ஜன்மங்களை அனந்தமாகக் கூறுகிறார்.

கர்மத்தின் பிரிவுகள்.

முற்கூறிய அக் கர்மங்களில் விதிகள், நிஷேதங்கள் என்ற இரண்டு பிரிவுகள் உள. நமக்குப் பிரமாண சாஸ்திரங்களாகிய வேதங்கள் முதலியவற்றால் செய்ய வேண்டுமென்று விதிக்கப் பட்டிருப்பன விதிகள் எனப்படும். செய்யக் கூடாது என்று விலக்கப் பட்டிருப்பன

நிஷேதங்கள் எனப்படும். உதாரணமாக “ஸத்யத்தைச் சொல், தர்மத்தைச் செய்” என்பவை போன்றன விதித்த கர்மங்களாம். “பொய் சொல்லக்கூடாது, பொருமையுறக் கூடாது” என்பவை போன்றன விலக்கிய கர்மங்களாம். நமது முயற்சியால் தான்யங்களில் உமிகளை விலக்கி தண்டுலங்களை ஏற்பதுபோல் கர்மங்களில் நிஷேதங்களை விலக்கி விதிகளை மாத்திரம் ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றிற் கிணங்க நடக்க வேண்டும். விதித்த கர்மங்களில் நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், ப்ராயச்சித்தம் என நான்கு பிரிவுகள் உள.

நித்யம் என்பது நாள்தோறும் ஒழுங்காய் செய்யப்படும் கர்மம். அதாவது தினந்தோறும் தவராமல் காலை, நடுப்பகல், மாலை என்ற மூன்று ஸந்திகளிலும் பகவானது சக்தியாகிய ஸந்தியா தேவியை அவரவர் ஜாதி குலாசாரத்திற் கேற்ப வேதாகமங்களிற் கூறிய வண்ணம் உபாவிக்க வேண்டும். அக் காலங்களில் பகவானின் ஒருவித சக்தி உலகங்களைக் காப்பாற்ற உண்மீலன (விகாஸ) த்தத யடைவதால் அந்த தேவியை உபாவிக்க அதுவே தருணமாகும். காலையில் ஸூர்யன் உதய மாவதற்கு முன்னும் நடுப் பகலில் ஸூர்யன் உச்சி யிலிருக்கும் போதும் மாலையில் ஸூர்யன் அஸ்தமன மாவதற்கு முன்னும் ஸந்தியா தேவியை உபாவித்தல் வேண்டும். அதனாலேயே ஸூர்யனை “காணாமல் கோணாமல் கண்டு கொடு” என்ற பழமொழி விளங்குகிறது. அக்காலங்களில் சில மந்த்ரங்களை ஜபித்து பகவானை ஸந்தோஷப் படுத்த வேண்டும். இது போன்றவை நித்ய கர்மங்களாம்.

நைமித்திக மென்பது நிமித்தம் ஏற்படும் போது செய்யப்படும் கர்மம். ஸூர்ய சந்த்ர கிரகணங்கள் முதலிய நிமித்த காலங்களில் பிதிருக்கள் முதலிய அந்தந்த தேவதைகளைப் பற்றிச் செய்யப்படும் தில தர்ப்பணம், சிராத்தம், ஸமாராதனம் முதலியன நைமித்திக கர்மங்களாம். நித்ய கர்மங்களும் நைமித்திக கர்மங்களும் ஒவ்வொருவருக்கும் கடன் எனப்படும். கடன் கொடாமல் தீராத குற்றம் பயப்பது போன்று அவ்விரண்டு விதமான கர்மங்களையும் அந்தந்த காலங்களில் செய்யாதவர்களுக்கு பாபம் ஸம்பவிக்கின்றது. கடனைக் கொடுத்தால் விசேஷ லாபம் இல்லாதது போன்று அக்கர்மங்களைச் செய்ததால் விசேஷ புண்யமும் கிடையாது. இவ்விதம் ஒவ்வொரு மனிதர்களும் ஜனித்து அவர்களின் பகுத்தறிவு உன்மீலன மாகும் ஸமயம் முதல் அவரவர்கட்கு ஏற்பட்ட உபநயனம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து கொண்டு மரண மடையும் வரை யாவரும் நித்ய நைமித்திகமான கர்மக் கடன்களைச் செய்தே தீர்க்க வேண்டும் என்ற விதி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

காம்யம் என்பது ஒரு விருப்பத்தை முன்னிட்டு செய்யப்படும் கர்மம். “புத்திரர்களை விரும்புகிறவன் புத்ரகாமேஷ்டி யென்ற யாகம் செய்ய வேண்டும்.” “நீண்ட ஆயுளை விரும்பு கிறவன் ஆயுர் தேவதையை ஆரதிக்க வேண்டும்” என்பவை போன்றன. இவற்றைச் செய்வதனால் ஒருவித புண்யம் உண்டாகி அது பகவமாகும்போது அந்தந்த விருப்பங்கள்வித்தி பெறுகின்றன.

அவற்றைச் செய்யாததால் விசேஷமான பாபம் ஒன்றும் ஸம்பவிக்க மாட்டாது.

ப்ராயச்சித்தம் என்பது பாபத்தை நீக்கு கிறதற்காக செய்யப்படும் கர்மம். ப்ராய-என்பதற்கு பாபம் என்றும் சித்த-என்பதற்கு நீக்குதல் என்றும் பொருள் இருப்பதால் பாபத்தை நீக்குகிறது ப்ராயச் சித்தம் எனப்படும். நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அஸந்தர்ப்பத்தினாலும், அசக்தி யினாலும், அறியாமையினாலும் அந்தந்த காலங்களில் செய்யப்படாதபோதும் நிஷேதிக்கப் பட்ட கர்மங்கள் முற்கூறிய காரணங்களால் செய்யப்படும்போதும் உண்டாகும் பாபத்தை அந்தந்தப் பிராயச்சித்த கர்மங்கள் நீக்கி விடுகின்றன. நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யாமல் விட்டதும், நிஷேதித்த கர்மங்களைச் செய்ததும் தப்பிதம் என்று தெரிந்தவுடன் அந்தந்த கர்மங்களுக் குற்றவாறு உபவாஸம் (பட்டினி) இருந்து காயக் கிலேசம் செய்து சில மந்த்ரங்களை ஜபித்து தம்மாலியன்ற தான தர்மங்களியற்றுதல் என்பதான அவை, தர்ம சாஸ்திரங்களில் ப்ராயச்சித்த காண்டத்திற் கூறிய வண்ணம் செய்ய வேண்டுவன. அவற்றிலும் தப்பிதம் நேர்ந்து விடாமல் ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும் அவை “ஸர்ப்பத்தைக் கொன்றவன் ஸர்ப்ப சாத்தி, நாகப்பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டும்” என்பது போன்றன.

பாதகங்கள்.

நிஷேதங்கள் என்பது சாஸ்திரங்களில் விலக்கிய கர்மங்களாதலால், அவை பாதகங்கள் என்று கூறப்படும்.

பாதக மென்பதற்கு கீழே தள்ளிவிடுவது என்று பொருள். அது மாந்தர்களைத் தாழ்மைப் படுத்தக் கூடிய செயல். அது தாழ்ந்த ஜன்மம், அங்கயீனம், அறிவீனம், அபகிர்த்தி, ஏழ்மை, முதலியவற்றை உண்டுபண்ணக் கூடியது. அது மகாபாதகம், ஸமபாதகம், உபபாதகம் என்று மூன்று விதம். ஹத்தி செய்தல் (மனிதர்களைக் கொல்லுதல்) கள் குடித்தல், தங்கத்தைத் திருடல், குரு பத்னியிடம் கூடல், முற்கூறிய நால்வர்களுடன் நேசித்திருத்தல் இவ்வைந்தும் மகாபாதகங்களாம்.

ஸம பாதகங்களாவன: — குருக்களை அவமதித்தல், வேத சாஸ்திரங்களை நிர்தித்தல், ஸ்நேகிதர்களை கொல்லுதல், கற்றுக்கொண்ட சாஸ்திரங்களை மறந்து விடுதல் ஆகிய இவை ஹத்தி தோஷத்திற்கு ஸமமாகும். உண்ணக் கூடாததை உண்ணுதல், கபடமாகப் பேசுதல், பொய் ஸாக்ஷயம் கூறல், பொய் பேசுதல், தீண்டலான மாதர்களின் முகத்தை முத்தமிடுதல் ஆகிய இவைகள் கள் குடித்தலுக்கு ஸமமாகும். குதிரை, ரத்தன், மனிதன், ஸ்திரீ, பூமி, பசு, அடைக்கலம் வைத்த வஸ்து இவற்றை அபகரித்தல் தங்கம் திருடல் என்ற ஸ்வர்ணஸ்தேயத்திற்கு ஸமமாகும். ஸ்நேகிதன் பார்வையி, குமாரி, பந்துஸ்திரீ, ஸமகோத்திரத்தில் ஜனித்த ஸ்திரீ, மாற்றுப்பெண் இவர்களிடம் கூடுதல் குரு பத்னியிடம் கூடலாகிய குரு தாசகமனத்திற்கு ஸமமாகும். இவை முற்கூறிய மகா பாதகங்களுக்கு ஸமமாக இருப்பதால் ஸமபாதகங்கள் எனப்படும்.

பசுக்களை வதம் செய்தல், விதித்தகர்மங்களை செய்யா தொழிதல், கடனைத்தீர்க்காமல் மோசஞ்செய்தல், திருடல், ப்ராணிகளை வதஞ் செய்தல், நிந்திக்கப்பட்ட விஷயத்தால் ஜீவனம் செய்தல், நாஸ்திகனாக இருத்தல், விரதங்களை ஆரம்பித்து முற்றும் அனுஷ்டியாமல் நடுவில் விட்டுவிடல், புத்ரர்கள், புத்ரிகள், பார்யை இவர்களை விற்றாவிடல், பொது நன்மைக்காக தான் உண்டாக்கிய தடாகம், நந்த வனம் முதலியவற்றை பிறகு விற்பனைசெய்தல், பிறர் அன் னத்தை நன்றாய் புஜித்து பருத்திருத்தல், கெட்ட கார்யங் களைக் கற்றுக்கொள்ளல், பொக்கிஷ அதிகாரியாகவிருந்து களவாண்டல், அவரவர் கடமைப்படி ஒழுகாதிருத்தல் இவை போன்றவை முற்கூறிய பாதகங்களுக்கு, சற்றேரக் குறைய ஸமீபமாக இருப்பதால் உப பாதகங்களாம்.

விதித்த தர்மங்களை அறிந்து செய்யப்படும் கர்மங்கள் நல்வினைகள் என்றும் விலக்கிய அதர்மங்களை கவனியாமல் செய்யப்படும் கர்மங்கள் தீவினைகள் என்றும் கூறப்படும். நல்வினைகளைச் செய்வது புண்யமாகவும் தீவினைகளைச்செய் வது பாபமாகவும் அமையும். புண்யத்தினால் ஸுகமும், பாபத்தினால் துக்கமும் அனுபவிக்கப்படும். பாரதம் சாந்தி பர்வத்தில் “* ஒருவன் கர்மபலனை அபேக்ஷித்தவனாய் எந்த எந்த விதமான கர்மத்தைச் செய்கிறானோ; அவன் அந்தந்த கர்மபலனை சுபமாயும், அசுபமாயும் அனுபவிக்கிறான்” எனப்படுகிறது. ஒருவனது மரணகாலத்தில் அவனுக்கு துணையாகவிருப்பது அவன் செய்த கர்மமே.

“மரித்தபிறகு ஒருவனது பொருள்கள் வீட்டிலேயே அவனைவிட்டுப் பிரிந்து விடுகின்றன. பந்துக்கள் மயானத்தில் விட்டுப் பிரிகின்றனர். அவனது புண்யமும் பாபமும் அவன் போருமிடமெல்லாம் அவனை விடாமல் தொடர்ந்து செல்லுகின்றன” என்று நீதிஸாரம் கூறுகிறது.

பாரதம் சாந்திபர்வத்தில் “§ விதையின்றி என்றும் முளையில்லாவாம். அதுபோன்று முன் ஸத்கர்மமின்றி பின் இன்பமின்றும். அவ்விதமே இப்போதும் ஒருவன் பிறர்கட்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணினால் மரணத்திற்குப் பின் தானும் ஸந்தோஷ மடைவான், துன்பம் விளைவித்தால் துன்பமனுபவிப்பான்,” எனப்படுகிறது. அன்று நாம் விரும்பிய விஷயங்களையடைய இன்று ஸமயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அன்று நம்மால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களின் பலன்களை இன்று நாம் கைக்கொள்ளுகிறோம். இன்று நாம் செய்கின்ற கர்மங்களை எப்போதாவது ஒரு ஸமயம் அதுபவிப்போம். ஆதலால் நாம் விலக்கின கர்மங்களில் நுழையாது விதித்த கர்மங்களையே செய்துவந்தால் இன்பம் பெறலாமென்பதை யுணரவேண்டும்.

கர்மத்தைத் தூண்டும் விருத்திகள்.

முற்கூறிய புண்ய பாப கர்மங்களை நமது முக்கரணங்கள் செய்யும்படி நம் மனத்தில் ஜன்மங்கள்தோறும் பதிந்து அமர்ந்துள்ள பதினாறு அந்தக்கரண விருத்திகள்

அந்தந்த காலத்தில் எழும்பித் தூண்டுகின்றன. அவை :
 1. ராகம், 2. த்வேஷம், 3. காமம், 4. க்ரோதம்,
 5. லோபம், 6. மோகம், 7. மதம், 8. மாத்ஸர்யம், 9. ஈர்
 ஷியை, 10. அஸூயை, 11. தம்பம், 12. தர்ப்பம், 13. அகங்
 காரம், 14. இச்சை, 15. சிரத்தை, 16. பக்தி, என்பன.

1. ஆடவர்களுக்கு மாதர்களையும் மாதர்களுக்கு ஆட
 வர்களையும் பற்றின ஆசை ராகமெனப்படும். 2. நமக்கு
 ஒரு தீங்கு விளைவித்தவனுக்குத் திரும்ப நாமும் அவ்வித
 மான தீங்கை விளைவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் த்வேஷ
 மெனப்படும். 3. வீடு, வயல், பணம், பெண்டு முதலிய
 வற்றை ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் காமமெ
 னப்படும். 4. அதற்குத் தடை செய்கிறவனிட முண்டா
 கும் கோபம் க்ரோதம் எனப்படும். 5. தான் தேடியபொ
 ருளில் பிறர்கள் நிமித்தம் தர்மத்திற்குக் கொஞ்சமும்
 கொடுக்கக் கூடாதென்ற எண்ணம் லோபமெனப்படும்.
 6. உலகத்தாரிடம் தான் ஒழுக்கவேண்டிய ஒழுக்கத்தைப்
 பொருள் மதத்தினால் கவனியாமலிருத்தல் மோகமெனப்
 படும். 7. தனது பொருளினால் செய்யக்கூடாதது ஒன்று
 மில்லை என்று இறுமாந்திருத்தல் மத மெனப்படும்
 8. தனக்கு ஸமமான பணக்காரனைப் பார்த்துப் பொறுக்
 காமை மாத்ஸர்ய மெனப்படும். 9. பிறர்கட்கில்லாத இந்
 தத் துன்பம் எனக்குமாத்திரம் வந்ததேயென்ற எண்ணம்
 ஈர்ஷியை பெனப்படும். 10. இந்தத் துன்பம் எனக்கு
 வந்ததுபோல் பிறர்கட்கு ஏன்வரவில்லை என்ற சிந்தை
 அஸூயை எனப்படும், 11. இந்த தர்மகார்யத்தைச்
 செய்வதால் உலகத்தில் எனக்குப் புகழ்உண்டாக வேண்டு

மென்ற எண்ணம் தம்பம் எனப்படும். 12. எனக்கொப்
பானவனில்லையென்ற எண்ணம் தர்ப்பம் எனப்படும்.
13. எல்லாவற்றையும் நான் செய்கிறேன் என்ற எண்ணம்
அகங்காரம் எனப்படும். 14. சரீரத்தில் தள்ளமுடியாத
பசி, தாகம் முதறியவற்றை ஆகாரம் முதலியவற்றால் நீக்க
வேண்டுமென்ற எண்ணம் இச்சை எனப்படும். 15. வேத
வேதாந்த வாக்யங்களிலும் குருவின் உபதேசத்திலும் நம்
பிக்கை சிரத்தை யெனப்படும். 16. மாதா, பிதா, பெரி
யோர், நல்லவர், குரு, தெய்வம் இவர்களிடம் அன்பு, பக்தி
எனப்படும்.

ராகமுதல் அகங்கார மீறாகவுள்ள பதிமூன்று விருத்தி
கள் நிர்மலமான மனத்தை அசுத்தப்படுத்தி அதனால் எல்
லோரையும் அவை தீவினைகளில் தூண்டுகின்றன. ஆத
லால் சிக்கிரம் அவற்றைக் களைய முயற்சிக்க வேண்டும்.
இச்சை என்பது சரீரதாரணைக்கு வேண்டியிருப்பதால்
அதனை ஸ்தூலசரீரமுள்ளவரைக் களையமுடியாது. கடைசி
விருத்திகளாகிய சிரத்தை, பக்தி இவற்றை மாத்திரம் பிரி
யமாய் ஏற்று அவற்றினால் தூண்டப்படும் புண்யங்களி
யற்றி மனத்தை சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதிற்
கூறிய கர்மஸ்வரூபத்தையறிந்த பின்னர் அதனால் உண்
டாகும் ஜன்மங்களையும் அறிந்தாற்றான் மானிட ஜன்மத்
தின் பெருமை தெரியவருபாதலால் அந்தந்த கர்மத்திற்
குரிய ஜன்மத்தைப்பற்றி இதன் பின் கூறப்படும்.

ஏழாம் அதிகாரம்.

கர்மமும் ஜன்மமும்.

உலகத்தில் கர்மங்களும் ஜன்மங்களும் பலவகைப் பட்டிருப்பதால் அவற்றின் பாகுபாடுகளைப் பிரித்து அறிய வேண்டிய ஸௌகர்யத்தின் பொருட்டு முதலில் ஜன்மங்களை தேவர்கள், மனிதர்கள், திரயக்ஸ்தாவர ஜந்துக்கள் என மூவகையாகப் பிரித்து எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். கீதையில் * “ஸத்வகுண முள்ளவர்கள் தேவர்களாகவும் ரஜோகுண முள்ளவர்கள் மனிதர்களாகவும் தமோகுண முள்ளவர்கள் பசு, பசுதி, மரம், செடி, கொடி முதலியனவாகவும் ஜனிக்கின்றார்கள்” எனப்படுகிறது. அதற்கிணங்க வாஸுதேவ மனனத்தில் ‡ “புண்யத்தினால் அடையப்படுவது தேவசரீரம். பாபத்தினால் அடையப்படுவது திரயக்ஸ்தாவர சரீரம். இரண்டும் கலந்த மிச்சரகர்மத்தினால் அடையப்படுவது மனுஷ்யசரீரம்” எனப்படுகிறது. இதனால் கர்மம் புண்யம், பாபம், மிச்சரம் என்று மூவகைப்படும். ஒவ்வொன்றிலும் உத்தமம் மத்யமம் அதமம் என்ற பேதங்களும் உள. ஆனதால் புண்யோத்தமம், புண்யமத்யமம், புண்யாதமம், பாபோத்தமம், பாபமத்யமம், பாபாதமம், மிச்சோத்தமம், மிச்சாமத்யமம், மிச்சாதமம் என்று கர்மம் ஒன்பது வகைப்படுகின்றது. இம்மாதிரியான கர்மங்களின் பிரிவுகளினால் ஜன்மங்களும் பலவகைப்படுகின்றன.

* அத்யாயம் 14. சுலோகம் 18.

‡ வர்ணகம் 5.

உலகத்தைப் படைப்பதில் பிரம்மாவிற்கு உதவியா யிருக்கின்ற ஹிரண்யகர்ப்பன் முதலிய ஸ்ருஷ்டி கர்த்தர் களின் சரீரம் புண்யோத்தம கர்மத்தினாலும், இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களின் சரீரம் புண்யமத்யமத்தாலும் யக்ஷர் கின்னரர் ஷித்தர் முதலியவர்களின் சரீரம் புண்யாதமத் தினாலும் அடையப்படுகின்றன. பிறர்களைத் துன்புறுத்து கின்ற விஷ விருக்ஷங்கள், முள்மரங்கள், புலி, கரடி, சிங்கம் முதலிய துஷ்டமிருகங்கள், பாம்பு, தேள் முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்கள் ஆகிய இவற்றின் சரீரம் பாபோத்தமத்தினாலும், மா, பிலா, தென்னை முதலிய விருக்ஷங்கள், பழம், பூ, இலைகளினால் பிறர்கட்கு உபயோகமாக விருக்கின்ற செடி கொடிகள், ஊர்ப்பன்றி, எருமை, கழுதை முதலிய மிருகங்கள் ஆகிய இவற்றின் சரீரம் பாபமத்யமத்தினாலும், ஆல், அரசு, புரசு, வில்வம் முதலிய விருக்ஷங்கள், துளசி, அருகு முதலிய செடிகள், பசு, குதிரை முதலிய மிருகங் கள் ஆகிய இவற்றின் சரீரம் பாபாதமத்தினாலும் அடையப்படுகின்றன. ஒன்றுக்கு மேலுள்ள எண்களை பரஸ் பரம் பெருக்கும்போது பெருக்கின துகைப் பெரிதாகவும் ஒன்றுக்குக் கீழுள்ள பின்ன எண்களை பரஸ்பரம் பெருக் கும்போது பெருக்கின துகை அவற்றைவிட சிறிதாகவும் ஏற்படுவது போன்று புண்யங்களைப் பெருக்க அதன்பலன் பெரிதாகவும் பாபங்களைப் பெருக்கப் பெருக்க அவற்றின் பலன் சிறிதாகவும் ஏற்படுகின்றன.

கர்மங்களின் பலனை ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து நிஷ்காம கர்மங்களை யனுஷ்டித்துக்கொண்டு வைராக்யம் பெற்று ஸத்குருவை யடைந்து ஜீவன் முக்திக்கும் விதேக

முக்திக்கும் காரணமான பரமாத்ம ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்
தைப்பற்றின வேதாந்த விஷயங்களை அவரிடமிருந்து சிர
வணம் செய்து மனனரிதித்யாஸனங்களால் அவற்றை
அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவந்து மோக்ஷம்பெற முயற்சி
கின்றவர்களின் சரீரம் மிச்சரகர்மத்தின் உத்தமத்தினால்
அடையப்படும் சரீரம். ப்ரவிர்த்தி மார்க்கத்திற்குள்ள தர்
மங்களை நிவிர்த்தி மார்க்கத்திற்கு அங்குரங்களாக இருக்
கும்படி முறையுடன் ஒழுங்காய்ச் செய்துகொண்டு தம்மா
லியன்றளவு உயிர்களுக்கு உதவி செய்கின்றவர்களின் சரீரம்
மிச்சரகர்மத்தின் மத்யமத்தினால் அடையப்படும் சரீரம். பக்ஷி
கள், மிருகங்கள் முதலியவற்றை வதைத்து அவற்றின் மாம்
ஸங்களையுண்டும், “தேகமே ஆத்மா, போகமே மோக்ஷம்”
என்ற எண்ணத்துடன் சரீரபோஷணைக்குள்ள கார்யங்களி
லேயே மனம் ரமித்துக் கொண்டிருந்து காலத்தை வீணா
கக் கழிக்கின்றவர்களின் சரீரம் மிச்சரகர்மத்தின் அதமத்
தினால் அடையப்படும் சரீரம்.

ஆகாரமின்றி நம்மால் உயிருடன் இருக்க முடியா
தாகையால் கூடியமட்டில் ஜீவ ஹிம்ஸையில் குறைவு
பெற்ற ஆகாரங்களை ஏற்றுக்கொள்ள ஒவ்வொருவரும்
பழகவேண்டும். பயிர்கள் பக்வமான பிறகு அவற்றி
னின்று உதிர்ந்த தான்யங்களையும், மரங்களிலிருந்து
பழுத்து விழுந்த பழங்களையும் ஆகாரமாகக்கொள்வதில்
ஹிம்ஸை குறைவுபடுகிறது. தான்யங்களிலும் பழங்க
ளின் விதைகளிலும் உயிர் விகாஸம் பெறாமல் அடங்கி
யிருப்பதால் அவற்றை வருத்துவதும் ஒருவித ஹிம்ஸை
யென்றே கூறலாகும். அவை பரிசம் என்ற ஒரறிவுள்ளப்

பிராணிகளாகையால் அவற்றை வருத்தும் ஹிம்ஸை, ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், பரிசம் என்ற ஐந்து விஷயங்களை மனத்தினால் அறியக்கூடிய ஐய்நிறிவுள்ளப் பிராணிகளை வருத்தும் ஹிம்ஸையைவிட எவ்வளவோ குறைந்தது. முன் சொன்ன ஐய்நிறிவுடனும், புத்தியறிவுடனும் சேர்ந்து ஆரறிவுபெற்ற மனிதர்களையும் வதைத்து புஜிக்கின்றவர்கள் இன்னமும் வேறு தீவுகளில் இருப்பதாகக் கேள்வி. மரத்திலிருந்து உதிரும் சருகுகளை பக்ஷிப்பதால் யாதொரு தீங்குமில்லை என்று முனிவர்கள் கண்டுபிடித்து அதிலிருந்து படிப்படியாய் ஜீவஹிம்ஸை யில்லாமலே உயிருடன் பிழைத்துக் கொண்டிருக்கும் வழியைத் தேடி அதனாலேயே சரீரத்தில் ஜீவனுடனிருந்து ஆத்ம தத்வத்தை உணர்ந்து அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவரப் பழகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இம் மானிட சரீரத்தைத் தவிர வேறு எவ்வித சரீரத்திலிருந்தும் முக்தி பெறும் வழியைத் தேடவொண்ணாது. அதனற்றான் இம்மானிட சரீரம் பெருமை பெற்றிருக்கிறது. இந்த சரீரத்தில் உள்ள திரிகரணங்களாலும் புண்யம், பாபம், மிசரம் என்ற மூன்று கர்மங்கள் செய்யப்படுகின்றன. ஆதலால் கர்மம் வேறு விதமாய் திரும்பவும் ஒன்பது வகைப்படுகிறது. அவை :—மானஸ புண்யம், மானஸபாபம், மானஸமிசரம், வாசிகபுண்யம், வாசிகபாபம், வாசிகமிசரம், காயிகபுண்யம், காயிகபாபம், காயிகமிசரம் என்பன.

முக்தி பெறும் ஸாதனமாகிய நிஷ்காம கர்மங்கள், வைராக்யம், பக்தி, யோகம், ஞானம் இவற்றைப் பெறவேண்டுமென்றும், இவற்றின் உபாயங்களைத் தேட

வேண்டுமென்றும், பரோபகாரம் செய்யவேண்டுமென்றும் மனத்தில் நினைத்தல் மானஸபுண்யமாகும். பூமாலை, சந்தனம், ஸ்திரீ, ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷன் ஆகிய விஷயங்களால் உண்டாகும் இன்பங்களைப் பெற பிறர்கட்கு அபகாரம் செய்யவும், வேதாசாஸ்திரங்கள் பிரமாணங்களாகா வென்றும், மனத்தில் நினைத்தல் மானஸபாபமாகும். முற்கூறிய புண்யமான எண்ணங்களைப் பிற்கூறின பாபமான எண்ணங்களுடன் கலந்து நினைத்தல் மானஸமிச்ர கர்மமாகும்.

வேதாசாஸ்திரங்களைப் படித்தல், காயத்திரி, பஞ்சாக்ஷரி, அஷ்டாக்ஷரி முதலிய மகாமந்த்ரங்களை ஜபித்தல், பரோபகாரமான வார்த்தை, உண்மை யுரைத்தல், எளியவரிடத்திலும் அதட்டாமல் மெதுவாய் இன்புறும் படி பேசுதல், பகவானின் நாம ஸங்கீர்த்தனம் இவை வாசிகபுண்யமாகும். மகான்களையும், பெரியோர்களையும், வேத வேதாந்த விரித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும் நிந்தித்தல், பொய், கோள், பிறர் துன்புறும் கடுமையான பேச்சு, பரிகாச வார்த்தை இவை வாசிகபாபமாகும். வாசிகபுண்யச் செயல்களைச் செய்யும்போது நடுவில் வாசிகபாபங்களையும் சேர்த்து அனுஷ்டித்தல் வாசிகமிச்ர கர்மமாகும்.

புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்தல், மாதா, பிதா, குரு முதலிய பெரியோர்களை வணங்குதல், சிவன், விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளின் விக்ரகங்களைப் பூஜித்தல், நல்லோர்களைப் பார்க்கத் தேடிச் செல்லுதல், அவரோடிணங்கி அவர் சொற்படி நடத்தல் உலகத்தாரின் நன்மைக்காக

ஊர் ஊராய்ச் சுற்றுதல், ஸத்பாத்திரத்தில் தானம் செய்தல், பரோபகாரம் செய்தல் முதலியன காயிகபுண்யமாம். பிறர்களை ஹிம்வலித்தல், பிறர் மனைவியினிடம் சேருதல், தீயாரைக் கண்டு அவருடன் சேர்ந்து அவர் சொற்படி நடத்தல், பிறர்கட்கு அபகாரம் செய்தல், பிறர் பொருள்களை ஏமாற்றத்தினாலாவது, களவினாலாவது கவர்தல் முதலியன காயிகபாபமாகும். “நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே, நலமிக்க நல்லார் சொற்கேட்பதுவும் நன்றே, நல்லார்குணங்க ளுரைப்பதுவும் நன்றே, அவரோடிணங்கியிருப்பதுவும் நன்று” “தீயாரைக் காண்பதுவும் தீதே, திருவற்ற தீயார் சொற்கேட்பதுவும் தீதே, தீயார் குணங்க ளுரைப்பதுவும் தீதே, அவரோடிணங்கியிருப்பதுவும் தீது.” என்ற ஔவைபிராட்டியாரின் முதுமொழிகள் முன் சொன்ன விஷயத்தை மிக்க எளிதாக அறியுமாறு நல்லோரின்சேர்க்கை ஒருவனுடைய கெட்டகுணங்களையும் தீயோரின் சேர்க்கை ஒருவனுடைய நல்லகுணங்களையும் மாற்ற வல்லன வென்று வற்புறுத்திக் கூறுகின்றன. காயிகமான புண்யச் செயல்களைச் செய்யும்போதே மத்தியில் காயிக பாபத்தொழில்களையும் சேர்த்து நடத்துதல் காயிக மிசர்கர்மமாம். அதாவது ஏழையாகவிருக்கின்ற ஜனங்களின் பொருள்களை ஏமாற்றும், களவு முதலியவற்றால் கவர்ந்து அவற்றால் தண்ணீர்ப்பந்தல், ஸத்திரம், பாடசாலை, கோயில்முதலியவற்றை ஏற்படுத்தல், அவற்றிலுள்ள வேலைக் காரர்களின் சம்பளத்தை சரிவரக் கொடுக்காமல் எடுத்துக்கொள்ளுதல் போன்றது.

முற்கூறியவைகளில் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கர்மங்களுக்குக் கருவிகளான மனம் வாக்கு, காயம் என்ற

முன்று கரணங்களும் புண்ய கர்மத்திலே செல்லும்படி முயற்சிக்கு வேண்டுவது அவசியம். தனி பாப கர்மங்களையும், மிசரகர்மங்களிற் கலக்கும் பாப கர்மங்களையும் நமது பகுத்தறிவால் ஆராய்ந்து படிப்படியாய் விலக்க முயற்சித்தால் புண்யகர்மங்களின் முயற்சி தானேகைகூடும்.

கர்மத்தின் ஒழிவு.

கர்மத்தினால் ஜன்மமும், ஜன்மத்தினால் கர்மமும் உண்டாய்க் கொண்டு வருகின்றன வென்றும், கர்மம் ஒழிந்தால் ஜன்மமும், ஜன்மம் ஒழிந்தால் கர்மமும் ஒழிந்து போவ்விடுவன என்றும் ஏற்படுகிறது. அவ் விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று காரண காரியங்களாகத் தொடர்ந்து கொண்டே வருவதால் அவற்றுள் முதலில் எதனை யொழிக்க முயற்சிக்கு வேண்டும்; எதனை யொழித்தால் மற்றொன்று தானே நசித்துப் போய்விடும் என்ற ஸந்தேகத்தைப் போக்கிக் கொள்ளவேண்டியது முக்யம். அதைப் பற்றி இங்கு ஆராய்வோம். ப்ராணிகளை ஜன்மத்திற் கட்டுப்படுத்துகிற கர்மம் ஸஞ்சிதம், ப்ராபத்தம், ஆகாயி என முப்பான்மையது.

ஸஞ்சிதம் என்பது—முன் பலஜன்மங்களிற் செய்யப் பட்டனவும், ப்ராணிகளின் உற்பத்திக்குக் காரணமுமான கர்மங்களின் தொகுதிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஒரு பொக்கிஷம். ஸஞ்சிதம் என்பதற்கு சேர்த்துவைக்கப் பட்டது என்று பொருள். ப்ராபத்தம் என்பது—அக் கர்மத் தொகுதிகளில் அனுபவித்தன போக மீதமான கர்மத்

தொகுதிகளினின்றும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு பாகம். அது தற்காலம் நமது அனுபவத்தி லிருக்கும் ஜன்மத்தை யும், அதில் நாம் அனுபவிக்க வேண்டிய நன்மை தீமை களையும் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறது. ப்ராரப்தம் என் பதற்கு பலன் கொடுக்க ஆரம்பித்து நடந்துவருகிறது என்று பொருள். ஆகாமி என்பது—தற்காலமுள்ள நமது ஜன்மத்தால் செய்யப்படுகின்றனவாகவும், இனி வருங்கால ஜன்மங்களுக்கு வித்துகளாகவும் இருக்கின்ற கர்மங்களின் தொகுதி. ஆகாமி என்பதற்கு இனி பலனைக் கொடுக்க வரப்போகின்றது என்று பொருள். நமக்கு இந்த ஜன் மம் முடிந்து வேறு ஒரு ப்ராரப்த கர்மத்தினால் அடுத்த ஜன்மம் உண்டாகும்போது இந்த ஜன்மத்திற் செய்யப் பட்ட ஆகாமிகர்மங்களின் தொகுதி, முன் அனுபவிக்கப் படாமல் மீந்திருக்கின்ற ஸஞ்சிதகர்மத் தொகுதிகளுடன் சேர்ந்து ஸஞ்சிதம் என்ற பெயரைப் பெறும். ஏனெ னில் அடுத்த ஜன்மத்தில் வேறு ஆகாமிகர்மங்கள் விளையப் போகின்றனவன்றோ? இப்படி ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலு முள்ள ஆகாமிகர்மங்களின் தொகுதிகள் ஸஞ்சிதகர்மங் களின் தொகுதிகளுடன் சேர்ந்து கொள்ளுவதால் ஸஞ்சித கர்மத் தொகுதிகள் எண்ணற்றனவாகி, ஸஞ்சித மென் பது கர்மங்கள் நிறைந்த பொக்கிஷம் எனப்படுகிறது.

ஒரு ஜன்மத்திற் பல கர்மங்களைச் செய்வது சீக்கிரமா கவும் அவற்றைப் பற்பல பாகமாகப் பிரித்து அனுபவித்து முடிக்கப் பலஜன்மங்களும் வேண்டிவருவதால் ஸஞ்சித கர்மக்கூட்டங்களை ஒரு பெரிய கிட்டங்கியில் கணக்கில்லா மல் அடுக்கிவைக்கப்பட்ட நவதான்ய மூட்டைகளுக்கு

ஒப்பிடலாம். இவ்வளவு ஸஞ்சிதகர்மங்களையும் அனுபவித்த பிறகாவது மோக்ஷம் பெறலாம் என்றால் ஆகாமி கர்மங்கள் ஸஞ்சிதகர்மக்களிற் சேரச்சேர வளர்ந்துகொண்டே இருப்பதால் ஸஞ்சிதம் ஒருபோதும் அனுபவித்து முடிவுபெறவே மாட்டாது. ஆனால் கர்மம் தொலையாவிடில் ஜன்மமும் தொலையாது; ஜன்மம் தொலையாவிடில் மோக்ஷம் பெறுவது எப்படியெனில்?

வேதாந்த விசாரணையினால் பிரம்மத்தைப் பற்றின பரோக்ஷ (அப்ரத்யக்ஷமான) ஞானம் பெற்றவர்கள் நாளடவில் அதை அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவந்து பிரம்மத்தைப்பற்றின அபரோக்ஷ (ப்ரத்யக்ஷமான) ஞானம்பெற்றவர்களாக ஆய்விடுகிறார்கள். அப்போது அவர்களின் அந்த ஞானமாகிய அக்னி, பஞ்சப்பொதிகளை எரிப்பதுபோன்று ஸஞ்சித கர்மங்களையும் ஆகாமி கர்மங்களையும் எரித்து சாம்பலாய் நீற்றிவிடுகிறது. பிறகு அவர்கள் ஜீவன்முக்தர்களாய்விடுவார்கள். அவர்களும் ப்ராரப்த கர்மத்தை மாத்திரம் அனுபவித்தே தீர்வேண்டும். வில்லினின்று வெளிப்பட்ட ஒருஅம்பு அதன் வேகம் தணியும்வரை போய்க் கொண்டிருப்பதுபோன்றுப்ராரப்தகர்மமும் அதன் முடிவுகாலம் வரை யாவராலும் நடுவில் தடுக்கமுடியாமல் போய்க்கொண்டிருந்து கடைசியாக முடிவுபெறும். ஞானிகள் அதுவரை ப்ராரப்த சரீரத்திலிருந்து கொண்டு கர்மங்களைச் செய்தபோதிலும் அவை விருப்பும் வெறுப்புமின்றி செய்யப்படுவதால் அவர்களுக்கு ஜன்மத்தைக் கொடுக்க மாட்டா. காய்ச்சின சட்டியில்போட்டு வறுத்த தான்ய விதைகள்போன்று ஞானிகளின் கர்மங்கள் ஜன்மங்கள்

என்ற முனைகளையுண்டுபண்ண யோக்யதை யற்றனவாக ஆய்விடுகின்றன. தேவீபாகவதத்தில் * “ப்ராரப்தம் அனுப வித்தால் மாத்திரம் ஒழியும்” எனப்படுகிறது. கீதையில் ‡ “ஓ அர்ஜுன! ஜொலிக்கின்ற நெருப்பு விரகுகளைப்போன்று ஞானம் என்ற அக்னி(ப்ராரப்தம் நீங்கலாக) ஆகாமி ஸஞ்சி தங்கள் என்ற எல்லாக் கர்மங்களையும் பஸ்மமாகச் செய்து விடுகிறது ” எனப்படுகிறது.

எந்த ஸத்கர்மங்களைச் செய்த போதிலும் அதன் எதிர்காலப் பலன்களில் கருத்துவையாது அவை நமது கடமையெனச் செய்து அவற்றை ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டால் அந்தக் கர்மங்கள் திரும்பவும் நம்மை ஜன்மத்திற் கட்டுப்படுத்தமாட்டா. தீவினைகள் போன்று நல்வினைகளும் மனிதர்களுக்கு ஜன்ம பந்தத் தைக் கொடுக்கக்கூடியனவே. மனிதர்களை பந்தப்படுத்து வதில் தீவினைகள் இருப்புச் சங்கிலி போன்றனவும், நல் வினைகள் பொன் சங்கிலி போன்றனவுமாக இருக்கின்றன. கீதையில் § “ஓ குந்தி புத்ரா! நீ எதைச் செய்கின்றாயோ ; எதை புஜிக்கின்றாயோ ; எதை அக்னியில் ஓமம் செய்கின்றாயோ ; எதைக் கொடுக்கின்றாயோ ; எந்த தவத்தைச் செய்கின்றாயோ ; அதை யெல்லாம் எனக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிடு. இப்படிச் செய்வதால் சுபா சுப் பலன்களைக் கொடுக்கின்ற கர்மங்கள் உன்னைக் கட்டுப்படுத்தாம லிருப்பன. அதனால் அவற்றினின்றும் நீ விடுபடுவாய்”.

* கண்டம் 4. அத்யாயம் 2. சுலோகம் 8. ‡ அத்யாயம் 4. சுலோகம் 37. § அத்யாயங்கள் 9, 2, 3, 4. சுலோகங்கள் முறையே 27-28, 47-48, 25, 29.

“ஓதனஞ்ஜயா! கர்மம் செய்வதிற்புன் உனக்கு அதிகாரம். கர்ம பலன்களில் ஒருபோதும் இச்சை வைக்காதே. கர்மபலனை யடையப் பாத்திரனாகாதே. கர்மம் செய்யாமலிருக்க வேண்டு மென்றும் நினைக்காதே. பகவானின் நிஷ்டையிலிருந்து கொண்டு பலன்களில் அபிமானத்தை விட்டு கர்மம் செய்”. “மூடர்களால் பலன்களை விரும்பிச் செய்யப்படும் கர்மங்களை விதவான்கள் பலன்களில் விருப்பமில்லாமலே உலக நன்மைக்காக செய்கின்றார்கள்”. “விஷயங்களில் பற்றில்லாது எப்போதும் திருப்தி யடைந்திருக்கிற மனிதன் கர்ம பலனைக் கருதாது கர்மங்கள் செய்தபோதிலும் அவன் அவற்றைச் செய்யாதவனாகிறான்” எனப்படுகிறது.

ஆதலால், பலாபேகை யில்லாமற் செய்யப்படும் கர்மங்கள் ஞானிகளை ஜன்மத்திற்குட்படுத்தாம விருப்பதுடன் ஸஞ்சித ஆகாமிகர்மங்களையும், ஞானமென்ற அக்னியால் அவர்கள் எரித்துவிடுகின்றனர். இவ் விதமாக கர்மங்களை ஒழிக்கும்படியான நிர்மலஞானம் உதயமாய் ப்ரகாசிக்கும்படியாக ஒவ்வொருவரும் முயற்சிக்க வேண்டும்.

அந்த ஞானத்தை ஸாமான்யமாக ப்ரகாசிக்கும்படிச் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் ஸூர்யனை மேகம்போன்றும் கண்ணாடியை அழுக்குப்போன்றும் அக்னியை புகைபோன்றும் ஜலத்தைப் பாசிபோன்றும் ஞானத்தை அஞ்ஞானம் மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாம் கடமையான சில கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு வந்தாற்றான் அதை விலக்க முடியும். நிரம்பத் துருப்பற்றி யிருக்கும் செப்புப் பாத்

திரத்தை நாள்தோறும் புளிப்புள்ளவஸ்துக்களினால் விளக்க விளக்க அதிலுள்ள துருக்கள் முற்றிலும் நீங்கி அப் பூத்திரதிற்கு ஸ்வயமாயுள்ள ப்ரகாசம் தோன்றும். அதன் பிறகும் அன்றாடம் அதை விளக்காவிடில் அதில் திரும்பத் துருப்பற்றிக் கொள்ளும். நமது மனமும் அத்தன்மையானது. அதிற்பற்றின ராகம், த்வேஷம், காமம், க்ரோதம் முதலிய அந்தக்கராண விருத்திகள் என்ற அஞ்ஞானத்தின் படர்க்கையாகிய துருக்களை நிஷ்காமமாய் செய்யப்படும் பலாபேகை யில்லாத நல்வினைகளைக் கொண்டு விளக்க விளக்க அஞ்ஞானத்தில் மறைந்திருந்த ஞானம் இயற்கையாகவே பிரகாசிக்கும்.

கீதையில் * “அக்னிபோன்று எவ்வளவு கிடைத்தாலும் திருப்தி யடையாததும், தீய மனோவிருத்திகளுள் தலைமையானதுமான “காமம்” என்ற நித்ய சத்ருவினால் ஞானம் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது இந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவற்றை ஆதாரமாகப் பற்றிக்கொண்டு ஞானத்தை மறைத்து மனிதர்களை மோகிக்கும்படி செய்கிறது. ஆதலால் ஓ அர்ஜுன! முதலில் இந்திரியங்களை அடக்கி அவற்றில் குடியிருக்கும் மகா பாபியான இந்தக்காமத்தை வதம் செய்” எனப்படுகிறது. காமத்தை ஜயித்தால் மற்ற கெட்டவிருத்திகளும் ஒடுங்கும் என்பது கருத்து. ஆதலால் நாம் முன் அதிகாரத்திற் கூறிய கெட்ட மனோபாவங்களை ஒடுக்கி எப்போதும் மனத்திலுள்ள சிரத்தை, பக்தி முதலிய நல்லவிருத்திகளால் தூண்டப்பட்ட

செய்யப்படும் கர்மமே தர்மம் எனப்படும். அதுவே மனிதர்களின் கடமையாகும். அதுதான் ஜீவனை பரமனிடம் சேர்ப்பிக்கின்றது. பரமனிடம் சேர ஜீவனால் முடியுமா? என்ற வினாவிற்கு விடையாக ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஸம்பந்தத்தைப்பற்றி இதன்பின் கூறப்படும்.

எட்டாம் அதிகாரம்.

பரமாத்மாவினிடம் ஜீவனுக்குள்ள ஸம்பந்தம்.

உலகத்திலுள்ள ஜீவாத்மாக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்ற ஐந்து பூதங்களாலமைந்த சரீரம் இருப்பதை நாம் ப்ரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கின்றோம். அது ஸ்தூல சரீரமெனப்படும். அச்சரீரத்தில் வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபத்தம் என்ற ஐந்து கர்மந்தேரீயங்களும் தொக்கு, நாக்கு, மூக்கு, கண், காது என்ற ஐந்து ஞானேந்திரீயங்களும் இருப்பதாக அவ்வவற்றின் தொழில்களால் அதுமானித்து அறிகின்றோம். அவ்விந்திரீயங்கள் ஒவ்வொருவர் சரீரத்திலும் ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றனவாயிருக்க அவற்றை ஏன் அதுமானித்தறிய வேண்டுமெனில்? நம்மால் காணப்படும் அவை இந்திரீயங்களல்ல. அவ்விந்திரீயங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆதாரஸ்தானங்கள். அவை இந்திரீயகோளங்கள் எனப்படும்.

அவற்றில் அந்தந்த இந்திரீயங்கள் அணுவளவாக அமக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அணு நமக்குப் புலப்படாது.

ஆறு அணுக்கள் சேர்ந்து திரண்டிருந்தால் அதை மிகுந்த வெளிச்சத்தில் ஸூக்ஷ்மதிருஷ்டியுள்ளவர்கள் பார்க்கலாம். சிலர் கண்களை விழித்தவர்களாக இருக்கும்போதே பார்வை யற்றிருக்கின்றனர். சிலருக்குக் காதுகள் இருக்கும் போதும் அவர்கள் செவிடர்களாக இருக்கிறார்கள். ஏன்? அவர்களுக்கு அவ்வீந்திரிய கோளங்கள் இருக்கின்றனவே யன்றி அணுவளவாயுள்ள இந்திரியங்கள் மறைக்கப்பட்டு அவற்றின் சக்தியும் மறைந்து போயிருக்கிறது. இதனாலேயே இந்திரியங்களும் அவற்றின் கோளங்களும் வேறு என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

முற்கூறிய பத்து இந்திரியங்களையும் பத்துக் குதிரைகளாகவும் ஸ்தூலசரீரத்தை அக்குதிரைகள் பூட்டின தேராகவும் வைத்துக் கொண்டால் அக்குதிரைகளைக் கட்டுப்படுத்தி நடத்தக் கடிவாளமும் அதைப் பிடித்துக்கொண்டு குதிரைகளை நடத்துகின்ற ஒரு தேர்ப்பாகனும் அவசியம் வேண்டும். ஆகையால் மனம் என்பது இந்திரியங்கள் என்ற பத்துக் குதிரைகளிடமும் ஸம்பந்தித்த ஒரு கடிவாளமாகவும் புத்தி என்பது அவற்றை நடத்துகிற தேர்ப்பாகனாகவும் இருக்கின்றன. ஒரு விஷயத்தை பகுத்தறியக்கூடிய சக்தி யில்லாதபோது மனம் என்றும், அதுவே அவ்வித சக்தியுற்றபோது புத்தி என்றும் கூறப்படுவதால் மனம், புத்தி, என்ற இரண்டும் ஒரேவஸ்து. அது செய்கைகளின் பேதத்தால் இரண்டாகக் கூறப்படுகிறது. நமது நாசியின் வழியாக சரீரத்தினுள்ளே யிருக்கும் காற்று வெளியிற் போவதும் வெளியிலுள்ள காற்று உள்ளே வருவதும் நமக்குத் தெரிகின்றது. அது சரீரத்திலிருக்கும்

பிராணவாயுவின் தொழில். இவ்விதம் அந்த பத்து இந்திரியங்களும் மனமும் பிராணனும் சேர்ந்தது ஸலக்ஷ்ம சரீரம் எனப்படும். இந்திரியக் குதிரைகள் ஸஞ்சரிக்கக் கூடிய ப்ரதேசங்கள் உலகத்திலுள்ள விஷயங்களாம். நாம் தூங்கும்போது மனம் 'புரீதத்' என்ற நாடியில் அடங்கிவிடுவதால் இந்திரியங்கள் யாவும் ஓட்டமில்லாமலும், விழித்தவுடன் மனம் எழுந்து விடுவதால் இந்திரியங்கள் ஓட்டத்துடனுமிருக்கின்றன. இதனால் மனம் ஒன்று இருப்பதாக அவசியம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அதுவும் அணுவாக இருப்பதால் நம்மால் பார்க்க முடியாது. அம்மனம் நமது சரீரத்துள் மார்புக்கு நேரான ஸ்தானத்தில் இருப்பதாக ஞானதிருஷ்டியால் அணுக்களையும் பார்க்க வல்லவரான யோகத்திற்சிறந்த ஞானிகள் கண்டுபிடித் திருக்கின்றனர்.

தேரும், குதிரைகளும், தேர்ப்பாகனு மிருந்தால் தேரிலுள் உட்கார்ந்திருக்கின்ற ஒரு பிரபு அவசியம் வேண்டும். அவன்தான் ஜீவாத்மா எனப்படுவான். அவன் அணுவிற்கும் அணுவாக இருந்துகொண்டு மனத்துள் வலிப்பவனாக இருந்தபோதிலும் தேரிலுள்ள பிரபுவிற்கு தேர்முழுதும் சொந்தமா யிருப்பது போன்று சரீரமெங்கும் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கும் தன்மை யுள்ளவனாகவும் அதன் சொந்தக்காரனாகவு மிருக்கிறான். அவன் எப்படியோ, காரணம் அறியமுடியாத கர்மவசத்தால் ஜன்மம் எடுப்பதற்காக பரமாத்மாவினிடமிருந்து பிரிந்துவிட்டான். உலகத்தில் ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவினிடம் திரும்பவும் சேர்ந்து ஸச்சிதானந்த ரூபமாகவும் நித்யமாகவு மிருப்பதால் இரண்டு வஸ்துக்களும் ஒரே தன்மையுள்ளன வென்

றும், நெருப்பிலிருந்து அதன் பொறிகள் சிதறுவன போன்று பரமாத்மா வினிடமிருந்தே ஜீவாத்மாக்கள் எப்படியோ சிதறித் தனித்து வந்திருக்கின்றன வென்றும், ஜீவர்கள் முயற்சித்தால் பழுக்கக் காய்ச்சின இரண்டு இரும்புப்பட்டைகள் சேர்ந்து ஒட்டிக் கொள்வனபோன்று ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் பரஸ்பரம் சேர்ந்துகொள்ளும் ஸ்வபாவமுள்ளன வென்றும் ஜீவன் முக்தர்களான ஞானிகள் தாம் அனுபவித்துக் கண்டுபிடித்த விஷயங்களை சாஸ்திரங்கள் மூலமாய் வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

சரீரமிருக்கும்போதே மோகஷானந்தம் பெற்றவர்கள் ஜீவன் முக்தர்கள் எனப்படுவார்கள். அவர்கள் ஞானத்தினால் ஸகலமான வினைகளையும் நசிக்கச்செய்து பிறகு ஜன்மமில்லாதவர்களாய் ப்ராரப்தகர்ம வசத்தால் ஏற்பட்ட தற்சமயத்திலுள்ள சரீரத்தின் முடிவுகாலத்தை எதிர்பார்த்திருப்பார்கள். எது பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறதோ அது ப்ராரப்தகர்மம் எனப்படும். அது மாத்திரம் ஞானத்தினால் நாசமடையாது. பூராவாக அனுபவித்த பிறகுதான் நாசமடையும். அதனால் ஞானிகளாலும் மத்தியில் ப்ராரப்த கர்மசரீரத்தை விலக்கமுடியாது. அந்த சரீரம் போனபிறகு அவர்கள் விதேகமுக்தர்கள் எனப்படுவார்கள். அவர்கள் பிழைத்திருக்கும் போது அவர்களின் ஆத்மா, ஸமாதிகாலத்தில் பரமாத்மாவினிடம் போய்ச் சேர்ந்திருக்கும். அப்போது மௌனமாக இருப்பார்கள். ஸமாதி கலைந்தவுடன் தங்கள் அனுபவத்தை சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிப்பார்கள். அது பிறகு சாஸ்திரமாய்விடும். அவ்விதம் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா வினிட

மிருந்து பிரிந்திருப்பதும் திரும்பச்சேர்ந்து கொள்வதுமான விஷயத்தை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொண்டவர்களான ஜீவன் முக்தர்களால் முதன் முதலில் பரமாத்மாவினிடமிருந்து பிரிந்த ஒரு ஜீவாத்மா தான் தனித்து ஜன்ம மெடுத்தற்குக் காரணம் ஒன்று கட்டாயம் சொல்லப்பட வேண்டும். அக்காரணம் அகாரணமாய் ஜீவனுக்கு எப்படியோவந்த அநாதியான ஒரு கர்ம வாஸனையாகவே இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் தீர்மானித்திருக்கின்றனர். ஏனெனில் பிஜாங்கூர நியாயம் போன்று கர்மமும் ஜன்மமும் சுற்றிச் சுற்றிப் போய்க்கொண்டு முடிவிற்கு வராதாகையால் ஒரு கர்மத்தை மாத்திரம் அநாதியாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய அக்கொள்கை, யாவராலும் மறுக்கவொண்ணாது.

பரமாத்மா என்றும் அழிவற்றவன். ஞான ஸ்வரூபமாகவும் ஆனந்த ஸ்வரூபமாகவுமிருப்பவன். அதனால் ஸத்சித் ஆனந்த ரூபமாகவுள்ளவன் எனப்படுகிறான். ஜீவாத்மாவும் அவ்வித தன்மையுற்றவனே. ஆனாலும் அவன் ஆதியில் அநாதியான ஏதோ ஒரு கர்மவசத்தால் ஒரு சரீரமெடுத்து அந்த சரீரத்தில் சில கர்மங்களைச் சேகரித்து அவற்றின் பலனாக மறு சரீரமெடுத்து இவ்விதம் ஜீவாத்மாவிற்கு அனந்தகோடி கர்மங்களும் அனந்தகோடி ஜன்மங்களும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் காரணகார்ய ரூபமாய் தொடுத்துத்தொடுத்துத் துடர்ந்து வந்திருப்பன. ஜீவாத்மா இவ்விதம் ஜன்மமெடுப்பதால் பிறப்பிறப்பினுள் அடிக்கடி உழன்றுகொண்டு படும் துன்பங்கள் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்கின்றவர்களுக்கு நாம் சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஜீவாத்மா முயற்சி செய்தால் அடிக்கடி ஜன்மமெடுப்பதைத் தொலைத்து பரமாத்மாவினிடம் சேர்ந்து அழிவற்றதும் துக்கங்களின் கலப்பில்லாததும் ஒப்புயர்வற்றதுமான நித்ய நிர்மல நிரதிசய ஆனந்த ரூபமாக இருக்கலாம் என்று ஞானிகள் சாஸ்திரங்கள் வாயிலாக வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அதை நம்புகின்றவர்களில் அப்பேரானந்தம் பெற விருப்ப மில்லாதவர்களும் உலகத்தில் உளரோ? இல்லவே இல்லை. ஆதலால் நாம் இனி நமது ஜீவாத்மாவிற்கு ஜன்ம மில்லாத வழி யாது? என்பதை ஆராய வேண்டும்.

ஜீவத்வத்தின் ஒழிவு.

ஜன்மத்திற்குக் காரணம் கர்மங்களே. அக் கர்மங்கள் திரும்ப நம்மைத்துடராமலிருக்கும்படி அவற்றைச் சாம்பற் போன்று நீற்ற வேண்டும். அக் கர்மங்கள் வளருவதற்கு ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம காரண சரீரங்களே விதைகளாக இருப்பதால் அவற்றையும் அக்னியினால் நீற்றவேண்டும். அப்படியானால் ஜீவாத்மா தனது இயற்கையான நித்ய ஸுகம் பெறலாம். நமது ஸ்தூல சரீரங்கள் நாம் மரணமடையும்போதெல்லாம் அடிக்கடி சுலபமாகவே அழிந்து நீற்றப்படுவதால் அதைப்பற்றி நாம் முயற்சிக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் மரணகாலத்தில் ஸுக்ஷ்ம காரண சரீரங்கள் அழியாதன. அவை ஜீவனுடன் சேர்ந்து ஸ்தூல சரீரத்திலிருந்து வெளியேபோய் மற்றொரு ஸ்தூலத்தைப்பற்றிக்கொள்ளும். ஜீவாத்மா ஸ்தூலத்திலிருந்து பிரிவது மரண மெனப்படும்.

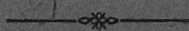
ஜீவாத்மாவிற்கு பற்பல ஸ்தூலங்கள் அடிக்கடி தொலைந்து வந்து கொண்டிருந்தாலும் ஸுக்ஷ்ம காரண

சரீரங்கள் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் ஜன்மம் தொடங்கினது முதல் இதுவரை விடாமல் துடர்ந்து வந்திருக்கின்றன. ஸுக்ஷ்மசரீரத்தில் மனம் முக்கியமானதால் அது ஒழிந்து போகும் போது மற்ற இந்திரியங்களும் பிராணனும் தாமே ஒழிந்துவிடும். அம்மனம் ஒழியாமற்போனால் நமது கர்மங்களும் அழியமாட்டா. அவை அழியாவிடில் ஒருபோதும் ஜீவனுக்கு பிறப் பிறப்பில்லாத முக்தியுண்டாக மாட்டாது. ஆதலால் மனம் ஒழிந்துபோகும் வழி என்ன? என்பதை ஆராயவேண்டும். ஒவ்வொருவர்களின் மனத்திலும் அஞ்ஞானம் என்ற இருள்குழந்துகொண்டிருக்கிறது. அதுவே ஜீவனுக்குக் காரணசரீர மெனப்படும். அநாதி யான அந்த அஞ்ஞானத்தினாலேயே கர்மங்கள் வளருவதால் கர்மங்கள் அஞ்ஞான உருவமாக இருக்கின்றன. அந்த அஞ்ஞானம் தொலைந்து ஞானரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற மகா ஞானிகளாகிய ஜீவன் முக்தர்களுக்கு கர்மபந்தம் கிடையாது. கர்மங்கள் தொலைந்து விடுகின்றன. * “துள்ளு மறியாமனது பல்கொடுத்தேன் கர்மதுஷ்ட தேவதைகளில்லை” என்று தாயுமானவர் கூறுகின்றார்.

நமது மனமென்ற ஸுக்ஷ்ம சரீரமோ அஞ்ஞான மென்ற காரணசரீரத்தின் வலுவைப் பெற்றிருப்பதால் எளிதில் நாசமடையக் கூடியதல்ல. அஞ்ஞானத்தினால் கனமாயிருக்கிற அம் மனத்தினில் அஞ்ஞானம் நசித்து விட்டால் அது தெளிந்து இலவம்பஞ்சுபோன்று மெல்லிய தாய்விடும். அப்போது அது கூடிய சீக்கிரத்தில் தானே ஒடுங்கி எளிதில் நசித்துப்போய்விடும். அதன் பிறகு ஜீவாத்

மா பரமாத்மாவினிடம் சேர்ந்துவிடுகிறான். ஏனெனில் அப்போது அதற்குத் தடையாயிருந்த ஸூக்ஷ்மசரீரமாகிய மனமும் காரணசரீரமாகிய அஞ்ஞானமும் நாசமாய்விட்டனவன்றோ? அயத்திற்கும் காந்தத்திற்கும் மத்தியில் ஏதாவது மறைவு இருந்தால் அயம் காந்தத்திற் போய் ஒட்டாது. அம் மறைவை நீக்கிவிட்டால் இயற்கையாகவே அயம். (இரும்பு) காந்தத்திற் போய் ஒட்டிக் கொள்வது போன்றே ஜீவன் பரமனிடம் சேர்ந்து கொள்ளுகிறான் என்று அறியவேண்டும்.

உலகத்தில் ஸமான ஜாதீயமான ப்ராணிகள் மத்தியில் தடையில்லாவிடில் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து ஒத்திருக்கும் தன்மை யுள்ளனவாகவே காணப்படுகின்றன. இதற்கு ஆட்டினங்கள் தக்க உதாரணமாகும். ஒரு ஆற்றிலுள்ள ஜலத்தில் பல உறைகளிருந்தால் அவ்வுறைக்கிணறுகளிலுள்ள ஜலம் வெவ்வேறாகக் காணப்படுகிறது. அவ்வுறைகளே எடுத்துவிட்டால் கிணற்று ஜலம் ஆற்று ஜலத்துடன் இயற்கையாகவே கலந்து கொள்ளுகிறது. அதுபோன்று ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒரே ஸ்வபாவமுள்ளனவாகையால் ஜீவர்களின் முயற்சியினால் ஜீவனிடமுள்ள ஜீவத்தன்மை விலகும்போது அது தனி ஆத்மாவாகி பரமாத்மாவினிடம் லயித்து விடுகிறது. இதுதான் பரமாத்மாவினிடம் ஜீவாத்மாவிற்குள்ள ஸம்பந்தம். அது ஜீவனுக்கு படிப்படியாகத்தான் கிடைக்கும். அதற்கு முதற்படியாயுள்ளது விக்ரஹாராதன மாகையால் அதைப் பற்றி முக்யமாய் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். அது இதன்பின் கூறப்படும்.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

வி க்ர ஹ ர ரா த ன ம் .

விக்கரஹம் என்பது பக்தர்களின் பிரார்த்தனைக் கிணங்கிய பகவான் குறிப்பிட்ட யிடத்தில் வலுவில் வந்து தோன்றி நின்று வலிப்பதற்கேற்றதாயுள்ள ஒரு உருவம். அதில் பகவான் இருப்பதாக நிச்சயித்துப் பூஜித்தல் விக்கரஹராதன மெனப்படும். “எங்கும் பரவி நிறைந்திருக்கின்ற ஈசுவர ஸ்வரூபம் குறிப்பிட்ட ஒருசிறிய உருவத்தில் அடங்கியிருப்பதாக பாவித்தல் இறைவனைக் குறைவு படுத்தினதாக ஏற்படுவதால் அது ஒரு பாபகிருத்தயம்; அறிவு நிறைந்த கடவுள் அறிவில்லாத ஜடப்பொருளாகிய சிலை, சாந்து, மரக்கட்டை, உலோகம் இவற்றில் இருப்பதாக பாவித்தல் அதினும் பாபமான கிருத்தயம்; எவற்றாலும் நிறையப்பெற்று எதனிடமும் அபேக்ஷையில்லாத ஈசனிடம் மனிதர் விரும்பும் பொருட்களைக் காட்டி அவர்க்குரிய உபசாரங்களால் மகாதேவனை மனிதனாக்கிக்கொள்ளுதல் அதனைவிட இழிவான தொழில்; அக் கார்யத்திற்காக பல பூர்வீகமான அரசர்களும் ஜனங்களும் பெரிய ஆலயங்களைக் கட்டி அவற்றில் விக்கரஹங்களை வைத்து அவற்றிற்கு நித்யராதனம் உற்சவம் முதலியவைகளை அமைத்து அவை நடைபெறுவதற்காக மானிபங்களைச் சொத்துகளாக ஏற்படுத்தி வீண் செலவுகள் செய்து கொண்டும், காலங்களை வீணாகப் போக்கிக்கொண்டும் இருந்தனர்; அது போதாததுபோல் முன்னவர் செய்து

வைத்திருக்கின்ற அப் பழைய ஏற்பாடுகளை தற்காலம் நவீன நாகரீகமமைந்த இந்த பாரத பூமியில் உள்ளப் பின்னவர் இன்னமும் அனுசரித்துவருவது மிகப்பேதமை; ஆனதால் அதைப்போன்ற புத்தியீனமான கார்யம் வேறொன்றுமில்லை” என்ற டிறச்சமயக் கூற்றுகள் புராதனமான நமது தேசத்திற் புதிதாகப் புகுந்துப் பொங்கிப் பொங்கி எழுந்துகொண்டிருப்பன. நமது சிறுவர்களும் ஸ்ராமான்ய ஜனங்களும் அக் கூற்றுகளைப் பெருமைப்படுத்தியும் நமது விக்ரஹாராதனப் பழக்கத்தைச் சிறுமைப்படுத்தியும் பேசிக்கொண்டு அநேகர் ஆலயங்கட்கே செல்லுகிறதில்லை. அதிலும் சிலர் வேடிக்கையாக சினேகிதர்களுடன் போனபோதிலும் ஆலய தெய்வ வழிபாடு முறைகள் இன்னவை என்பதை யறியாமல் வினோதமாய்ப் பேசிக் கொண்டு போய்வருகிறார்கள். அது ஒரு உபயோகமற்ற வேலை என்றும் நினைக்கிறார்கள். அவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் என்ன? விக்ரஹாராதனத்தின் உண்மை யறியாமையே. ஆதலால் அதைப்பற்றி நமது சாஸ்திரங்களில் விரிவாக ஆங்காங்கு கூறப்பட்டிருப்பதை ஆராய்ந்து அதனைச் சுருக்கி நாம் இங்கு விவரிப்போம்.

ஜீவாத்மா பரமாத்மாவினிடம் போய் ஸம்பந்தித்து துன்பங்கலவாத இன்பம் பெறவேண்டுமானால் அதற்குத் தடையாக ஜீவனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஸ்தூல, ஸுக்ஷ்ம, காரண சரீரங்கள் அழியவேண்டுமென்று முன் அதிகாரத்திற் சொன்னோம். அவற்றுள் ஸ்தூலசரீரத்தின் அழிவைப்பற்றிப் பிரயாசை இல்லை. அது இயற்கையாகவே அடிக்கடி அழியக்கூடியது. ஸுக்ஷ்ம, காரண சரீரங்களை

அழிப்பதற்குத்தான் ஜீவன் முயற்சிக்கவேண்டும். ஸுக்ஷ்ம சரீரமென்பது முக்யமாய் மனம். காரணசரீரமென்பது அதிலுள்ள அஞ்ஞானம். காரணசரீரம் நசித்து விட்டால் ஸுக்ஷ்ம சரீரம் தானே நசித்துவிடும். அஞ்ஞானம் நசித்தால் அதனால் மறைக்கப்பட்டிருந்த ஞானம், பாசி விலகின சுத்தஜலம் போன்று ப்ரகாசிக்கும். அதுதான் ஜீவாத்மா வின் வாஸ்தவ ரூபம். அந்த நிலைமையில் துன்பமில்லாத இன்பவடிவமாக ஆத்மாயிருக்கிறான். இங்கே காரணசரீரமாகிய அஞ்ஞானமென்பது மனத்திலுள்ள வஜ்ரப் பைச போன்ற ஒருவித அழுக்கு. அதனை மனத்திலிருந்து தோண்டிஎடுக்க வேண்டுமானால் அம்மனம் தனது ஸ்தானத்தில் அசையாம லிருந்தாற்றான் அது முடியக்கூடியது. நமது மனமோ அப்படியல்ல. காற்றினால் அலையும் விளக்குச் சுடர்போன்று எப்போதும் ஆடிக் கொண்டிருக்குந் தன்மையுள்ளதென யாவருக்கும் அனுபவத்தில் தெரிந்த விஷயம். அப்படியானால் அதிலுள்ள அழுக்கைத் துடைப்பது எப்படி? ஆதலால் மனதின் சலனத்தை முதலில் தடுக்கவேண்டும். அதனாற்றான் தாயுமானவரும் “பாழானவென்மனம் குவிய ஒரு தந்திரம் பண்ணுவதுனக் கருமையோ” என்று ஸ்வாமியை நோக்கிக் கூறுகிறார். இதனாலேயே அம்மனத்தின் ஆட்டத்தைத் தடுப்பது லேசான கார்யமன்று என்பது நன்கு விளங்கும். அது எப்படி ஸாதக மாகுமென்றால்?

மனத்தைக் குவித்தல்.

ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பர்சம் என்ற ஐந்து விஷயங்களில் தாவித்தாவி ஓடிக் கொண்டிருக்கிற ஞானேந்

திரியங்களை மனத்தின் வலிமையால் முதலில் அடக்கி அவற்றை மனத்தோடு சேர்த்து அம்மனம் இடையறாது பரமாத்ம வஸ்துவினிடம் பற்றியிருக்கும் படியாகச் செய்வதனால் நாளடைவில் மனத்தின் சலனம் பூராவாக நின்று விடும். அதுவே தியான மெனப்படும். அதனால் மனத்திலுள்ள அஞ்ஞானம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகி விடும்.

அம்மனம் உலகத்திலுள்ள மற்ற ஸாமான்ய வஸ்துக்களை தியானிக்காமல் பரமாத்ம வஸ்துவையே தியானிக்க வேண்டுவது அவசியம். ஏனெனில் புழு, தன்னை அடிக்கடிக்க கொடுக்கால் கொட்டிவிட்டு வெளியிற்போய்க் கொண்டிருக்கும் குளவியைத்தன் துன்பம் பொறுக்க மாட்டாமல் “குளவி எப்போது திரும்ப வருமோ” என்று ஸதா தியானித்துக் கொண்டிருப்பதால் அப் புழுவும் குளவி உருவமாய் மாறி விடுகிறது. இந்த ப்ரமா—கீட (குளவிப் புழு) நியாயம் அதுபவலித்தம். அது போன்று ஜீவனின் மனமும் பரமாத்ம வஸ்துவை எப்போதும் தியானிப்பதால் ஜீவன் பரமனாய் விடலாம். அதற்குத் தியானம் மாத்திரம் வலுமையுற்றதாக இருக்கவேண்டும். நமது மனமோ குறுகினதாக இருப்பதால் ஆகாசம் போன்று எங்கும் பரவினதும் மூர்த்தமா யில்லாததுமான பரமாத்ம வஸ்துவை அகண்டாகாரமாகத் தியானிக்க சக்தியற்றிருக்கிறது. ஆகையால் முதலில் மனம் தியானித்துக் கொண்டு ஓரிடத்தில் நிலைத்திருப்பதற்கு ஒரு மூர்த்தியுடன் கூடின மூர்த்தமான சிறிய உருவத்தில் பகவானை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியம். அதில் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகிய ஈசுவரன் இருப்பதாக திடமாய் நினைத்துக்கொண்டு

அவரவர் சக்திக்குற்றவாறு தினந்தோறும் தவராமல் அதை தியானித்து வரவேண்டும். அவ்விதம் இடைவிடாமல் செய்யப்படும் தியானம் நாளுக்குநாள் வலுத்துவிடும். அப்போது கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அம்மனம் விகலித்து அகண்டாகாரமாயும் அமூர்த்தமாயு மிருக்கிற பரமாத்ம வஸ்துவை தியானிக்க சக்தியுள்ளதாய்விடும். அது யோகிகளுக்குத் தான் அமையும். அதைப்பற்றி யோகஸம்பந்தமான அதிகாரத்தில் விரிவாய்க் கூறப்படும்.

பரமாத்மாவின் மூர்த்தமான சிவன், விஷ்ணு, ராமன், கிருஷ்ணன் முதலிய ஸ்வரூபத்தைத் தியானிப்பது ஸகுணோபாஸனை என்றும், அமூர்த்தமான ஸ்வரூபத்தைத் தியானிப்பது நிர்குணோபாஸனை என்றும் சாஸ்திரம் கூறுகிறது. ஸகுணோபாஸனை இல்லாமல் நிர்குணோபாஸனை வலித்திக் கவே மாட்டாது. அரிசியில்லாமல் அன்னம் வலித்திக்க மாட்டாதன்றோ? அந்த நிர்குணோபாஸனைக்கு ஆரம்பத்தில் ஸாதகமாக இருப்பது விக்ரஹாரதனமே. அதனைக் கைக்கொள்ளாவிடில் உலக விஷயங்களை அடிக்கடிப் பற்றுகிற நமது மனம் ஒருபோதும் அடங்கிநில்லாது. முதலில் விக்ரஹ ரூபத்தில் இறைவனைத் தியானித்துப் பிறகு நமது ஆத்மாவினிடம் அவன் இருப்பதாகத் தியானித்து அதன் பிறகு நாமும் அவனும் ஒன்று எனத்தியானித்து கடைசியாகவுள்ள அந்த தியானம் வலுக்கும்போது படிப்படியாய் மோக்ஷம் வலித்திக்கிறது.

ஒரு தோப்பிலுள்ள மரங்களைச் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது அவற்றைப்பற்றி நமது மனத்திற்கு ஒன்றுமே

தோன்றுகிறதில்லை. ஒவ்வொரு மரமாய்த் தனித்தனிப் பார்க்கும்போது அம்மரங்களின் உருவம் மனதில் பதிந்து விடுகிறது. அதுபோன்று நமது மனதின் ஸௌகர்யத்திற்காக அகண்டமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஒரு விக்ரஹத்தினிடமாக வருவித்து உபாவித்துக்கொள்ளுகிறோம். அது தப்பிதமல்ல. எங்கும் நிறைந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபம் அந்த விக்ரஹத்திலும் இருக்கிறதல்லவா. பால் பசுவின் உடம்பு முழுதும் பரவி நிற்பினும் முலைக்காம்பின் வழியாகத் தோன்றுவது போன்று இறைவன் எங்கும் வியாபித்தவனாக இருந்த போதினும் அன்பர்களுக்கு விக்ரஹத்தின் வழியாகத் தோன்றுகிறார். கடவுள், விக்கிரஹங்களில் தயிரில் நெய் போல பக்தர்களுக்கு விளங்கி நிற்பார். மற்ற விடங்களெல்லா வற்றிலும் பாலில் நெய் போல விளங்காது நிற்பார். பூமியின் மணம் புஷ்பத்தில் விளங்கியும் மற்றவிடங்களில் விளங்காமலும் நிற்கிறதல்லவா?

ஆதலால் மனத்திற்கு விக்ரஹாராதனப் பழக்கமில்லா விடின் ஸகுண நிர்குண பிரம்மோபாஸனை வித்திக்கவே மாட்டாது. அதனால் மோக்ஷமும் கிடையாது. அக்ஷரங்களைக் கற்காதவன் புஸ்தகங்களை எடுத்து எப்படி வாசிப்பான்? புஸ்தகம் படிக்கிறவன் எழுத்துக்களைப் பயின்று கொள்ளாமலே படிக்கிறான் என்றால் யாராவது ஒப்புக்கொள்வார்களா? அவ்விதம் மோக்ஷமடைந்தவர்கள் யாவரும் விக்கிரஹாராதனம் என்ற முதல் ஸாதனத்திற் பழகியுள்ளவர்கள் என்றே தீர்மானிக்க வேண்டும். சில தேசங்களில் ஜனங்கள் மனம் ஒரு மூர்த்த ஸ்வரூபத்தில் நிலைபெறுவதின் பொருட்டு கண்ணாடியை எதிரில் வைத்

துக்கொண்டு அதில் பிரதிபலித்த தனது பிரதி பிம்பம் தன் மனதிற்கு இன்பமாக யிருப்பதால் அதையே ஈசுவர ஸ்வரூபமாகப்பாவித்துத் தியானிக்கும் பழக்கத்தைபத்திரிகையின் வாயிலாகக் கேட்டிருக்கிறோம். விக்ரஹாராதனத்தை நம் தேசத்திலுள்ள முறைப்படி ஏற்படுத்திக் கொள்ளாத தேசங்களில் அத்தேசத்திலுள்ளவர்களுக்கும் மனம் அடங்கி ஒடுங்க வேண்டுமென்ற விருப்பமுண்டானால் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் எந்த முறையினாலாவது மூர்த்தஸ்வரூபத்தை தியானித்தல் என்ற விக்ரஹாராதனத்தை முதலில் கைக்கொள்ளாமல் அவரது விருப்பம் வலித்திபெறமாட்டாது என்பதாகத் தீர்மானிக்கவேண்டும். ஏனெனினில் ஒரு வாக்யத்தின் பொருளையறிவதற்கு அதிலுள்ள பதங்களின் பொருளறிவு காரணமாயிருப்பது போன்று அகண்டத்தை அறியவேண்டியதற்காக முதலில் கண்டமான அம்சங்களைப்பற்றின அறிவிற் பயிலுவதுதான் மனிதர் மனத்தின் இயற்கையான பழக்கமாயிருக்கிறது.

சிலருடைய மனத்திற்கு முந்தின ஜன்மங்களில் விக்ரஹாராதனப் பழக்கம் பலப்பட்டிருந்தால் ஒரு ஸமயம் அதற்கு மேற்படியில் அதில்லாமலேயே அவர்கட்கு பழக்கக்கூடிய முயற்சி ஏற்படும். ஜனங்களுடைய மனமோ பற்பலவிதமான பக்வநிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எப்படியானாலும் முதற்படியாக விக்ரஹ தியானம் பலப்பட்டவனுக்கு மற்றதில் முயற்சி எளிதாகவே கைகூடும். ஆதலால் ஒரு தேசத்தில் அனேக அறிவாளிகள் முன் வருகிறதற்கு ப்ரதானமான ப்ரதம ஸாதனமாகிய ஆரம்ப கலாசாலைகளை அதிகமாய் ஏற்படுத்துவது போன்று அனேக

ஜீவர்கள் உய்யுமாறு எண்ணுதற்கரிய ஆலயங்களை நிர்மாணித்து அவற்றில் விக்ரஹாராதனம் ஏற்படுத்திய முன்னோர்களின் செய்கையை நிந்திக்கின்றவர்கள் தான் உலகில் நிந்திக்கப்படுவார்கள்.

விக்ரஹாராதனப் பிரமாணங்கள்.

பகவத்கீதையில் கிருஷ்ணபகவானால் ‡“ஓ அர்ஜுன! என்னிடத்தில் மனத்தை நிறுத்தி ஸகல கர்மங்களையும் என்னிமித்தம்செய்து, அவற்றின் பலனை எனக்கர்ப்பணம் செய்தும் அதிகசிரத்தையுடன்கூடியும் எவர்கள் என்னை உபாசிக்கிறார்களோ; அவர்கள் கிரேஷ்டர்கள் என்று எனது நிச்சயமான கொள்கை. எவர்கள் வாக்கிற்கு எட்டாததும் மனத்திற்கு அகப்படாததும் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமானதும் விருத்தி ஸூய மற்றதும் சாசவதமானதும் ஸகலத்திலும் வியாபித்திருக்கிறதுமான நிர்குண பிரம்மத்தை உபாஸிக்கின்றார்களோ; அவர்கள் இந்திரியங்களை அடக்கி ஸகலத்திலும் ஸமபுத்தி யுள்ளவர்களாயும் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் நன்மையை கோருகின்றவர்களாயு மிருந்து என்னையே அடைகின்றார்கள். ஆனாலும் நிர்குணப் பிரம்மத்தின் உபாஸனை மிகவும் பிரயாசமானது. நிர்குண விஷயமான நிஷ்டை தேகாபிமான முடையவர்களால் அடையப்படுவது கஷ்டம். ஸகல கர்மங்களையும் என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து என்னை சரணமடைந்த வர்களும் என்னிடத்தில் வைக்கப்பட்ட மனத்தை யுடையவர்களும் ஒரே விதமான பக்தியினால் என்னையே தியானம் செய்துகொண்டு உபா

விக் கின்றுவர்களுமான பக்தர்களை ஜனன மரணங்கள் என்ற ஸம்ஸார ஸாகரத்தினின்றும் நான் சீக்கிரமாகக் கரையேற்றுகிறேன்”. * “எந்தெந்த மனிதன் பக்தியுடனும் சிரத்தையுடனும் எனது எந்தெந்த மூர்த்தியை பூஜிப்பதற்கு இச்சிக்கிறானோ; அந்தந்த மூர்த்தியிலேயே அவனவனுக்கு அசைவற்ற அதிக பக்தி, சிரத்தைகளை உண்டு பண்ணுகிறேன்” என்றும், ஸுதஸம் ஹிதையில் † “மனிதர் எந்தெந்த மூர்த்தியைப்பற்றி பிரம்ம பாவனையுடன் பூஜிக்கின்றனரோ; அந்தந்த வடிவமான சங்கரனையே அவரனைவரும் வரிசையாய் அறிகின்றனர்”. “முனிசுவரே! இவ்விதம் (பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், அக்கினி, ஸூர்யன் முதலிய) மூர்த்திகளின் பெயர் வாயிலாகவே அவ்வடிவங்களிடம் மகாதேவன் அந்தர்யாமியாக இருக்கின்றான்” என்றும் கூறப்படுகின்றன.

ரிக் வேதத்தில் † “பெரிதான ஸமுத்திரக்கரையோரத்தில் மனிதனாற் செய்யப்படாது மிதந்துகொண்டிருக்கும் மரத்தைத்தொழி விரலிற் கொண்டு வா” § “ருத்ரனே! உம்மையடைதற்பொருட்டு தேவர் பூஜிக்கின்றனர்” எனப்படுகிறது. ஈசுவர பிம்பங்களுக்கு சரியான ஆராதனமின்றி உலகத்திற்குத் தீங்கு நேரிடுவதைப் பிற்கூறும் ஸம்பவங்களால் பிம்பங்கள் உணர்த்துகின்றன என்று ஸாமவேதத்தில் ¶ “தேவாலயங்கள் நடுங்குகின்றன; லிங்க ஹங்கள் சிரிக்கின்றன; அழுகின்றன; பாடுகின்றன; கூத்

* அத்யாயம் 7. சுலோகம் 21. † கண்டம் I. அத்யாயம் 6. சுலோகம் 39, 48. ‡ அஷ்டகம் 7. அத்யாயம் 15. ரிக் 9. § அஷ்டகம் 3. அத் 8. ரிக் 16. ¶ ப்ரபாடகம் 5. கண்டம் 10. வாக்யம் 9.

தாடுகின்றன; வாய் திறக்கின்றன; வியர்வை விடுகின்றன; அடிக்கடி கண்களைத் திறந்து மூடுகின்றன; நடந்து செல்லுகின்றன; தலையில்லாத முண்டங்கள் ஆறுகளில் காணப்படுகின்றன; ஆறுகளில் தண்ணீரிருந்தும் இல்லாததாகத் தோன்றுகிறது” என்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. உபநிஷத்தில் “அவனது அவயவங்களால் இவ்வுலகமெலாம் வியாபிக்கப் பட்டுள்ளது” எனப்படுகிறது. புராணங்களில் “உலகப்பற்றுள்ள ஸாமான்யபுத்தி யுடையவர்களுக்கு பதுமைகள் என்ற விக்ரஹங்களிலும், ஹோமம் முதலிய கிரியைகளைச் செய்கின்றவர்களுக்கு அக்னியிலும், முனிவர்களுக்கு மனத்திலும், எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்க்கின்ற பேத புத்தியில்லாத ஞானிகளுக்கு எல்லா விடத்திலும் இறைவன் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்” என்று கூறப்படுகிறது.

‡ “பிறவிப்பெறுங்கடல் நீந்துவர், நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்” என்ற திருக்குறள் இறைவன் அடிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பிறவி என்னும் பெருங்கடலை நீந்துவர், சேராதவர் நீந்தமாட்டார் என்பதாகக் கூறுவதால் மோக்ஷமடைய ஈசுவரன் பாதங்களைத் தொழுதல் வேண்டுமென்று உணர்த்துகிறது. “ஆலயம் தொழுவது சாலவு நன்று” “கோயிலில்லா லூரில் குடியிருக்க வேண்டாம்” என்ற ஔவைப் பிராட்டியாரின் முதுமொழிகளும் விக்ரஹாராதனத்தை நன்கு வற்புறுத்திக் கூறுகின்றன. முற்கூறியவைகளால் முதலில் ஈசுவரனை அழர்த்தமாக வழிபடுதலை விட ஒரு

§ சுவேதாசுவதரம், அத்யாயம் 4. வாக்யம் 10. ‡ அதிகாரம் 1. திருக்குறள் 10.

மூர்த்தமாக வழிபடுதல் இலகுவானது என்றும் இவ்விதமாக உபாவிக்காதவர்கள் பிறப் பிறப்பாகிய ஸம்ஸார சக்கரத்தினின்றும் தப்பமுடியாது என்றும் ஏற்படுகிறது:

புறச் சமயக் கூற்று மறுப்பு.

பலதரப்பட்ட வயதுள்ள பிள்ளைகள் தத்தம் தாத்திற் கேற்றவாறு தான் தகப்பனது திறமறிந்து நடப்பார். அதனால் பிள்ளைகள் தன் பெருமை முழுதும்றியாமற் சிறுமைப் படுத்தியதாகப் பெற்றவன் கருதுகின்றானா? பிள்ளைகளின் அறிவு முதிர்ச்சிக்காகவே அரும்பாடுபடும் தகப்பன் தனது திறமையை அவரவர் நிலைமைக்கேற்ப, தானே தாரதம்யப் படுத்திக்கொண்டு அவர்களுடன் பழகுவதைக் கண்ணாரப் பார்க்கின்றோம். அதுபோன்று ஜகத் பிதாவாகிய பகவான் அன்பர் மனத்தின் நிலைமைக்குத் தக்கபடி அவர் வழிபடும் வகைகளுக்கெல்லாம் தனது வடிவத்தை வகுத்துக் காட்டும் கருணையுள்ளவன். ஏனெனில் ப்ரஹ்மாதன் என்ற பால்குடிமாறாத பாலனாகிய பரமபக்தன் கருதியவண்ணமே அவன் தூணில் தோன்றியவனன்றோ? தன் கண்ணைப்பறித்து ஈசன் வடிவிற்கு அர்ப்பணம்செய்த கண்ணப்பனும், யமனிடமிருந்து தன்னைக் காக்கவல்லதெனக் கருதி கடவுள் வடிவத்தைக் கட்டிக் கொண்ட மார்க்கண்டேயனும் பார்த்து மகிழும்படி லிங்கவடிவமான விக்ரஹத்தினின்றும் தோன்றி எழும்பிய தயாநிதியன்றோ அவன்? இவ்வுண்மையறியாதவர் ஈசனை ஒரு சிறிய உருவத்தில் கட்டுப்படுத்துவதாகப் புறங்கூறுவர்.

நாம் தினமும் தவராத வழிபடவேண்டிய கடவுளது உருவம் சாஸ்திர முறைப்படிக்கான இலக்ஷணங்கள் பொருந்தியதாக விருக்கவேண்டும். அப்படி அடிக்கடி அமைப்பது கஷ்ட ஸாத்தியமான கார்யம். அதனைக்கருதி நீண்ட காலம் நிலைக்கக்கூடிய சிலை முதலிய ஸாதனங்களால் விக்ரஹம் அமைத்துக்கொள்ளப் பெரியார் சாஸ்திர வாயிலாக வழிகாட்டி யிருக்கின்றனர். அது “ஈசன் அசேதனத்திலும் அறிவுமயமாய், என்றும் நிலைத்திருப்பவன்” என்ற தத்வத்தை உணர்த்துகிறது. சேதனனாகிய நமது ஆத்மா, ஜடமாகிய ஸ்தூலசரீரத்தி லிருந்துகொண்டுதான் தனது அறிவை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டியவனாக பகவான் படைத்திருப்பதை பக்தன் உணர்ந்திருப்பதற்கும் அது ஒரு அறிகுறி. ஜடப்பொருளில் சேதனனாகிய பகவானை பாவித்தல் பாபமாகுமென்பார் நம்தத்வங்கள் அறியாதார்.

ஒரு அடிமை “தானும் தனது பொருட்களும்தன்னை யாரும் பிரபுவிற்குச் சொந்தமானவை” என்ற கருத்தை யுணர்த்தும்போது அடிமையை அறிவீனனாக நினைக்கும் பிரபு உண்டோ? இல்லை. அதுபோன்று கடவுளது ஆராதனகாலத்தில் அவரீந்த பொருட்களைக்காட்டி உபசரித்தல், “கடவுளுக்கு நான் அடிமை; என்னிடமுள்ளன வெல்லாம் அவரைச் சார்ந்தன” என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுவது. இவ்விதமாக நன்றிகாட்டும் நுண்ணிய அறிவுள்ள பக்தனை ஜகத் பிரபுவாகிய கடவுள் தன்னை மனிதனுக்கியதாக நினைத்து வெறுத்துக்கொள்வரோ? மாட்டார். அகத்தில் மகிழ்ந்து அன்பனைக் கடைபிடித்து அண்டையில் அழைத்துக் கொள்வார். இந்த நுட்பமறியாதார் இச்

செய்கையினிடம் குறை கூறுவர். மேலும் ஒரு பெரியா
ரை நேரில் வழிபட இயலாதார் அவரது உருவப்படத்தை
வைத்து ஊர்வலம் முதலியவற்றால் உபசரிப்பது உலகத்தி
லுள்ள எந்த மதத்தினராலும் ஆதரிக்கப் பெற்றிருக்கிறது.
பல புறமதத்தினரும் தத்தம் நன்றியறிகுறியாக விருக்கும்
பல் வேறுவகையான சின்னங்களையே அவரவர் ஆலயங்க
ளில் அமைத்துத் தொழுகின்றனர். அதனை ஆராயாது பித்
தத்தால் கண்களில் பசுமை கொண்டவனுக்கு வெஞ்ரூபம்
மஞ்சளாகவே தோன்றுவது போன்று பிறர் மத அறுஷ்
டானங்களிற் பொறுமை யில்லாதார்க்கு குணங்களும் குற்
றங்களாகவே காணப்படுவனவன்றோ?

நமது விக்ரஹாராதனப் பழக்கத்தைப் பழிக்கும் மதத்
தினர்ப் பிரமாணமாய்க்கொண்ட * நூல்களிலும் பல

* கிரிஸ்துவர் பைபிள் ஆதியாகமம், அதிகாரம் 1, வாக்
யம் 26, 27-ல் “பின்பு தேவன் நமது நிழற்போலவும் நமது
உருவம் போலவும் மனிதனை உண்டாக்குவோமாக” என்று “தனது
வடிவமாக (In his own Image) மனிதனைப் படைத்தார்” என்
றும், பற்பல விடங்களில் ‘தேவன் பார்த்தார்’ ‘உலாவினார்’
‘சொன்னார்’ ‘விரல்களாலெழுதினார்’ ‘கற்பித்தார்’ ‘பர
மண்டலத்திலிருக்கின்றார்’ ‘தேவதூதர்கள் வணங்கத்தக்க வண்
ணம் விம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்றார்’ ‘ப்ரத்யக்ஷமானார்’
‘மனிதர் சரீரத்தைத் தமது சரீரமாக்குவார்’ என்றும் கூறப்படுவன.

மகம்மதிய குரான் அதிகாரம் 12, வாக்கியம் 8ல் “கடவுள்
ஆறு தினங்களில் வானங்களையும் பூமியையும் படைத்தார்.
(அதற்கு முன் அவர் ஏழாவது வானத்தில் “அறுசு” என்னும்
விம்மாஸனத்திலிருந்து பலர்களுடன் பேசினார்)” என்றும், அதி
காரம் 69, வாக்கியம் 17-ல் “அந்த நாளில் (ஆகர்ஜமாவென்னும்

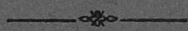
விடங்கள் விக்ரஹாராதனத்தை வெளிப்படையாய்க் கூறா விடினும் அதனையே சிறப்பித்துக் குறிப்பாய் நிரூபிப்பன. இதன் கீழ்க்குறிப்பில் கண்டுள்ள வாக்கிய விஷயங்களுையே மனத்தினில்நினைத்து ஈசனைத் தொழவேண்டியவர்களான புறச் சமயிகள் மானஸவிக்ரஹாராதனத்தின் பழக்கத்தையே பயின்றுவருகின்றனர் என்பது நிச்சயம். ஒரு சிறிய படத்தில் ரேகைவடிவமாய்ச் சுருக்கி வரைந்துள்ள ஒரு தேசத்தையும் அதன் பிரிவுகளையும் பெயர்களையும், ஸங்கதிகளையும் முன்னமே பார்த்துப் பழகினவனும், அப்படிப் பழகாதவனும் ஒருகால் அத்தேசமுமுதும் ஸஞ்சரித்து அதன் விசேஷங்களைத் தெரியவேண்டி வந்தால் எவன் எளிதாகவும் சிக்கிரமாகவும் தெரிந்து கொள்வான்? என்பது இயம்பாமலே விளங்கும். விக்ரஹத்தையே கடவுளாக நாம் பாவித்திருப்பதாய் நமது சிறுவர் ஸாமான்யர் முன்பாகப் பிதற்றும் புறமதத்தினர் கருதியவாறல்ல நம் மதக்கொள்கை. எப்படியெனில்?

உபாஸனை (ஆராதனம்) நால்வகைப்படும். ரூப உபாஸனை, ரூபரூப உபாஸனை, அரூப உபாஸனை, அதீத உபாஸனை என்பன. நேரிலுள்ள விக்ரஹ ரூபங்களில் மனத்தைச்செலுத்தி உபாஸித்தல், ரூப உபாஸனை. நேரிநியாயத் தீர்ப்பு நாளில்) உனது கடவுளின் வியம்மாஸனத்தை தேவதுதர் எட்டுப்பெயர் தாங்கியிருப்பார் ” என்றும், அதிகாரம் 2, வாக்கியம் 260-ல் “ எனது ஆண்டவனே ! உயிரைக் கொடுப்பவரும் கொள்பவரும் நீர்தானா ? என்று ஆபிரகாம் என்பவர் கேட்டபோது நான்தான் உயிரைக் கொடுப்பவனும் கொள்பவனுமாக இருக்கிறேன் என்று ஆண்டவன் மறுமொழி சொன்னார் ” என்றும் கூறப்படுவன.

லில்லாது முன்பார்த்த விக்ரஹ ரூபங்களை மனத்தால் நினைத்து உபாவித்தல், ரூபத்தை அந்த ரூபமில்லாதவிடத்தில் உபாஸித்தலான ரூபாரூப உபாஸனை. கடவுளை ரூபமில்லாதவராக நினைத்து ஆத்மாவினிடம் உபாவித்தல், அரூப உபாஸனை. கடவுளும் தானும் ஒன்றாகப்பாவித்து உபாஸித்தல், அதீத உபாஸனை. இந்நான்கும் படிப்படியாயுள்ளன. பிற்கூறிய மூன்று உபாஸனைகளும் சேர்ந்து ஸுக்ஷ்ம உபாஸனை என்றும், முற்கூறியது ஸ்தூலஉபாஸனை என்றும் கூறலாம். ஸ்தூலமின்றி ஸுக்ஷ்மம் நிலைபெறுது. ஆகையால் ஸ்தூல உபாஸனையைவிட்டு ஸுக்ஷ்ம உபாஸனையின் பிரிவுகளில் முதன்மையானதும் ரூபாரூப உபாஸனை யென்றதுமான மானஸ விக்ரஹாராதனப் பழக்கத்தை எடுத்தவுடன் ஏற்றுக்கொள்கின்றவர் முதற்படியேராமலே இரண்டாம்படியில் ஏரத் தாவித் தாவிக் குதித்துக் கொண்டிருப்பவனுக் கொப்பாவார். முதலில் கைவிரல்களைக் கொண்டு எண்களைக்கூட்டப் பயிலாத சிறுவர் மனத்தைக்கொண்டே எடுத்தவுடன் எண்களை எளிதாகவும் சீக்கிரமாகவும் எப்படிக் கூட்டிமுடிப்பார்?

சாஸ்திரங்களில் வெளிப்படைபோன்று குறிப்பாகவும் கூறியவற்றை அநுஷ்டிப்பது ஹிந்துமதக் கொள்கை. புறமத நூல்களில் தெளிவாயின்றி குறிப்பாகக் கூறியிருக்கும் நம்போன்றதான விக்ரஹாராதனத்தை எளிதில் முன்னேற்ற மடையுமாறு அன்யமதத்தினர் ஏற்காவிடினும் ஏற்றவரிடம் குறை கூறுகின்றனர். அது பிள்ளையார் தொப்புளில் கிரல்விட்டு அங்கிருந்த தேள் கொடுக்கால் கொட்டப்பெற்றவன் மற்றவரையும் அவ்வண்ண

மாக்க அவன் பிள்ளையார்தொப்புள் குளிர்ந்திருப்பதாகச் சொல்லிக் கூத்தாடியதுபோலும். நமது அதுஷ்டானங் களது உண்மை சீக்கிரம் புலப்படாவிடில் புறமதத்தினர் தப்பிதமாகப் பிதற்றுவதிற் செவிசாய்க்காது உண்மை தெரிந்தவரைத் தேடி தெரிந்துகொள்ளுவதுதான் அறிவாளியினது இலக்ஷணம். நிற்க. இங்கு கூறிய விக்ரஹாராதனத்தை நமது சாஸ்த்திரமறிந்த ஆன்றோர் கையாடிய முறைப்படிதான் அதுஷ்டிக்கவேண்டு மாதலால் அது இதன்பின் கூறப்படும்.

பத்தாம் அதிகாரம்.

விக்ரஹாராதன முறை.

அந்தந்த தேவதைகளின் அங்கங்கள், அடையாளங் கள், உயரம், அதற்குத் தகுந்த பருமன் முதலியவற்றைக் கூறும் சிலப் சாஸ்திரங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்தும் சிற்பத் தொழிலிற் கைதேர்ந்து மிருக்கின்ற சில்பிகளைக் கொண்டு விக்ரஹங்களைச் செய்விக்கவேண்டும். அவ்விக்ர ஹங்களில் யாதொரு குற்றங்களும் இருக்கக்கூடா. அவை சிலையிலிருப்பது சிலாக்யம். அது நெடுநாளிருக்கக் கூடியது. அதற்கு அடுத்தபடி உலோகம், மரம் முதலி யவற்றிலுமிருக்கலாம். நம்மால் பார்க்கப்படும் ஒரு ஸுந் தர வடிவமான குழந்தையின் உருவம் நமது மனத்தை எவ்வாறு கவரக்கூடியதாக விருக்குமோ; அவ்வாறே பார்க் கின்றவர்கள் மனத்தைக்கவரத்தக்க ஆகர்ஷண சக்தியுடன்

அவை அமைக்கப் பட்டனவாக விருக்கவேண்டும். பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், ஸுப்ரஹ்மண்யன், கணபதி, ராமன், கிருஷ்ணன், ஸர்ஸ்வதி, லக்ஷ்மி, பார்வதி முதலிய தேவதைகளின் விக்ரஹங்கள் சாஸ்திரத்திற் கூறிய அவரவர் சின்னங்களுடன் இருக்கவேண்டும். முற்கூறிய தேவதைகளுக்குப் பற்பல அவஸரங்கள் இருப்பதால், சின்னங்கள் அந்தந்த அவஸரங்களுக்கேற்றவாறிருக்க வேண்டும். ஆதலால் விக்ரஹங்கள் பல மூர்த்தி பேதங்களுள்ளனவாக இருக்கின்றன. லிங்கத்தில் சிவனும் ஸாலக்ராமத்தில் விஷ்ணுவும் இருப்பதாக சாஸ்திரம் கூறுவதால் அவையும் ஈசன் மூர்த்திகளே. அவற்றுள் எந்த மனிதர்கட்கு பூர்வ ஜன்மவாஸனையனுசரித்தும், தமது முன்னோர் வழக்கம் குலாசாரம் முதலியவற்றை யனுஸரித்தும், தம் மனத்தின் இன்பத்தை யனுஸரித்தும் யாதொரு விக்ரஹத்தில்ப் பிரியம் உண்டாகிறதோ; அவர்கள் அந்த விக்ரஹத்தை ஆராதிப்பதற்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆராதனமென்பது பூஜை.

ஒவ்வொருவரும் ஸூர்யோதயமாக முன்றேழுக்கால் நாழிகைகட்கு முன் பிரம்ம முகூர்த்தத்தில் எழுந்து கொஞ்சநேரம் ஸ்வாமியை தியானித்து சரீர மலங்களைக் கழித்து சுத்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். பிறகு தந்த சுத்திசெய்து ஆறு, குளம், ஏறி முதலிய ஜலாதாரங்களில் ஸங்கல்பத்துடன் பாபத்தைப் போக்குகிற மந்திரங்களைச் சொல்லி ஸ்நானம் செய்து பாஹ்ய சரீரசுத்தி செய்து கொள்ளவேண்டும். பிறகு உலர்ந்த வஸ்திரங்கள் தரித்து திருநீறு, திருமண், கோபி, சந்தனம் முதலியவற்றை அவ

ரவர் ஸமயாசார குலாசாரப்படி அந்தந்த ஸ்தானங்களில் அணிந்து நித்ய கர்மாநுஷ்டானங்களை முறையுடன் முடித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ஜீவனுக்குக் கோயில் போன்ற சரீரத்தை அலங்கரிக்க சிரசு, நெற்றி, மார்பு, வயிறு, விலாப்புறங்கள், தோள்கள், முழங்கைகள், கைமணிக்கட்டுகள், கழுத்து ஆகியவை ஜீவ ஸ்தானங்களாகையால் அவற்றில் திருநீறு முதலியவற்றால் பிரகாசமான புண்ட்ரங்கள் (குறிகள்) அணிந்துகொள்ளாது செய்யும் அநுஷ்டானங்கள் அவல (அபல) மாய்விடுகின்றன என்று எல்லா ஸ்மிருதிகளும் ஒரேவிதமாய் முறையிடுகின்றன. அந்த ஸ்தானங்களில் சிரஸ், நெற்றி, மார்பு இவைகளும், அவற்றுள்ளும் சிரஸும், நெற்றியும் முக்யமானவை. ஆனால் “பிதுரு ஸம்பந்தமான கர்மங்கள் புண்ட்ரங்களில்லாமற் செய்யவேண்டுவன” என்று சில ஸ்மிருதிகள் கூறுவதை சில பிரிவினர் முன்னோர் வழக்கப்படி அதுஸரித்து வருகின்றனர். புண்ட்ரத்திற்கு முற் கூறியவற்றைத்தவிர முக்யஸாதனமாயுள்ளது வேறொன்று உண்டு. அது நீர் என்பதாகும். அதனை அணிவதில் ஹிந்து மதத்தினர் யாவரும் ஒற்றுமையுள்ளவர். புத்த மதத்தினர் அரசுபுரிந்தகாலத்தில் “அவர் நூல்கள் ஏற்காத புண்ட்ரங்களை எம்மதத்தினரும் அணியலாகாதன” என்று இடுக்கண்கள் விளைவித்தபோதும் ஹிந்து மதத்தினர் நீரினாலேயே வெளியிற்றோன்றாத குறிகளிட்டு கர்மங்கள் நடத்திவந்தனர். அதனை நினைப்பூட்டவே வெளியிற்றோன்றும் குறிகளை நிர்ப்பயமாயணிந்து கொள்ளக்கூடிய பிந்தியகாலமாகிய இதுவரையிலும் ஹிந்துக்கள் வாரி (ஜல)

புண்டாங்களை முதலிற் பூண்டபிறகே மற்றவைகளைப் பூண்டுகின்றனர். புண்டாம் திர்யக் (குறுக்கு) ஆகவும் ஊர்த் துவ (மேல்முக)மாகவு மணிவதற்கு வேதங்கள், ஸ்மிருதிகள் முதலியன இருவிதமான ஆதாரங்களையும் அடிப்படையுடன் ஆதரித்துக் கூறுவதால் அக்குறிகளை மாற்றாமல் அவரவர் முன்னவர் வழக்கப்படியே அணியவேண்டியது மிக்க அவசியம். ஏனெனில் “குடுமி, புண்டாம், ஸுத்தரம், ஸமயக்கொள்கை இவற்றை முன்னோர் வழக்கத்திற்கு மாறுதலாக மாற்றியவன் *பதிதன் (நற்கர்மத்தினின்றும் நழுவினவன்) ஆவான்” என ஸ்மிருதிகள் கூறுவன.

* முன்குடுமி பிரம்ம சிகை யென்றும், பின்குடுமி பிரஜாபதி சிகை யென்றும் கூறப்படும். இரண்டு சிகைகளுக்கும் சரியான ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவற்றையும் மாற்றக்கூடாது. கர்மங்கள் ஒழுங்குபெற அறுஷ்டிக்க போதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், ஆசுவலாயனர், திராஹ்யாயனர், காத்யாயனர், ஜைமினி என்ற ஆறு ரிஷிகள் தனித்தனி ஸுத்திரம் என்ற ஆறு நூல்களியற்றியுள்ளார். அவர்களது சிஷ்ய பரம்பரையிற் சார்ந்தவர் அந்தந்த ஸுத்திரப்படியுள்ள விதிகளை மாற்றக்கூடாது. ஆனாலும் அறுவரில் போதாயனர் தலைமையாகையால் மற்றவரது சிஷ்யர் தம் ஸுத்திரப்படிக்கான விதிகள் நடத்த ஸந்தர்ப்பமில்லாதபோது யாவரும் போதாயன விதிப்படியே நடத்த மற்ற ஐவரும் ஸம்மதித்துள்ளார். இப்பவும் அப்படியே நடந்து வருகிறது. பற்பல ரிஷிகளது வம்சபரம்பரையில் ஜனித்தவர் பலவகைப்பட்ட கோத்திரங்களுள்ளவர்களாயினும் அவர் யாவரும் அறுவகை ஸுத்திரமுள்ளவர்களாகவே வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். சைவம், வைஷ்ணவம் முதலிய ஸமயங்கள் (மதங்கள்) ஸம்பந்தமான கொள்கைகள் (அபிப்பிராயங்கள்) சிற்சில விஷயங்களில் மாறுபட்டிருப்பதால் அந்தந்த மதத்தினர் முன்னவர் வழக்கங்களினின்றும் வழுவுக் கூடாது என்பது கருத்து.

குறிகளுடன் சிவனுக்குப் பிரியமான ருத்திராக்ஷமாலை முதலியனவும், விஷ்ணுவிற்குப் பிரியமான துளசிமாலை முதலியனவும் அணியப்பெறுவது அதி சிலாக்கியம். ஏனெனில் குறி என்ற கோலமிட்ட பிறகு மாலைகள் என்ற தோரணங்களைத் தொங்கவிடுவதால் சரீரம் என்ற கோயில் அழகிற் சிறந்திருக்குமன்றோ? சபகர்மங்கள் செய்யும்போது கிரகத்திற்குக் கோலமிடுதலும் அபரக் கிரியைகள் செய்யும் காலத்தில் கோலமிடாமையுமான வழக்கம் “பிதுர்க்கர்மங்களில் குறி என்ற கோலம் உடம்பினில் கூடாது” என்று கூறிய முனிவர் கருத்தை உணர்த்துவது போலும்.

பிறகு மனத்தில் அடிக்கடி எழும்பும் பற்பல எண்ணங்களில் தீயவற்றைக் களைந்து தூயவற்றை அடக்கிக் கொண்டு வேறு சிந்தை யில்லாதவர்களாய் பூஜை செய்வ தற்காகப் புவித்தோல், மான்தோல், தர்ப்பாஸனம், பலகை முதலிய ஆஸனங்களில் உட்காரவேண்டும். ஆஸனம் ஒன்றும் கிடைக்காதபோது வஸ்திரத்தை நாலு மடிப்புகளுக்குக் குறையாமல் சவுக்கமாக மடித்துப் போட்டுக்கொண்டாவது உட்காரவேண்டும். ஆஸனங்களில்லாவிடில் பூஜா காலத்தில் நமது சரீரத்திலுண்டாகும் ஒருவித காரந்தசக்தியை பூமி ஆகர்ஷித்துக் கொண்டுபோய்விடும். இவ்விதம் உள்ளும் புறமும் சுத்தகைகிருந்து பூஜைக்கு ஆரம்பிக்க வேண்டும். விக்ரஹத்தை நமது முன்பாக நம் ஆஸனத் தைவிட உபரமான பீடத்தில் வைத்து கைகளை ஹிருதயத் திற்குப்பி அஞ்சலி செய்துகொண்டு அதில் “பகவான் வந்து ஸான்னித்யம் செய்யவேண்டும்” என்று சிறிது நேரம் முதலில் தியானம் செய்யவேண்டும். அந்த அஞ்

ஜலி அடையாளம் தனது ஆத்மா, மனம் முதலியவற்றை பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிற அபிப்ராயத்தைக்காட்டுகிறது. பிறகு பகவானை மந்திரங்களால் ஆவாகனம்செய்து ப்ராணப்ரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். “ எந்த வஸ்துவில் மந்திரங்களினால் எந்த தேவதை ஆவாகனம் செய்யப்படுகிறதோ; அந்த வஸ்து அந்த தேவதையாக ஆய்விடுகிறது. அந்த தேவதையின் மந்திரம் அந்த தேவதையென்றே சொல்லப்படும் ” என்கிறார் யாஞ்யவல்கியர். பிறகு கிரகத்தில் அத்திகளாக வந்த மகான்களுக்குப் போன்று பகவானுக்கு நம்மாலியன்ற பல உபசாரங்களைச் செய்து பூஜிக்க வேண்டும். அவை கீழ்வருவன.

பூஜையினது கிரமம்.

ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமனம், ஸ்நானம், வஸ்திரம், சந்தனம், குங்குமம், புஷ்பஆரங்களின் அலங்காரம், ஸுகந்தபுஷ்பங்களால் ஸவாமியின் திருநாமங்களைச் சொல்லி அர்ச்சித்தல், தூபம், தீபம், பலவித நைவேத்யம், தாம்பூலம், கர்ப்பூரம், குடை, சாமரம், விசிறி, மந்திரங்களாகிய புஷ்பம், ஸுவர்ணத்தலான புஷ்பம், பிரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம், முதலியன. இவ்விதமான உபசாரங்களால் கிரமப்படி பூஜிக்கவேண்டும். இந்த சரீர கைங்கர்யம் பகவானுக்கு நான் அடிமை என்றும், அடிமையின் வஸ்துக்கள் யாவும் யஜமானனுடையதாவன என்றும் கருத்தைக்காட்டுகிறது. வேலைக்காரன் கிங்கரன் எனப்படுவான். அவனது தன்மை கைங்கர்யமெனப்படும். பிறகு பகவான் முன்னிலையிலிருந்து அவரது மகிமையைப்பற்றி மகான்

கள் இயற்றிய பலவித ஸ்தோத்திரங்களை ஆனந்தமாரி பொழியும்படி நல்ல ஸ்வரத்துடன் உரத்துச்சொல்லவேண்டும். அப்போது நமதுமனம் சப்தப் பிரம்மத்தினிடம் போய் லயித்திருக்கும். இது வாசிகமான 'கைங்கர்யம். அதன்பிறகு தம் முன்னிருக்கும் விக்ரஹத்தை அதன் அங்கங்களுடனும் அவற்றிலுள்ள சங்கம், சக்கிரம், மான், மழு, சூலம் முதலிய அந்தந்த சின்னங்களுடனும் சேர்த்து மனத்தில் பதிய வைத்துக்கொண்டு தம்மாலியன்ற காலம் வரை இடையறாது தியானம் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். இதுதான் மானஸ கைங்கர்யமெனப்படும். பிறகு பகவானின் அபிவேகதீர்த்தப் பிரஸாதத்தை உட்கொண்டு நிர்மால்ய புஷ்பங்களை முகர்ந்துபார்த்து நைவேத்திய பிரஸாதத்தை போஜனம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் நமது அங்கங்கள்யாவும் ஈசனது தொண்டுசெய்வதற்கு அடிமையாக விருக்கவேண்டும். * “ஓ பரமசிவனே! எனது மனம் உன்னு பாதாரவிரந்தங்களிலும், வாக்கு ஸ்துதிசெய்வதிலும், கைகள் பூஜையிலும், காதுகள் கதையைக் கேட்பதிலும், பூத்தி உன்னைத் தியானிப்பதிலும், கண்கள் உன்னு மூர்த்தியை தர்சிப்பதிலுமாக இருக்கவேண்டும்” என சிவானந்த லஹரியில் கூறப்படுகிறது.

இப்படி சிலநாட்கள் செய்யும்போது தியானத்தின் தாரணை பலப்பட்டுவிடும். அப்போது ஆராதனை செய்கிறவன், போகும்போதும் நிற்கும்போதும் வேறு கார்யங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் போதும் அவனிடமிருந்து அந்த தாரணை விலகவேமாட்டாது. குழந்தையை தனியே

விட்டு வேறு வேலைகளைச் செய்யும் தாயின் மனம், எக்கார்யத்திற் பற்றியிருந்த போதிலும் சிரசில் குடம்எடுத்து ஆடுகிறவன் மனம் அக்குடத்திலேயே நாடியிருப்பது போன்று தனது குழந்தையின் வடிவத்திலேயே நாடினதாகவிருக்கும். ஏன்? ஈசன் அருளிய அன்பின் மிகுதியினால் தன் குழந்தையின் உருவம் அடிக்கடி தியானிக்கப்பட்டு தாயின் மனத்தில் பதிந்திருக்கின்றதன்றோ? அக் குழந்தையும் தன்னைவைத்துக் கொண்டாடும் தாயினிடம் மிகுந்த அன்புற்றிருக்கும்படி ஈசன் அனுகூலித் திருக்கிறார். அவ்விதம் நமது அன்பினை பகவானிடம் செலுத்தும்போது பகவான் அதற்குத் தக்கவாறு அருள்புரிகின்றார். இதற்கிணங்க “குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில்” என்ற மூத்தோர் சொல் வார்த்தையை இங்கு உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

மா ன ஸ பூ ஜை .

முற்கூறிய தாரணை பலப்பட்டு ஸித்தியான பிறகு விக்ரஹத்திலுள்ள சின்னங்களை விட்டு விக்ரஹ ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் தியானித்து அது திடமானவுடன் விக்ரஹ மில்லாமலேயே ஈசுவர ஸ்வரூபத்தை மாணஸமாய் தியானிக்கப் பழகவேண்டும். அப்படி அந்தர்முகமாகப் பழகின மகான்கள் முற்கூறிய வெளிமுகமாயுள்ள பூஜைக்கு வேண்டிய உபசார வஸ்துக்களை பாஹ்யமாய்த் தேடி வைத்துக்கொள்ளாமல் மாணஸமாகவே பூஜை செய்வார்கள். அது பாஹ்ய (வெளியிலுள்ள) பூஜையைவிடச் சிறந்தது. சங்கரபகவத் பாதாசார்யர் அருளிய பலவித ஸ்தோத்திரங்

களில் சிவன், விஷ்ணு, அம்பிகை முதலிய தேவதைகளின் மானஸபூஜைகள் அன்பர்களின் பக்தி முதிர்ச்சிக்கான முறையுடன் அடிக்கடி காணப்படும்.

பூஜையின் பிரிவுகள்.

விக்ரஹாராதனம் இருவகைப்படும். உலகத்திலுள்ள மனிதர் எல்லோருக்குமே ஆராதனத்திற்குரிய வஸ்துக்கள் கிடைப்பது அரிதாகையால் வேந்தர்கள், அவர்களைப் போன்றப் பிரபுக்கள் பெரிய ஆலயங்களை நிர்மாணம் செய்து அவற்றில் சிவன், விஷ்ணு முதலிய விக்ரஹங்களை ஸ்தாபித்து பூஜையின் விதிகளை நன்கு படித்துணர்ந்த அர்ச்சகர்களைக்கொண்டு நியமத்துடன் பூஜைசெய்விக்கும் போது, மற்றவர்கள் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து அந்த பிம்பத்தின் உருவத்தை மனத்தில் பற்றிக்கொண்டு காசு, பணம் செலவில்லாத வாசிக, மானவிக கைங்கர்யங்களைச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் பொதுவாக ஏற்பட்ட ஆராதனம் ஒன்று. கிரகத்திலேயே ஒருசிறு ஆலயம் ஏற்படுத்தி அதில் விக்ரஹங்களை வைத்து ஆரதிக்க சக்தியுள்ளவர்கள் தாமே சொந்தமாக அவற்றை ஆரதிப்பது மற்றொன்று. முற்கூறியது பரார்த்த பூஜை என்றும், பிற்கூறியது ஆத்மார்த்த பூஜை என்றும் பெயர் பெறும்.

சரியானபடி நிர்மாணித்தும் மந்திரத்தால் பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்வித்துமிருக்கிற விக்ரஹம், தினந்தோறும் தவராமல் பக்தியுடன் ஆரதிக்கப்படுமானால் காந்தத்திற் போன்று அதில் ஒரு விதமான ஆகர்ஷண சக்தியுண்டாகி

அது முன்னிலையில் நிற்கின்ற அன்பர்களின் மனத்தை இழுத்து சீராக்கி ஒழுங்குபடுத்துகிறது. அந்த பூஜை பகிர்முகத்தினின்று அந்தர் முகமாய்த் திரும்பினால் ஆராதிக்கப்படும் மூர்த்தி மனதில் ஆவிற்பவித்து ஆராதிக்கிற வனுக்கு ஸகூத்மமாய்த் தோன்றி நிற்கும். அதன் பிறகு தனது ஆத்மாவினிடமாகவே பகவானை ஆரதிக்கலாம். அப்படி ஆரதிக்கின்றவர்களுக்கு “தேகமே தேவாலயமாகவும் ஸநாதனமான ஜீவன் அதிலுள்ள தெய்வமாகவும் இருக்கிறான்” எனப்படுகிறது.

வைதிகப் பிரதிஷ்டை, ஆகமப் பிரதிஷ்டை என்று விக்ரஹப் பிரதிஷ்டை இரண்டுவிதம். வேதத்திலுள்ள விதிப்படி அதன் மந்திரங்களைக் கொண்டு பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்தல் வைதிகப் பிரதிஷ்டையாம். ஆகம விதிப்படி பிரதிஷ்டை செய்வது ஆகமப் பிரதிஷ்டையாம். முற்கூறிய பிரதிஷ்டைகள் நமது நன்மையை நாடி முன்னோர்களால் பாரத தேசம் முழுதும் செய்யப்பட்டிருப்பன.

ஆலய தத்வம்.

ஆத்மா லயித்திருக்குமிடம் ஆலயமெனப்படும். அதன் உண்மையை உணர்த்துவது ஆலய தத்வமெனப்படும். பகவான் உலகமென்ற அண்டத்தைப் போலவே உடல் என்ற பிண்டத்தையும் படைத்திருக்கின்றார். “அண்டபிண்ட தத்வங்கள் ஒற்றுமையுள்ளன” என்பதை * யோகிகள் கண்டுபிடித்து போகி (போகமுள்ளார்) களா

* ஒரு நாளில் ஒருவேளை உண்பான் யோகி. இருவேளை யுண்பான் போகி, மூவேளையுண்பான் ரோகி. ஆகாரத்தைக் கூடிய

யும் ரோகிகளாயு மிருக்கின்ற நம் போன்ற உயிர்கள் உய்யு மாறு வேதாகமசாஸ்திரங்கள் வாயிலாக விளக்கியிருக்கின்ற னர். நம் போன்றவர் வெளியிலுள்ள அண்ட தத்வங்களில் அனைத்து மறியர்தார் உடலினுள் இலங்கும் பிண்ட தத்வங்களைப் பற்றி கிஞ்சித்து மறியமாட்டார். யோகிகள் பிண்டதத்வங்களை யோகபலத்தால் உணர்ந்து அண்டத்திலுள்ள வஸ்துக்களில் எதனையும் விரும்பார். ஏனெனில், லம்பிகா யோகத்தால் நாகைப் புருவம் த்தியிற் செலுத்தி அங்கிருந்து பெருகும் அமிருதபானம் செய்வதால் அவர்கட்குப் பசி தாகங்கள் கிடையா. தொப்புளின் கீழுள்ள காமகூடத்தில் நிறைந்துள்ள வீர்ய பிந்துக்கள் சங்கினி நாடி வழியாக கீழ் முகமாய் வந்து சிற்றின்பம் பெற அவர்கட்கு மற்றவர் வேண்டிய தேவையில்லை. அவர்கள் அந்த பிந்துக்கள் கீழ் நோக்காது மேல்நோக்கிச் சென்று உடலெல்லாம் வியாபிக்கும்படியான பழக்கமுள்ளவர். வீர்யபிந்துக்களை செலவு செய்யாதவர்களுக்கோ பசி தாகங்களும் அதிகமாயிரா. சரீரபலமும், மனோபலமும் மிகுந்தனவாயிருக்கும். உள்ளிருக்கும் ஆத்மா, பரமாத்மாவுடன் கலந்து காலங்கழிவதே தெரியாது அவர் பேரின்ப முற்றிருப்பார். அவருக்குத் தேவையாவன எவை அண்டத்திலுள்ளன? நமது பிண்ட தத்வங்களை ஆலய தத்வங்களாக அமைத்துக் கொடுத்து அவ்விதமாக நம்மை வழிபடச் செய்யின் பிறகு நாமும் பிண்ட தத்வங்களிற் பழக எளிதாகுமென்று கருதி அவர் பின்வருமாறு கூறுவர்.

வரைக்குறைத்தும் உயிருடனிருக்கப் பழகுவதே யோக ஸாதனங்களிற் சிறந்தது. யோகிகள் மற்றவர்களையும் அவ்வண்ணமாக்கவே கருணையுற்றிருப்பார்.

ஆலய மென்பது ஒரு மனித ஆகிருதியாகிய பிண்டம். அதன் கால்கள்—முன்கோபுரம்; கோபுரப் பக்கங்கள்—பாதப்படங்கள்; கோபுரவாயில்—பாதங்களின் இடைவெளி; பலி பீடம்—குதம்; துவஜஸ்தம்பம்—குஹ்யம்; வாகனம்—அண்டகோசம்; மணி மண்டபம்—வயிறு; அதிலுள்ள மணி—தொப்புள்; மஹாமண்டபம்—மார்பு; அர்த்த மண்டபம்—கழுத்து; உள்பிராகாரம்—தோள்கள்; வெளிப்பிராகாரம்—கைகள்; இரு பிரகாரங்களுக்கு முள்ள வெளி—விலாப்புறங்களுக்கும் கைகளுக்குமுள்ள இடைவெளி; பிராகாரப் பலகணிகள்—செவிகள்; அந்தராள மண்டபம்—முகம்; கர்ப்பக்கிரக நிலைத்தூண்கள்—கண்கள்; அந்நிலைமேலுள்ள கல்—நாசி; கர்ப்பக்கிருகம்—சிரசு; விமானம்—ஆயிரம் இதழ்கொண்ட தாமரைப்பூ; அதன் கீழேயுள்ள விக்ரஹம்—ஆத்மா; ஆலயத்தடாகம்—ஹிருதய கமலம்; பின்னும் பக்கங்களிலுமுள்ள கோபுரங்கள்—கடித்தானமும் வலமிடப் பக்கங்களுமாம்; சுவர்க்கல்கள்—என்புகள்; தூண்கள்—ஓரம்புகள்; சுண்ணாச்சாந்து—மாம்சம்; கோயிலில் ஏழுமதில்களிருந்தால் அவற்றை இரஸம், இரத்தம், மாம்ஸம், மேதஸ், என்பு, மஜ்ஜை, சுக்லம் என்ற சரீரத்தின் ஏழு தாதுக்களாகவும், ஐந்து மதில்களை அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்ற ஐந்து கோசங்களாகவும், மூன்று மதில்களை ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, காரணசரீரங்களாகவும், ஒரே மதிலிருப்பின் அதனிடமே இத்துணை தத்வங்களும் அடங்கியிருப்பனவாகவும் அறியவேண்டும். கோபுரத்தை நசுனது நின்ற திருக்கோலமாகவும் ஆலயத்தை சயன திருக்கோலமாகவும் கூறுவாருமுளர். முற்கூறியபடி நாம் பக்தி

புடன் பகவானுக்குச் செய்யும் பதினாறு வகையான உப சாரங்களில் நைவேத்யம் முதலியனவும், ஸ்நானம் முதலியனவும், தீபம் முதலியனவும், சாமரம் முதலியனவும், மணியோசை முதலியனவும் முறையே பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்ற ஐந்து பூதங்களின் ஸம்பந்தமானவை. பஞ்சபூதங்களும் ஈசன் படைத்தவையென உணர அவ்வுபசாரங்கள் ஏற்பட்டிருப்பன. முற் கூறியன, சரீரத்திலுள்ள ஸ்தூல தத்வங்கள். ஸ்வாதிஷ்டானம், மணிபூரகம் முதலிய பலஸூக்தம் தத்வங்களும் ஆலய வஸ்துக்களிடம் இருப்பதாக வகுத்துக் காட்டியிருப்பதை விரிவிற்கஞ்சி விடுத்தோம். இப்படிப் பழகுவோர் பிறகு பிண்டத்திலுமுள்ள ஸ்தூலஸூக்தம் தத்வங்களையும் பழக ஆரம்பிப்பார் என்பது பெரியோர் நூலின் துணிபு.

ஈசன் எவ்வடிவமாகவு மிருப்பதால் மனிதன் போன்ற தான வடிவத்தினிடமே அவனை வழிபடவேண்டுமது ஏன்? எனில், பிராணிகளின் மனம் தன் இனத்திற்போன்று மற்றொரு இனத்திலும் பற்றுவதீக படைப்பின் இபற்கை அமய வில்லை. மாணக்கொண்டே மான்பிடிப்பதுபோல மனிதரது மனம் பற்றிற்காகவே அவ்வடிவம் ஆதரிக்கலாயிற்று. மனிதர்களை சீர்திருத்தவந்த ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் பகவான் மனித இனத்தின் வடிவத்தையே ஏற்றுக் கொண்டனரன்றோ? அர்ஜுனனுக்கு திவ்விய திருஷ்டியைக்கொடுத்து கிருஷ்ணபகவான் ஸகலப் பிரபஞ்ச வடிவமான விராட் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டும் போது அவன் அதை அதிக நேரம் பார்க்க சக்தியற்றுத் திரும்ப சீக்கிரத்தில் மனித வடிவத்தைக் காட்டும்படி வேண்டினன்.

மாம்ஸ திருஷ்டியுள்ள நமக்கு பகவானது மற்ற வடிவங்க
 ளெல்லாம் பார்க்க முடியாதன. உலகில் நாம் கண்ணுருத
 வேறு சில வடிவங்கள் நமக்குத் தெரியாதன. கண்ணுற்ற
 வைகளில் மற்றவைவிட மனிதரே அறிவிற் சிறந்தவராகை
 யால் அவர்வடிவமே இனம்பற்றி இன்பமளிக்கத்தக்கன,
 நாம் எண்ணியபடியே எங்குமுள்ள ஈசன் அந்த விக்ரஹ
 வடிவத்திலு மிருப்பதாக தியானிப்பது தப்பிதமன்று. இது
 னால் எப்போதும் விக்ரஹவடிவமாகவே அவனை நினைக்க
 இடமிராது. ஒருவனைப்பற்றின பல காரியங்களை அறிந்த
 மற்றொருவன் அவற்றுள் ஒன்றை நினைக்கும்போது அவ
 னது மற்றைய காரியங்களோடு சேர்த்து அவனை ஞாபகத்
 திற்குக் கொண்டுவருவது மனத்தின் இயற்கை. “ஒரு பகு
 தியின் அறிவு அதனைச் சார்ந்தனவற்றை யெல்லாம் நினைப்
 பூட்டுவது” என தர்க்க சாஸ்திர முறை. ஆகையால்
 “கண்ணுறும் வடிவத்திலேயே கடவுள் உளன்” என்று
 நினைத்து சிறிதுகாலம் வழிபடுகின்றவருடைய மனமும்
 மேலும் முயற்சிக்க வழிதேடும். ஆதலால் அவர் எவ்வி
 தத்திலாவது ஈசனது பெருமைகளாகிய வியாபகத் தன்
 மையை அறிந்துகொள்ளும்போது அவனது மகிமைகளு
 டன் கூடிய உலகவடிவத்தைச் சேர்த்துதான் அவனை
 நினைப்பார். இவ்விதம் படிப்படியாக ஈசனது கண்ட வடி
 வங்களோவிட்டு அகண்டத்திலேயே அன்பர் மனம் பற்றத்
 தானிக் கொண்டிருக்கும்.

தற்காலம் திருச்செந்தூர், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர், ராமே
 சுவரம், மதுரை, ஸ்ரீரங்கம், திருவானைக்காவல், தஞ்சா
 வூர், சிதம்பரம், காஞ்சிபுரம், திருப்பதி, முதலிய

சேஷத்திரங்களிலுள்ள ஆலயங்கள், பிராகாரங்கள், அவற்றின் கோபுரங்கள், தூண்கள், அவற்றிலுள்ள சித்திர வேலைப்பாடுகள், விக்ரஹங்கள் முதலியன நமது முன்னோரின் சிற்பசாஸ்திரத்திறமைகளையும் விக்ரஹாராதனத்தின் ஸூக்ஷ்மமான கருத்துக்களையும் வேதஆகம சாஸ்திரங்களின் பெருமைகளையும் கண்கூடாகக் காட்டிக்கொண்டு ஸாக்ஷிகளாய் நிற்கின்றன. அவற்றைப் பார்த்து மேல் நாட்டார் மிக்க வியக்கின்றார். ஆதலால் விக்ரஹாராதனம், அதன் முறை இவற்றின் உண்மைக்கருத்தை முற்கூறின விதமாக அறியவேண்டும்.

முன்சொன்ன விக்ரஹாராதனத்திற்கு பக்தி இல்லா விடில் அது சிறிதும் பயன்படாது. பக்தியில்லாத ஆராதனம் உயிரில்லாத உடம்புபோன்றது. ஆதலால் விக்ரஹாராதன முறையைத் தெரிந்த பின்னர் பக்தியின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். அது இதன்பின் கூறப்படும்.

பதினேன்றும் அதிகாரம்.

பக்தி.

பக்தி என்பது தன்னால் விரும்பப் பட்டவரிடத்தில் தோன்றும் உள்ளத்தின் ஒருவித நெகிழ்ச்சி. அது தனது விருப்பத்தைப் பூரிக்கின்றவர்களைப் பற்றி ஆழ்ந்து யோசிப்பதால் உண்டாகிறது. பக்தி என்ற பதத்திற்கு பஜித்தல் என்று பொருள். அதற்கு அடிக்கடி ஆழ்ந்து நினைத்தல்

என்பது கருத்து, அதனால் பகவானது மகிமையில் ஆழ்ந்த வர்கள் ஆழ்வார்கள் என்றும், அவர்களே பக்தர்கள் என்றும் கூறப்படுவார்கள். பக்தி என்பது தென்மொழியில் அன்பு எனப்படும். ஒருவனுக்கு மற்றொருவனிடம் அன்புண்டாக வேண்டுமானால் அவன் அதன் காரணத்தை ஊன்றி ஆழ்ந்து யோசித்து அறியவேண்டும். இல்லாவிடில் அது உண்டாகமாட்டாது. நாம் ஈசுவரனிடம் போய்ச் சேருவதற்கு அவனை ஆரதிக்க வேண்டுமென்றும் அவனை ஆரதிப்பதற்கு அவனிடம் அன்புற்றிருக்க வேண்டுமென்றும் முன் சொன்னோம். அதனால் ஆராதனைக்கு அன்பு காரணமாக ஏற்படுகிறது. பகவானிடம் நமக்கு அன்புண்டாகாவிடில் அவனை ஆரதிக்க வேண்டுமென்ற எண்ண முண்டாகாது. அவ்விதமான அன்பு பகவானிடம் நமக்கு எப்படி உண்டாகிறது? என்பதை ஆராயவேண்டும்.

தாய் வயிற்றினின்று பிறந்தவுடன் ஒரு சிறு குழந்தைக்கு முதலில் தனது தாயின் பாலேத்தவிர மற்ற உலக விஷயங்கள் ஒன்றும் அதன் மனதில் புலப்படாது. ஏன்? ஈசுவரன் அக்குழந்தைக்கு பசியின் துன்பத்தையறிந்து அதைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டிய அறிவைமாத் திரம் அப்போது கொடுத்திருக்கிறார். அதற்கு அத்துன்பத்தைத் தாயின்பால்தான் அப்போது நீக்குகிறது. அவள் தனது ஸ்தனயத்தை ஊட்டக் கொடுக்கின்றபோது அக்குழந்தை தனது முன் ஜன்மத்திய வாஸனா பலத்தினால் தாயின் ஸ்தனத்தை வாயில் கௌவி அவள் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு பாலேக் குடிக்கின்றது, தாயும் அப்போது அதன் முகத்தை அன்போடு பார்த்துக்கொண்டி

ருக்கிறாள். இப்படி சிலநாட்கள் கழிந்தபின் அக்குழந்தை தாயைப்பார்க்கும்போது அதன் மனத்தில் “நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவள் இவள்தான்; நமக்கு ஒரு ஆபத்து வரும் போது அவளைப் பற்றிக்கொண்டால் பிழைத்திருக்கலாம்” என்பன போன்றதும் நிலைத்திராததும் வரிசையில்லாததும் ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்த மில்லாததுமான நவதான் யங்கள் கலந்தாற்போல் கலந்து கொண்டுமிருக்கிற எண்ணங்கள் அடிக்கடி தோன்றி மறைகின்றன. அது எப்படித் தெரியுமென்றால்?

குழந்தை பால் குடிக்கும்போதே திடீரென்று உண்டான ஏதாவது ஒரு சப்தம் அதன் காதிற் பட்டவுடன் பயந்து தாயைக் கட்டிக்கொள்கிறது. தாய் அந்தஸமயத்தில் அதைக் கீழே விட்டுவிட்டால் அது கூக்குரலிட்டு அழுகின்றது. திரும்ப எடுத்து மடியில் அணைத்து வைத்துக்கொண்டால் அழாமலிருக்கிறது. சீராட்டினால் சிரிக்கின்றது. கோபித்தால் முகத்தைச் சுருக்கிக் கொள்ளுகிறது. இம்மாதிரியான அதன் செய்கைகளினாலும் குறிப்புகளினாலும் அதன் மனத்திலுள்ள கருத்துகள் ஊசிக்கக்கூடியன. இவ்விதம் அடிக்கடி தாயின் அன்பினால் அடையப்படும் உதவிகளைமாதிரம் அது அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் உணரும்படியாக ஈசுவரன் அக்குழந்தைக்கு ஆறிவைக் கொடுத்திருக்கிறான். அந்த ஆறிவினால் தாயின் அன்பு அதன் மனத்தில் பிரதிபலித்தது போன்று அக்குழந்தைக்கும் தாயினிடம் அன்பு விகாஸிக்கிறது. அக்குழந்தை, தன் பசியைப்போக்கியும் தனக்குவரும் பயத்தை நீக்கியும் தன்னை ஸந்தோஷப் படுத்தியும் இம்மாதிரி

யான கார்யங்களைச் செய்து நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவள் தாய் ஒருவள்தான் என்று அடிக்கடி நினைப்பதால் முதலில் அவளிடம் மாத்திரம் அது அன்புற்றிருக்கிறது.

அக் குழந்தைக்கு கொஞ்ச வயதுகள் சென்றபின் தனக்கும் தனது தாயிற்கும் தகப்பன் செய்கின்ற உதவிகளை உணரும்படியான அறிவுண்டாகும்போது “நமது தகப்பன் நம்முடைய துன்பங்களை நீக்கி இன்பங்களை உண்டு பண்ணுகிறவனும் நமது தாயாரையும் நம்மையும் சேர்த்து காப்பாற்று கிறவனுமாக இருக்கிறான்” என்ற எண்ணம் உண்டாகிறது. அப்போது தகப்பனின் அன்பு மகன் மனதில் பிரதிபலித்தாற் போன்று மகனுக்கு முன் தாயினிடம் அன்பு விகலித்ததுபோல தகப்பனிடமும் அது விகாஸத்தை யடைகின்றது. தகப்பனுக்கு மகனிடம் முன்னமே அன்பிருந்த போதிலும் அதனை மகன் அறிவதற்கு சக்தியற்றிருந்ததால் அத்தந்தையின் அன்பு பிள்ளையினிடம் ப்ரதிபலிக்கும்படியான யோக்யதை முன் அவனுக்கு உண்டாகவில்லையன்றோ?

பிறகு அச்சிறுவன் சிறிது அதிக வயதானவுடன் என்ன நினைக்கிறான்? என்றால், “நாம் இவ்வுலகத்தில் உயிருடன் பிழைத்திருப்பதற்கு நமது தாய் தந்தையர் மாத்திரம் காரணமல்ல; அவர்களையும் நம்மையும் பின்னும் மற்ற குடும்பத்தார்களையும் இவ்விதமாக இந்த நாட்டிலுள்ளவர்களான அனைவரையும் ஆபத்துவராமல் பரிபாலிக்கின்றவன் அரசன்; அவனது உதவி, தாய்தந்தையரின் உதவியைவிட மேலானது” என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில்

உற்பவிக்கின்றது. அப்போது ப்ரஜைகளிடம் பொதுவாக அரசனுக்குள்ள அன்பு அவன் மனத்தில் பிரதிபலித்தாற்போன்று அக்குமாரனுக்கு அரசனிடமும் அன்பு மலர்ந்து விடுகிறது.

அதன் பிறகு அவன் கொஞ்சம் பெரியவனாய் கல்வியறிவு பெற்றவுடன் என்ன யோசிக்கிறான் என்றால்? “பஞ்சபூதவிகாரமானதும் கடைசிபாக அழியக் கூடியதுமான நமது ஸ்தூல சரீரத்தை தாய் தந்தையர் உண்டுபண்ணிக் காப்பாற்றினார்; அது வளருவதற்கு அரசனின் உதவியும் ஸகாயமாக விருந்தது; ஆதலால் அம்மூவர்கள் அழியும் தன்மையுற்ற சரீர ஸம்பந்தமான உதவிகளைத்தான் செய்கின்றவர்கள். நமது குருவோ ‘நமது சரீரத்தினுள் ஒரு ஜீவாத்மா இருக்கிறான், அவன் என்றும் அழிவற்றவன், பிரயத்னம் எடுத்துக்கொண்டால் அவன் பரமாத்மாவினிடம் சேர்ந்து நித்யானந்தத்தைப் பெற்றிருக்கும் தன்மையுள்ளவனாவான்’ என்ற அனேகவிஷயங்களை சாஸ்திரங்கள் மூலமாகவும் தனது அனுபவத்தின் வாயிலாகவும் நமக்கு உபதேசித்து என்றும் நிலையாகவுள்ள ஞானத்தை நமக்குக் கொடுத்து உதவியிருக்கிறார்; அவர் உபதேசித்தபடி நாம் முயற்சிசெய்து பகவானிடம்போய் பிரம்மானந்தம் பெற வேண்டும்; முற்கூறியவர்கள் செய்த உதவியைவிட நம்குரு செய்த உதவி மிகச்சிறந்தது” என்ற எண்ணங்கள் தோன்றுவன. அப்போது சிஷ்யர்களிடம் பொதுவாக குருவிற்குள்ள அன்பு அவனிடம் பிரதிபலித்தாற்போன்று அவனுக்குத் தனது குருவினிடம் அன்பு படர்ந்து விகாஸத்தை யடைகிறது.

அதன் பிறகு அவன் ஒரு ஸமயம் தன் குரு உபதேசித்த விஷயங்களை சிந்தனை செய்ய ஆரம்பிக்கின்றான். அப்போது அவன் மனத்தில் விசாலமான களங்கமற்ற அனேக நல்ல எண்ணங்கள் தோன்றுவன. அவை “பகவானன்றோ! இவ்வளவு பெரிய பிரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டித்து நமது ஆத்மா வஸிப்பதற்கு வீடாக இருக்கின்ற இவ்வுடம்பினை பெற்றோர்கள் மூலமாய் நமக்கு ஈந்து அதனைக் காப்பாற்ற நம்மிடம் பிரதிபலனை எதிர்பாராத நிஷ்கபடமான அன்பினையும் அவர்களுக்கு அமைத்திருக்கிறார். மேலும் நம்மையும் நம் பெற்றோர்களையும் காப்பாற்ற அரசனை ஏற்படுத்தியது போதாமல் நமது ஆத்மா மோக்ஷமடையும்படியான மார்க்கத்தை உணர்த்துகின்ற சாஸ்திரங்களையும் அவற்றைக் கருணையுடன் உபதேசிக்கின்ற ஆசார்யர்களையும் கொடுத்து உதவி செய்ததுடன் அவரே சிலவேளை தேசிகனாகவும் பூமியில் அவதரிக்கிறார்; அவர் இந்த ஜீவர்களுக்கு செய்திருக்கும் நன்மை எத்தனை? பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியின் விசித்திரங்கள் தான் எத்துனை? எவ்வளவு தேவர்கள்? எவ்வளவு மனிதர்கள்? எவ்வளவு மிருகங்கள்? எவ்வளவு பறவைகள்? எவ்வளவு ஊர்வன? எவ்வளவு நீர்வாழ்வன? எவ்வளவு ஸ்தாவரங்கள்? எவ்வளவு மலைகள்? எவ்வளவு ஆறுகள்? எவ்வளவு ஸமுத்ரங்கள்? பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்ற ஐம் பூதங்களின் விஸ்தாரங்கள்தாம் எவ்வளவு? இவ்வளவு ஜீவாத்மாக்களையும் ஒன்றுக்கொன்று ஹிம்ஸை இல்லாமல் இருக்கும்படியே உதவி செய்துகொண்டு வாழும்படியாக பகவான் அமைத்திருக்கின்றார்; அறிவுள்ள ஒருவன் எந்

தப் பிராணிகளுக்கும் துன்பமில்லாமலே அவற்றிற்கு உபகாரமும் செய்துகொண்டு தனது பசி, தாகம் முதலிய பிறவிப் பிணிகளுக்குப் போக்கு விட்டுக்கொண்டு உயிருடன் பிழைத் திருக்கும்படியான மார்க்கத்தையும் காண்பிவித்திருக்கிறார்; அதை நாம் நமது பகுத்தறிவால் ஆராய்ந்து அறிந்து எடுத்துப் பழக்கத்திற்குக் கொண்டு வராத குற்றமே தவிர வேறில்லை; ரிஷிகள் ஜீவித்திருக்க எந்த உயிர்களை வருத்துகின்றனர்? அவர்கள் ஆகாரம் எத்தன்மையானது? சிலர் சருகுகளை பசுநீர் கின்றனர்; சிலர் ஜலத்தை பசுநீர்க்கின்றனர்; சிலர் காற்றை பசுநீர்க்கின்றனர்; தாயுமானவர் * “சருகு ஜல பசுநீரிகள் ஒரு கோடியல்லாற் சகோர பசுநீர்கள் போலவே, தவள நிலவொழுகமிர்த தாரையுண்டழியாத தன்மை யானந்த கோடி” என்கிறார்; சிலர் பசி, தாகம், காமம், கோபம், முதலியவற்றை சரீரத்தில் அடிக்கடி கிளப்பிவிடுகின்ற நாடிகளின் சக்தியை யோகப்பாஸத்தால் அடக்கி புருவமத்தியிலிருந்து பெருகும் அமிருதத்தைப் பருகிக்கொண்டு பிரம்மானந்தம் பெற்று ஜீவன்முகத்தர்களாய் உயிருடன் பிழைத்திருக்கிறார்கள்; முற்கூறியவர்களால் மற்ற உயிர்களுக்கு நன்மைகளைத்தவிர தீமை ஏதேனுமுண்டோ? இல்லவே இல்லை; ஆதலால் இவற்றிற்கெல்லாம் ஆதி காரணமாக இருப்பவர் கடவுள் ஒருவரே; அவர் ஜீவர்கள் நிமித்தம் செய்துகொண்டிருக்கிற உபகாரத்திற்கு நம்மால் பிரதியுபகாரம் என்னசெய்ய முடியும்? இத்துணை ஸௌகர்யங்கள் செய்துவைத்தும் ஜீவர்கள் அவற்றை அறிந்து

உஜ்ஜீவிக்கும்படியான வழியைத் தேடாமல் பாழும் பழ வினைகளினால் பிறவிப் பெருங்கடலிற் புகுந்து பிறந்திற்று வருந்துகின்றனரே ; இவர்கள் எப்போது நம்மிடம் வரப் போகிறார்கள் ” என்ற அபாரமான கருணையுடன் நமது வரவை பகவான் எதிர்பார்த்திருக்கிறார். நாமும் அதற்கு வேண்டிய யத்னங்கள் செய்யவேண்டும் ” என்பன. அப்போதுதான் ஈசனுக்கு ஸர்வப் பிராணிகளிடமும் பொதுவாகவுள்ள அன்பினை அவன் அறிகிறான். உடனே அதுவே அவன் மனத்திற் பிரதி பலித்தாற்போன்று அவனுக்கு ஈசனிடமும் அன்புண்டாகின்றது.

அதன்பின் அவன் என்னயோசிக்கிறான் என்றால்? “உலகத்திலுள்ள உயிர்கள் யாவும் பரமாத்மாவின் குழந்தைகள் ; அவற்றிற்கு நாம் தீங்கு நினைத்தால் அவர் வருந்துவார் ; அவர் செய்திருக்கும் உபகாரத்திற்கு கைம்மாறு உதவ நம்மால் முடியாவிடிலும் அவர் மனம் நோகாமலிருக்கும் வண்ணமாவது நமது வாழ்நாளே கடத்திக் கொள்ளக்கூடிய பழக்கத்தை நாம் அப்யஸிக்க வேண்டுவது அவசியமல்லவா? பெற்றோர்களிடம் பக்தியுள்ளவன் அவர்கள் ஈன்ற மற்ற பிள்ளைகளைத் துன்புறுத்தலாமா? அது போன்று ” † “ஈசனைக் கருதி எல்லா உயிர்களையும் நேசத்தால் நீ நினைந்துகொள் ” என்ற ஓளவை பிராட்டியின் முதுமொழிக்கிணங்க ஜீவர்களிடம் அன்பும் ஆதரவும் உற்றிருக்கவேண்டும் ” என்று அவனுக்குத் தோன்றுகின்றது. அந்த ஸமயத்தில் அவன் மனத்தில் சுற்றிப்படர்ந்

திருக்கும் அன்பென்ற கொடியின் விஸ்தாரத்தை அளவிட யாரால் முடியும்?

அவ்விதமே ஒவ்வொருவருக்கும் குழந்தைப் பருவத்தில் மனத்தில் இருக்கும் அன்பு, ஸங்கோசமடைந்து குறைந்திருக்கின்றது. பிறகு அது முதலில் தாயினிடத்திலும் பிறகு தகப்பனிடத்திலும் அதன் பிறகு அரசனிடத்திலும் அதன் பிறகு குருவினிடத்திலும் அதன் பிறகு ஸர்வேசுவரனிடத்திலும் அதன் பிறகு ஸர்வப் பிராணிகளிடத்திலுமாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விரிந்து விகாஸத்தையடைந்து விசாலமாய் எங்கும் தொடர்ந்து அடர்ந்து படர்ந்திருக்கும் தன்மையை யோசிக்கும்போது ஒருசிறு விதையில் மறைந்திருந்த ஆலமரம் மிகப் பெரிய தாய் விரிவதான இயற்கை ரூபகத்திற்கு வரும். இவ்விதம் விதையில் மரம்போல் நமது மனத்திலும் ஏற்கனவே அடங்கி ஒடுங்கியிருக்கும் அன்பை விரிவாகச் செய்ய வேண்டியதுதான் நமது கடமையான வேலை.

பக்தியினது பல உருவங்கள்.

கல்லைப்போன்ற கடினமான மனத்தை நெகிழச் செய்கின்ற முற்கூறிய அவ்வன்பு, ஸ்தானங்களின் பேதத்தால் பல உருவங்களுள்ளது. பெற்றோர்களுக்குக் குழந்தைகளிடமுள்ள அன்பு வாத்ஸல்யமென்றும், தம்பதிகளுக்கு பரஸ்பரம் உண்டாகும் அன்பு அநுராகம் என்றும், பிரபுக்களுக்கு ஏழைகளிடமுண்டாகும் அன்பு கருணை என்றும், நண்பர்களுக்கு பரஸ்பரமுண்டாகும் அன்பு ஸ்நேகம் என்றும், எளியவர்களுக்கு தமக்குதவிசெய்கின்ற பிரபுக்

களிடமுண்டாகும் அன்பு, விசுவாஸம் என்றும் பல வடிவங்களாக அது இருப்பினும் பொருள் ஒன்றே.

அது, தாய், தந்தை, வேந்தன், கணவன், குரு இவர்களிடம் தோன்றும்போது முறையே மாதூர்பக்தி, பிதூர்பக்தி, ராஜபக்தி, பதிபக்தி, குருபக்தி என்ற பதங்களால் லைழக்கப்படும். அதுவே ஈசுவரனிடம் தோன்றும்போது ஈசுவரபக்தி, தெய்வபக்தி, பக்தி என்ற பதங்களால் வழங்கப்பெறும். பக்தி என்ற தனிப்பதத்திற்கு ஈசுவரனிடம் நமக்குத் தோன்றும் அன்பே பொருளாகும். இதனாலேயே குழந்தைப் பருவத்திலிருந்த அன்புவடிவமாயுள்ள பக்தியை தாய்முதல் ஈசன்வரை படிப்படியாய் யாவரும் வளர்க்கக் கடவர் என்று ஏற்படுகிறது. உயிர்களிடம் ஈசனுக்குள்ள அன்பு அருள், ப்ரஸாதம், அனுக்ரகம் என்ற பதங்களால் கூறப்படும். ஒரு மனிதனுக்குத் தனது நாட்டிலுள்ளாரனைவரிடம் தோன்றும் அன்பு தேச பக்தி என்றும், உலகத்திலுள்ள ஸகலமான பிராணிகளிடமும் உண்டாகும் அன்பு ஜீவகாருண்யம் என்றும் வழங்கப்படும். அன்பு சிலர்களிடம் நமக்கு சீக்கிரமாகத் தோன்றினபோதிலும் சிலர்களிடம் ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்க்கும்போதுதான் அது தோன்றலுறும். அதிலும் ஈசுவரனிடம் அன்பின் தோற்றத்திற்குமிக்க ஆழ்ந்த ஆலோசனை வேண்டும். முன் சொன்னபடி ஈசுவரன் மகிமையை மனத்தினால் உன்னி உன்னி ஆலோசித்து அதில் ஆழ்ந்தவர்களாக இருந்துகொண்டு அவரது ஸ்வரூபத்தை இடையறாது தியானிப்பது, பக்தியினது உருவங்க ளெல்லாம் திரண்டு சேர்ந்த சிறந்த பக்தியாகும்.

பக்தியினது திருஷ்டாந்தங்கள்.

ஜலப் பிரவாகத்தில் நீந்த முடியாமல் இழுத்துக் கொண்டு போகப்படுகிறவன் மனம் கரையை நாடுவது போன்றும், வழிநடையில் வெயிலினால் சிரமமடைந்தவழிப் போக்கன் மனம் மரத்தின் நிழலை நாடுவது போன்றும், பெருமையி் கெப்பட்டவன் மனம் வீட்டை நாடுவது போன்றும், பசியினால் வருந்தும் அயலூர்க்காரனான அத்தியின் மனம் அன்னமளிக்கின்ற கிரகஸ்தனை நாடுவது போன்றும், எளியவன் மனம் தர்மம் செய்கின்ற பிரபுவை நாடுவதுபோன்றும், இருட்டிலகப்பட்டுக்கொண்டு கஷ்டப்படுகிறவன் மனம் வெளிச்சத்தை நாடுவது போன்றும், குளிர் பொறுக்காதவன் மனம் உஷ்ணத்தை நாடுவது போன்றும், ஹம்ஸத்தின் மனம் தாமரைக்குளத்தை நாடுவதுபோன்றும், சாதகபக்தியின் மனம் நீருண்டமேகத்தை நாடுவதுபோன்றும், சக்கரவாகபக்தியின் மனம் ஸூரியனை நாடுவதுபோன்றும், சகோரமென்ற நிலவு விழுங்கும் பக்தியின் மனம் சந்திரனை நாடுவதுபோன்றும், பிறப்பிறப்புகளினால் துன்புறும் பக்தர்களின் மனம் அவற்றை நீக்குகின்ற பகவானையே ஸதா நாடிச் செல்லவேண்டும். முன்சொன்ன படி பக்தர்கள் மனம் பகவானைநாடிச் சென்ற பிறகு அவருடைய பாதாரவிந்தங்களில் ஸ்வயமாகவே பற்றுள்ளதாக விருப்பதற்கு சில திருஷ்டாந்தங்கள் அடியில் வருவன.

அழிஞ்சல் மரத்திலிருந்து கீழே சிதறின விதைகள் தரும்ப ஸ்வயமாகக் கிளம்பி அம்மரத்திற்போய் ஒட்டிக் கொள்வனபோன்றும், இரும்பு, காரந்தத்தைப் பற்றுவது

போன்றும், பதிவிரதையின் மனம், தனது கணவனிடம் பற்றியிருப்பது போன்றும், ஒருகொடி, பக்கத்திலுள்ள மரத்தைப் பற்றுவது போன்றும், நதியின் ஜலம், வேக மாய்ப்போய் ஸமுத்ர ஜலத்தைப் பற்றுவது போன்றும், பக்தர்களின் மனமும் உலகத்திலுள்ள மற்ற விஷயங்களை வெறுத்து பகவானின் பாதகமலங்களிற் போய் பற்றினதாக விருக்கவேண்டும். முற்கூறிய திருஷ்டாந்தங்கள் யாவும் * சிவாநந்தலஹரியில் உள்ளன.

பக்தியினது வகுப்புகள்.

1. சிவவணம் 2. கீர்த்தனம் 3. ஸ்மரணம் 4. பாத ஸேவனம் 5. அர்ச்சனம் 6. வந்தனம் 7. தாஸ்யம் 8. ஸக்யம் 9. ஆத்மநிவேதனம் என்று பக்தி ஒன்பது வகைப்படும்.

1. பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் அவனது அபாரமான மகிமையையும் விளக்குகின்ற திவ்ய கதைகளைப் பிரியமாய்ச் செவியுறக் கேட்டல், சிவவணமெனப்படும்.

2. அவற்றை வாக்கினால் அடிக்கடிச் சொல்லிக் கொண்டிருத்தல், கீர்த்தனம் எனப்படும்.

3. அவற்றை மறக்காமல் அடிக்கடி மனதில் சிந்தித்தல், ஸ்மரணமெனப்படும்.

4. பகவானின் பாதங்களைத் தொழுதல், பாதஸேவன மெனப்படும்.

5. பகவானது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பூஜித்தல், அர்ச்சனமெனப்படும்.

6. பகவானது முன்பாக பூமியில் தண்டம்போல் விழுந்து ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்தல், வந்தன மெனப்படும். தலை, கையிரண்டு, செவியிரண்டு, முகவாய், புஜங்களிரண்டு, என்னும் எட்டு உருப்புகளும் நிலத்திற் படும்படி வணங்குதல், ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரமாம். இது புருஷர்களுக்கு உரியது. ஸ்திரீகள் தலை, கையிரண்டு, முழந்தாளிரண்டு என்னும் ஐந்து அங்கங்களும் பூமியிற் படும்படி வணங்கவேண்டும். சிர்விலாவது மார்பிலாவது இரண்டு கைகளையும் குவித்தல், த்ரியங்க நமஸ்காரமென்றும், அஞ்சலி என்றும் கூறப்படும். இது இருவகுப் பினர்கட்கும் பொதுவானது.

7. “பகவான் யாவும்றிந்த பேரறிவுளர் (ஸர்வஞ்ஞர்); அடியேன் அற்ப விஷயங்களறிந்த சிற்றறிவுளன் (சிஞ்ஞன்); பகவான் பிறப்பிறப்பில்லாதவர்; அடியேன் அடிக்கடி பிறந்திறந்து ஸம்ஸார சக்ரத்தில் உழலுகின்றவன்; பகவான் இயற்கையறிவுடையார்; அடியேன் செயற்கையறிவுடையவன்; பகவான் தம்வசமாக யிருப்பவர்; அடியேன் பிறர் வசமுடையவன்; பகவான் ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாதவர்; அடியேனுக்கு ஸமமானவரும் மேலானவரும் அனேகர் உளர்; பகவான் எங்கும் நிறைந்தவர்; அடியேன் சரீரத்துள்ளடங்கினவன்; பகவான் துன்பங்கலவாத இன்பமாகிய பேரானந்தம் பெற்றவர்; அடியேன் துன்பங்கள் ஊடுருவியிருக்கின்ற சிற்றின்பங்களிற் பட்டு உழலு

கிறவன் ; பகவான் தமது அனுபவத்தின் பொருட்டு ஒன்றையும் விரும்பாதவர் ; அடியேன் உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள் யாவையும் எனது அனுபவத்தின் பொருட்டே விரும்புகிறவன் ; பகவான் உலகங்களுக் கெல்லாம் பிரபுவான ஒரே நாயகர் ; அடியேன் தன்னையும் காப்பாற்ற முடியாத பரம தரித்ரன் ; பகவான் ஜீவர்களிடம் காரணமற்ற கைம்மாவில்லாத அளவுகடந்த அருளாகிய அன்பினை புடைவர் ; அடியேன் காரணம் பற்றினதும் பிரதிபலனை எதிர்பார்த்ததும் அளவுக்குள்ளடங்கினதுமான அன்புடையவன் ; இம்மாதிரியாக பகவானுக்கும் அடியேனுக்குமுள்ள தாரதமயத்தை கவனிக்கும்போது மலைக்கும் கடுகுக்குமுள்ள பேதத்தை யொத்திருக்கிறது ; ஆதலால் அந்த பிரபுவைத்தான் அடியேன் சரண்புக வேண்டும் ; அவர்தான் அடியேனை ஏற்றுக் காப்பாற்றுகிறவர் ” என்ற எண்ணங்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு பகவானுக்கு அடிமையாகவிருத்தல் தாஸ்யம் எனப்படும். தாஸனாகவிருத்தல் தாஸ்யமாம்.

8. இப்படிச் சிலகாலம் பக்தி செய்துகொண்டிருக்கும்போது பகவான் அந்த பக்தனை தமது மித்திரனாக அங்கீகரிக்கின்றார். ஒரு யஜமானனிடத்தில் உண்மையாகவும் விசுவாஸமாகவும் இருக்கிற ஒருவேலைக்காரனை அவனது நல்ல எண்ணங்களாலும் நற்செய்கைகளினாலும் கொஞ்சகாலத்திற்குப் பிறகு அந்த யஜமானன் தனது உரித்தான ஸகாவாகத் தெரிந்து எடுத்துக்கொள்வது உலக அனுபவவித்தமான விஷயமன்றோ? அவ்விதம்

பகவானுக்கு அந்தரங்கத் தோழனாகிய ஸகாவாக இருத்தல் ஸக்யமெனப்படும்.

9. உலகத்தில் அந்தரங்கமான சினேகிதன் தனக்குக் கிடைத்தப் பிரியமான வஸ்துக்களை முதலில் தான் அனுபவிக்காமல் தோழனுக்குக் கொடுத்த பிறகே அனுபவிக்கிறான். அம்மாதிரி முற்கூறிய எட்டுவித பக்திகளிற் சிறந்தவர்கள் தனக்குப் பிரியமான எந்த வஸ்துவையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிடுவார்கள். உதாரணமாக இராமாயணத்தில் சபரி என்ற வேடர்மாதரிசி, தான் சேடித்துப் பார்த்து ருசியாயிருந்த கனிகளை ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அர்ப்பணம்செய்ய அவரும் அவற்றை ஏற்று அவள் பக்தியை மெச்சி அவளுக்கு முக்தி கொடுத்ததாக சரித்திரம் கூறுகிறதல்லவா? அவ்விதமே வேடுவர் குலத்துதித்த கண்ணப்ப நாயனார் தானுண்டு ருசிபார்த்துத் தெரிந்தெடுத்த மாம்ஸங்களைப் பரமசிவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து அதனால் பரமசிவன் அவனுக்கு முக்தியளித்ததாக சிவபுராணம் கூறுகின்றது.

உலகத்திலுள்ள மனிதர்களுக்குப் பிரியமான வஸ்துக்களிற் சிறந்தது தனது ஆத்மவஸ்துவே. அதன் பிரியத்திற்காகவே பெண்டு பிள்ளைகள் பொருள் வீடு முதலிய வற்றை மனிதர் பிரியமாக விருப்புகின்றனர். அதற்குத் துன்பம் வருவதுகண்டு முற்கூறியவற்றை விட்டுவிட்டாவது அதைக் காப்பாற்ற முயலுகின்றனர். ஆகலால் தனக்கு உயிர்க்குயிராய்ப் பிரியமாயிருக்கின்ற ஆத்மவஸ்துவை பகவான் நிமித்தமாக அர்ப்பணம்செய்தல் ஆத்ம

நிவேதனமெனப்படும். மனிதர்கள் படிப்படியாய் ஆத்ம ஸுகம் பெறுவதற்கு முன்சொன்னபடி ஒன்பதுவிதமான பக்தியினது வகுப்புகள் பக்தி நூல்களில் வகுத்திருப்பன.

பக்தியினது முதிர்ச்சி..

கீதையில் கிருஷ்ணபகவான் * “எவன் உலகத்திலுள்ள வர்களைப் பார்த்து பயப்படாமலிருக்கிறானோ; எவனைப் பார்த்து உலகத்திலுள்ளவர்கள் பயப்படாமலிருக்கிறார்களோ; எவன் பிரியத்தை யடைந்து ஸந்தோஷிக்காமலும், அபிரியத்தையடைந்து துவேஷிக்காமலும், கஷ்டத்தை யடைந்து துக்கிக்காமலும், இஷ்டத்தை யடைந்து விருப்ப மில்லாமலுமிருக்கிறானோ; எவன் சத்ருமித்ருக்களிடமும், மாண அவமானங்களிலும், சீத உஷ்ணங்களிலும் சுக துக்கங்களிலும், ஸ்துதி நிர்தைகளிலும் ஸமபுத்தியுள்ளவனாக இருக்கிறானோ; எவன் ஸர்வ பிராணிகளையும் துவேஷிக்காமல் அவர்களிடம் அன்பும் கருணையுமுற்றிருக்கிறானோ; எவன் என்னிடம் மனம், புத்தி இவற்றை செலுத்தினவனாக இருக்கிறானோ; அவன்தான் எனக்குப் பிரியமான பக்தன்” என்று பக்தியில் முதிர்ந்தவனது தன்மைகளை எடுத்துக் கூறுகிறார். † “அன்பிலா ரெல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார் அன்புமுரியர் பிறர்க்கு” என்ற திருக்குற ளிற்கு அன்பில்லாதவர் தம்மிட முள்ளவற்றை தமக்கே உதவிக் கொள்ளுவார்; அன்புள்ளவரோ பிறர்க்குத் தம் உடம்பினையும் கொடுத்து உதவி செய்வார் என்ற கருத்து.

* அத் 12, சுலோ 15—19. † அதி 8. திருக் 2.

பக்தியினது பலன்.

பக்தியில் தீவிரமுள்ளவர்களுக்கு அதிக ஜன்மங்க ளெடுத்தபின் முக்தியடைய வேண்டுமென்ற அவசிய மில்லை. ஒரேஜன்மத்தில் அற்பகாலத்திலும் முக்தி பெற லாம். சுகாசார்யர், பாண்டவர் வம்சத்திற்பிறந்த பரிஷித் மகாராஜனுக்கு ஏழு நாட்களுக்குள் பாகவதமென்ற பக்தி சாஸ்திரத்தை உபதேசித்தார். அதனை நியமம், சிரத்தை, பக்தி, வணக்கங்களுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்து அப் புராணத்தின் கதாநாயகனாகிய கிருஷ்ண பரமர்த்மாவின் குண ஸமூகங்களில் ஈடுபட்ட மனமுடையவனாக விருந்த அவ்வரசன் ஏழுநாட்களில் தான்செய்த தீவீரமான பக்தி யின் முயற்சியினால் முக்தியடைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அதனாலேதான் பாகவதத்தை ஏழுநாட்களில் படித்து முடிக்கக்கூடிய ஸப்தாஹ மஹோத்ஸவம் இன்றும் உல கத்தில் நடந்துவருகிறது.

பகவானுடைய நாமஸங்கீர்த்தனத்தினாலேயே ஸகல மான பாபங்களும் நசித்து மனம் ஒழுங்குபடுகிறது. “பக வானது நாம ஸங்கீர்த்தனமானது எவ்வளவு பாபங்களை போக்க வல்லமையுள்ளதோ, அவ்வளவு பாபங்கள் மனிதர் களாற் செய்யமுடியாது” என அதன்பெருமை கூறப்படு கிறது. * “பக்தியாலுள்ளே பரிந்தானைத் தானோக்கின் முக்திக்கு மூலமது” என்ற ஒளவை குறள் பக்தியினால் பரிந்து பரமசிவனைப் பார்க்கவேண்டும், அது முக்திக்குக் காரணமாகும் எனக் கூறுகிறது. “கிருதயுகத்தில் தவத்

தினாலும் திரேதாயுகத்தில் யாகத்தினாலும் த்வாபாயுகத்தில் தானத்தினாலும் கலியுகத்தில் பக்தியினாலும் மனிதர்கள் முக்தி யடைகிறார்கள்” எனப்படுகிறது. உண்மையடி யார்களான பக்தர்கள் பக்தியுடன் ஈசனை தியானிக்கும் போது அவர்களுக்கு ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகும். வியர்வையுண்டாகும். மயிர்க்கால்கள் சிலுக்கும். இவற்றால் அவர்கள் பக்தி மற்றவர்களால் அறியப்படும். † “மெய்ம் மயிர்கூர விதிர்ப்புற்று வேர்த்தெழுந்து பொய்ம்மையிலீச னைப்போற்று” என்ற ஓளவையார் குறளும் அவ்விதமே கூறுகிறது. அவ்விதமான பக்தியிற் சிறந்தவன் இவ்வுலகப் பற்றை வெறுத்து பரமபதம் பெறவேண்டி நிவிர்த்தி மார்க்கத்தில் திரும்புகிறான். அப்போது அவன் ஒழுக வேண்டிய நிவிர்த்தி தர்மங்கள் இதன்பின் கூறப்படும்.

பன்னிரண்டாமதிகாரம்.

நிவிர்த்தி தர்மம்.

நிவிர்த்தி தர்மமென்பதற்கு நீக்கும் கடமை என்று பொருள். அது அரித்யமாயுள்ள உலகங்களில் மனத்திற் குண்டாகும் பற்றை நீக்குவதர்க்கான ஒழுக்கமாகும். அத னிடம் நாளடைவில்சிறிதுசிறிதாகப்பழகி அதனையேவழக்க மாய்க்கொண்டவர்க்கு தத்வஞ்ஞானம் பிறக்கும். கீதையில்

† அதிகாரம் 10. குறள் 9. உடம்பினிலுள்ள மயிர்கள் கூர்மை யாக நிற்க நடுக்கமுற்று வேர்த்து எழுந்து பொய்யில்லாத நிலைமை யிலிருந்து ஈசனை துதி செய், என்று பொருள்.

* “பெருமை, டம்பம் இவற்றைப் பாராட்டாது களைதல், பொறுமை, ஸத்குருஸேவை, உள்ளும் புறமும் சுத்தமாயிருத்தல், உறுதி, மனதடக்கம், இந்திரியப் பொருட்களில் வெறுப்பு, அகங்காரமின்மை, ஜனனமரண மூப்பு வியாதி துக்கங்களின் தோஷங்களை உப்த்து உணர்தல், புத்திரன், பார்யை, கிரகம் முதலியவற்றில் ஊன்றி நிற்கும் பற்றைப் புறக்கணித்தல், விரும்புதற்குரியனவும் வெறுப்பதற்குரியனவுமான வஸ்துக்களை எப்போதும் ஸமமாய் நினைத்தல், மற்றதைப் பற்றாது என்னிடம் (பகவானிடம்) மாறாத பக்தி, ஜனக்கட்டத்தை வெறுத்து ஏகாந்தமான இடத்தில் வலித்தல் ஆகிய இந்த தர்மங்கள் தத்வஞ்ஞானத்தை விளக்குவது” எனப்படுகிறது.

தத்வஞ்ஞானம் என்பதற்கு உண்மை யுணர்தல் என்று பொருள். அதுவே மோக்ஷஸாதகம். கைவல்ய உபநிஷத்தில் “உண்மைப் பொருளை யுணர்ந்து மரண தர்மத்தை புருஷன் அதிகக்காமிக்கிறான். அது மோக்ஷமாகும். அதற்கு வேறு வழியில்லை. பிரம்ம ஞானியே பரம் பொருளை அடைகிறான்” எனப்படுகிறது. தத்வஞ்ஞானம் பிறக்க முற்கூறிய ஒழுக்கங்களே காரணங்களாயிருப்பினும் வேறு முக்கியமான காரணங்களும் மூன்று உள். ஆவை சிரவணம், மனனம், நிதித்யாஸனம் என்பன.

சிரவணமென்பது:—குருமுகமாக வேதாந்த வாக்கிய தாத்பர்யங்களைக் கேட்டல் எனப்படும். குரு வென்பார் வேதமோதி அதிற் கூறிய தர்மத்தில் ஒழுக்கி

வேதாந்தப் பொருளாகிய பிரம்மத்தினிடம் நிஷ்டை பெற்றவராக இருக்கவேண்டும். † “பிரம்மமென்பது ப்ராஞ்ஞானம்; ஆதியில் ஸத்தாகிய இது ஒன்றுதான் இருந்தது; ஸத்யஜ்ஞான ஆனந்த வடிவமாயிருப்பது பிரம்மம்” என பவை முதலியன வேதாந்த வாக்கியங்களாம். மனன மென்பது:—குருமுகமாயறிந்த தாத்பர்யங்களை அந்தந்த ஸந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ப சாஸ்திர யுக்திகளைக்கொண்டு பரிசீலனை செய்து சிந்தித்தல் எனப்படும். நிதித்யாஸன மென்பது:—மற்ற விஷயங்களை மனத்தில் நினைக்காமல் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையே தைலதாரைபோன்று இடையறாது எப்போதும் தியானம் செய்துகொண்டிருத்தல் எனப்படும். வேதத்தில் § “ஆத்மா கேட்கத்தகுந்தவன், நினைக்கத் தகுந்தவன், தியானிக்கத் தகுந்தவன்” எனப் படுகிறது. உலக்கை இடிகள் நெல்லுகளின் மீதுள்ள உமிகளை நீக்கி உள்ளிருக்கும் வெண்மையான அரிசிகளை காண்பிப்பன போன்று முற்கூறிய மூன்றும் தினந்தோறும் விடாமல் பயிற்சிக் கின்றவனுக்கு மனத்தினிடம் உறைந்து பதிந்திருக்கும் அஞ்ஞானத்தை உதிர்த்து உள்ளிருக்கும் தேஜோமய பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டும்.

சுகமடைய விரும்பினவர்கள் நித்ய சுகத்திற் பற்றுண்டு முயற்சிக்காமல் ஸம்ஸாரத்தில் துக்கங்கலந்த சுகத் தையேகருதி தர்ம அதர்மங்களை கவனியாது பிறர் தாரம்,

† முண்டக உபநிஷத் கண்டம் 2.

§ பிரஹ்மசாரண்ய உபநிஷத், அத் 6. பிரம்மணம் 5. பாகம் 6.

தனம் முதலியவற்றில் ஆசைவைத்து அவிவேகிகளாக அவற்றைக் கவர யத்தனிக் கின்றவர்களானால் அவர்கள் ரிவிர்த்தி தர்மமாகிய கிரவணம் முதலியவற்றில் அதிகாரி யாக மாட்டார்கள். “இந்த ஸம்ஸாரவனத்தில் துக்கங் கள் எவ்வளவு? சுகத்தின் மினுமினுப்பு எம்மாத்திரம்? அந்த அற்ப சுகமும் கோபங்கொண்டஸர்ப்பத்தின் படம் போன்று மிகச் சஞ்சலமானது; அதுசீக்கிரத்தில் அழி யக்கூடியது” என்று நினைத்து அதனை விடக்கருதின வர்கள்தான் ரிவிர்த்தி தர்மத்திற் புக அதிகாரியாவர்.

ரிவிர்த்தி தர்ம பலன்.

முகூடையவற்று லெல்லாம் மனம் சுத்தஸத்வமாய் மாறினபிறகு 1. நித்ய அரித்யவஸ்து விவேகம், 2. இங்கு மங்குமுள்ள பலன்களின் பேராகங்களை வெறுத்தல், 3. சமம், தமம், உபரதி, திதிசுஷ்ட, கிரத்தை, ஸமாதானம் என்ற ஆறு குணங்களில் அரிய பழக்கமுற்றிருத்தல், 4. மோக்ஷம்பெற தீவிரமான விருப்பம் என்பதான நால் வகை தர்மங்களைவகுத்துக் கைப்பற்றினவன் ஆவான். அவன்தான் வேதாந்தப்பொருளையுணர அதிகாரியாவான்.

1. “பரம்பொருள் தான் நித்யவஸ்து, மற்றவை அரித்யமாவன” என்று பிரித்தறிதல், நித்ய அரித்யவஸ்து விவேகம் எனப்படும்.

2. “பூமியிலும் சுவர்க்கத்திலுமுள்ள அற்ப இன் பங்களின் அனுபவம் இடுக்கணுற்று இடையிற் போவது

பற்றி துன்பத்தை விளைவிப்பது” என்று அதனைக் களைதல், இங்குமங்குமுள்ள பல போகங்களை வெறுத்தலாகும்.

3. சமம் முதலிய அறுவகையில் சமம் என்பது மனம் புலன்களிற் பற்றுமலிருக்கச் செய்தலாகும். தம் மென்பது புறத்திலுள்ள புலன்களில் விழுந்து உழலும் பொறிகளை இழுத்து மனத்தினிடம் சேர்ப்பித்தலாகும். உபரதி என்பது மனத்தினில் ஒடுங்கின பொறிகள் திரும்பப் புலன்களில் தாவி விழாதவண்ணம் அவற்றை மனத்தினிடமே அடக்கி வைத்திருத்தலாகும். தீதிகை என்பது சீதம், உஷ்ணம் நன்மை, தீமை முதலிய சுகதுக்கங்களை ஒன்றாய்ப் பாவித்துப் பொறுத்திறுத்தலாகும். சிரத்தையென்பது குருவினிடமும் வேதாந்த வாக்கியங்களிடமும் மிகுந்த நம்பிக்கையாகும். ஸமாதானம் என்பது மற்ற விஷயங்களில் மனத்தையடக்கி சிரவண மனன நிதித்யாஸனங்களுக்கு அனுக்லமான விஷயங்களிலேயே எப்போதும் முயற்சி செய்துகொண்டிருத்தலாகும். மோக்ஷம்பெற தீவிரமான விருப்ப (முமுக்ஷுத்வ) மாவது எத்துணையோ கல்பகாலங்களாக ஜனனமரணப் பிரவாகத்தின் அலைகளால் மோதுண்டு இக்கரையும் அக்கரையுமில்லாது பிரவாகத்தின் வழியே தடுமாறித் தத்தனித்துப்போய்க்கொண்டிருக்கும் ஜீவன்படும் துன்பத்தை உண்மையாய் உணர்ந்து அதனை எவ்விதத்திலாவது ஒழித்து நித்யமான இன்பம் பெறவேண்டும் என்ற இடைவிடாத எண்ணமாகும். இவ்விதம் நான்குவிதமான தர்மங்களுற்றவன்தான் மோக்ஷம்பெற ஸாதனமாகிய வேதாந்த விசாரம் செய்து உபயோகத்திற்குக் கொண்டு வர அதிகாரியாவான்.

தத்வஞ்ஞானத்தால் பரமபுருஷார்த்தமான மோகூதம் லித்திக்கிற தென்பது எல்லா மதஸ்தர்களுக்கும் பொது வான வழி. தத்வ (உண்மை) த்தை நிச்சயிப்பதில் அனேக வாதிகள் வெவ்வேறு அபிப்பிராய முடைத்திருக்கின்றனர். அவர் கைம்மாறில்லாத கருணையுற்று உலகத்திற் காட்டிய பல அற்புதச் செயல்களால் தாம் எடுத்துத் தலைக்கட்டி முடித்த ஒரு லித்தாந்தமான அபிப்பிராயத்தை பலரும் ஒப்பி ஒழுகும்படி செய்திருக்கின்றனர். அவ்விதம் அவர் கொண்ட அபிப்பிராயமே “மதம்” என்பதாகும். பெரியார் வகுத்துக்காட்டிய யாதாமொரு மதத்தையும் பின்பற்றாது மனம்போனவழியே செல்லுகின்றவர், கட்டுக்கடங்காத கள்ளமாட்டின் துள்ளுதலையடக்கக் கழுத்திற்கட்டிய தொண்டுமரம்போன்ற பலதன் பங்களின் வாயிலகப்பட்ட பிறகே மடங்குவார். அப்போது தான் அவர்களும் மதம் என்ற ஏதாவது ஒரு நல்வழியைப் பின்பற்ற முன்வருவார். ஆதலால் மதம் என்பது ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒழுங்கானவழியே சென்று உச்சியில் ஏறி விழாது நிலையுற்று நின்றிருப்பதற்கு ஒரு பெரிய ஊன்று கோலாகும். ஆனதுபற்றி மதம், அதன் பிரிவுகள் அவற்றின் கொள்கைகள் முதலியன தனித்தனிப் பிரித்து, அதிக விரிவும் சுருக்கமுமின்றி இதன் பின்வரும் இரண்டாம் பாகத்திற் கூறப்படுவன.

முதற்பாகம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் பாகம்.

முதல் அதிகாரம்.

ம த ம் .

ஜீவாத்மா தன்னிடமுள்ள ஜீவத்தன்மையை விலக்கி பரமாத்மாவினிடம் போய்ச் சேருவதற்கு ஸாதகமாய் மனிதர்களின் கடமையான தர்மங்களைக் காட்டுவது, மதம் எனப்படும். அது ஈசுவர அம்சமாய் அவதரித்த ஆசார்யர்கள் ஆகிய மகான்களின் அபிப்பிராயத்தை லித்தாந்தமாய்க் கொண்டு வழங்கிவருவது. மதம் என்பதற்கு சாஸ்திரங்களால் ஸம்மதிக்கப்படுவது என்று பொருள். ஏதாவது ஒரு மதத்தைத்தழுவி அதிற்கூறும் கொள்கைகளை ஏற்று அவ்வழியே சென்று நல்லொழுக்கங்களில் தேர்ச்சி பெறுதவனதுபிறப்பு பயனற்றதாகவே முடியும். ஏன்?

மதம் அவசியம்.

உலகத்திலுள்ள ஸர்வப்ராணிகளுடைய மனத்திலும் “எனக்கு சுகமே உண்டாகுக, துக்கம் எப்போதும் உண்டாகாமலிருக்குக” என்ற ஒரேவிதமான உணர்ச்சி உண்டாய்க் கொண்டிருப்பதை நாம் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கின்றோம். பகுத்தறிவில்லாத பசு பக்ஷி முதலியப் பிராணிகளும் துக்கத்திற்கு அறிகுறியான நிகழ்ச்சிகளை அறிந்த

வுடன் பயந்து ஓடுகின்றன. ஸுகத்திற்குக் காரணமான வஸ்துக்களைப் பார்த்தவுடன் பரிந்துவந்து அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முயற்சிக்கின்றன. மரம், செடி, கொடி முதலிய ஸ்தாவர ஜந்துக்களும் தமது ஆகாரமாகிய உறம், தண்ணீர், நல்லகாற்று இவற்றை உட்கொண்டபோது நன்றாய்த் தளிர்ந்து செழித்து ஸுகத்தில் விருப்பமிருப்பதை வெளியிடுகின்றன. முற்கூறிய சரியான ஆகாரம் கிடையாதபோது அவை வாடி வதங்கி தாம்விரும்பாத துக்கத்தை விளக்குகின்றன.

அவ்விதமே மனிதர்களும் பசி, தாகம், காமவிகாரம், வியாதி முதலியவற்றிற்குப் பரிகாரமான ஆகாரம், தண்ணீர், சேர்க்கை, மருந்து முதலியன கிட்டியபோது சுகத்தையும், அவை கிட்டாதபோது துக்கத்தையும் அடைந்து வருகின்றனர். இந்த சுகத்தையே உண்மையான இன்பமாகக்கருகின மதத்தினர்கூட அனேக நன்னெறிகளைப் பின்பற்றியே தாம் நாடிய இன்பத்தைப் பெற முயலுகின்றனர். நமது முன்னோர் அத்துடன் நில்லாது அதற்கும் மேலான சுகம் ஒன்று என்னுமழியாம விருப்பதாக ஒரு உண்மையை யோகாப்பியாஸத்தின் அநுபவ வாயிலாகக் கண்டுபிடித்து உயிர்கள் உய்யுமாறு அதனை சாஸ்திரங்களில் நிரூபித்திருக்கின்றனர். எப்படியெனில்?

முன்சொன்ன சரீரத்தைப்பற்றின தீராப்பணிகளைப் போக்க வழக்கமாய் யாவரும் செய்துவருகின்ற முயற்சி அவற்றின் வெப்பத்தை அப்போது மாத்திரம் தணித்து வைத்திருப்பதேயல்லாது பிறகு திரும்பவும் அவற்றைத்

தலை தூக்காமல் அடியோடு களைந்து தள்ளுவதற்குரிய சக்தி பொருந்தியதல்ல அது. திராப்பினிகளாகிய பசிதாக விகாரங்கட்குத் தற்கால பரிகாரமான கார்யங்களுையே பல ஜன்மங்களாக பல வருஷங்களாக பல மாஸங்களாக பல நாட்களாக பலரும் செய்துவருகின்றனர். ஒரு சிலரே அதற்கு மேம்பட்ட முயற்சியில் முன்வந்தவராவர். நாம் நீர்ப்பருகியும், உணவு உண்டும், விகாரத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டதுமான பிறகு ஒரு சிறு பொழுதுண்டாகும் ஸுகம் வாஸ்தவ ஸுகமல்ல. அது அப்போதுள்ள துக்க நிவிர்த்தியேயாகும்.

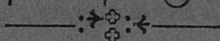
திராப்பினிகள் பிறந்ததுமுதலே உடம்பைப் பின்பற்றி தத்தம் ஸமயம் வந்தபோது ஜனங்களை வருத்துவன. உணவு முதலிய பரிகாரத்தால் அவ்வருத்தமாகிய துக்கம் தற்கால சாந்தியாகத் தீர்ந்ததேயல்லாது புதிய சுகம் ஒன்றும் அப்போது வரவில்லை. துக்க நிவிர்த்தியினிடம் சுகத் தன்மையைப் பாராட்டுதல் உலக இயற்கை. கடும் வெயிலில் தலைச்சமையுடன் நடந்து செல்லும் ஒருவன் வழியிலுள்ள மரத்து நிழலில் வந்துநின்று சமைதாங்கிக் கல்லில் சமையையும் இறக்கிவைத்துக் கொள்ளும்போது குளிர்ந்த காற்று வீச “ஆகா! சுகமாயிருக்கிறது” என்கிறான். அப்போது அவன் வெயிலில் சமைதூக்கிவந்த கஷ்டத்தின் அனுபவம் நிவிர்த்தியானதேயல்லாது புதிய சுகம் ஒன்றும் வந்துவிடவில்லை. ஆனாலும் துக்க நிவிர்த்தியினிடம் சுகத்தின் தோற்றமுண்டாவது உலக இயற்கையாயிருக்கின்றது. அவ்விதம் இயற்கை ஏற்பட காரணமென்னவெனில்?

சரீரத்தினுள்ளிருக்கும் ஆத்மா எப்போதும் ஆனந்த வடிவமானதே. அதன் இயற்கைதான் சுகமென்பது. அந்த சுகத்தை சூரியனை மேகம்போன்று மனத்திலுள்ள அஞ்ஞானம் மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. சூரியன் மேகத்தில் மறைபட்டிருப்பினும் அவனது வெளிச்சம் அடங்கியிருக்குமேயல்லாது அடியோடு போய்விடாது. அது போன்று ஆத்மாவின் ஸுகஜமான ஆனந்தம் அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப் பெற்றிருப்பினும் அதன் திவலைகளின் தோற்றம்போன்ற சிற்றின்பங்களின் அனுபவத்தால் துக்க நிவிர்த்தியை யாவரும் சுகமாகக்கருதக் காரணமாயிருக்கிறது. தோற்றமாயுள்ள இன்பத்தைவிட்டு இயற்கை இன்பமே யாவராலும் தேடத்தக்கது.

இவ்விதமான ஆரிய பெரிய உண்மைகளை உள்ளவாறு உணர்ந்தனர் பெரியார். பிறகு அறிவிலிகளான ஜனங்கள் உயர்பதவியை உற்றுநோக்க அவகாசமிருந்தும் ஏற்பட்டகாலத்தை ஒழுங்கு படுத்திக்கொள்ள விருப்பமின்றி அதற்கு அவகாசம் இல்லாதவர்களாகவே நினைத்தும் தாம்கொண்ட இல்லறத்தையும் இனிதுபெற நடத்தாமலும் இடுக்கணுற்று ஏக்கம் பிடித்திருக்கின்றனர் என்றும், பிறப்பிறப்புப் பிணிகளுக்கு ஏற்ற மருந்து தேடாது முற்போக்கான வழிகளில் அடிவையாது அழியும் உலகத்திலே ஆடிப்பாடிக் கட்டுக்கடங்காது தம்மிஷ்டப்படித் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றனர் என்றும் அதுதாபத்தோடு அவர்களைக் கரையேற்ற மதம் என்பதான சாஸ்திர ஸம் பிரதாயத்தை அப்பெரியார் இங்கு பரவச்செய்திருக்கின்றனர். இதனால் மதம் என்பது இன்னது என்றும்

இத்துணை உபயோகமுள்ளதென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டது. பாரததேசம் என்ற இந்தியாவிற்குப் புறம்பே தோன்றி விரிந்தனவும் பிறநாட்டினர்க் கொண்டனவுமான பலபுற் மதங்களைப்பற்றிக் கூறயாம் இப்போது முன்வந்தில்லாம். இந்தியாவிற்கு பிறந்து வளர்ந்த ஹிந்துமதமே இந்தியர் யாவராலும் முன் அநுஷ்டிக்கப் பட்டிருந்தமையால் அதனைப் பற்றிதான் இதன்பின் நாம் எடுத்துக்கூற முன் வந்துள்ளோம். ஆதலால் இதன் பின் புராதனமான நமது ஹிந்து மதம் என்பதைப்பற்றிக் கூறலாகும்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

ஹிந்துமதம்.

“ ஹிந்து ” என்பதாக ஒரு மதத்தின் பெயர் அன்று. ஹிந்துக்களது மதம் ஹிந்துமதமெனப்படும். ஹிந்துக்கள் என்பவர் யாவர்? என்பதை யாம் இங்கு ஆராய்வோம். முன் ஒரு காலத்தில் ஆர்யர்கள், இந்தியாவிலுள்ளவர் அனைவருமே வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று முயன்றனர். அப்படியே அனைகமாய் அக்காலத்தில் இந்தியர் அனைவரும் ஆர்யர்கொண்ட கொள்கைகளையே பின்பற்றுவராயினர். அப்போது மேல்நாடுகளினின்றும் இங்குவந்த சிலர், பெரும்பாலும் ஹிந்து நதிக்கரைகளிலேயே வலித்துவந்த ஆர்யர்களை ஹிந்து என்ற பெயரால் அழைக்கலாயினர். அது மேல்நாட்டாரது ஒலிப்பில் “ ஹிண்டு ” என்று வழுவிது. பிறகு அவர்களே இத்தேசத்தின் ஆளுகை ஏற்றபோது இராஜாங்கத்

தில் இயற்றிய பல சட்டதிட்டங்களிலும் வ்யவகாரங்களிலும் ஆர்யர்களுடும் அவர்களைப் பின்பற்றிய மற்றவர்களுடும் ஹிண்டு என்ற பதத்தினாலேயே குறிப்பிட்டு முற்றிலும் வழங்கலாயினர்.

அவ்வாறு பெரும்பான்மையான நெடுங்கால வழக்கத்தால், வேதப் பிரமாணிகள் யாவரும் தாமறியாது முன்னோரிட்ட ஒரு பெயராக அதனையேற்று தாமும் தம்மை ஹிண்டு என்ற பட்டதாரிகளாக பாவித்து அவ்விதமே கூறிக்கொள்ளும்வழக்கத்தை வலுப்படுத்திக்கொண்டனர். ஹிண்டு என்பது, இந்திய பாஷையினர் உச்சரிப்பில் “ஹிந்து” என்று திரியலாயிற்று. இப்போது நம்மவரும் அப்பெயரின் மறு பெயரால் மற்றவரிடம் எளிதில் தம்மை சுட்டிக்காட்ட முடியாதவராக இருக்கின்றனர். ஆனாலும் “ஹிடி” என்ற பகுதியைக்கொண்டு ஹிண்டு என்ற சொல்லை யுண்டாக்க வடமொழி இலக்கணம் இணங்குமாதலால் அப்பதத்திற்கு “அறிவாளி” என்ற பொருள் அமைகின்றது. ஆதலால் அறிவுறுத்துவது என்ற பொருள் கொண்ட வேதத்தைப் பிரமாணமாக ஏற்றவர் யாவரும் ஹிந்துக்கள் (அறிவாளிகள்) என்று தாம்நினைவாது கிடைத்த பெயராகிய மகுடம் புனைவத் தகுதியானவரே.

பழைய இந்தியர்.

முன் ஒரு காலத்தில் இந்தியர் யாவருமே பெரும்பாலும் வேதப் பிரமாணிகளாகவும் ஹிந்துக்கள் என்பதற்கு உரியவர்களாகவு மிருந்தனர். பிறகு ஒருகால் ஒரு

ஞானியாக இந்தியாவில் அவதரித்த புத்தர் என்பவர், புதிதான ஒரு மதத்தை ஏற்படுத்தி அப்போதிய அரசர் உதவியைக்கொண்டு அதனைப் பரப்பியது, இந்தியாவில் மாத்திரமல்ல. இலங்கை, பர்மா, ஜப்பான், சைனா முதலியவிடங்களிலும் பரவி அது இப்போதும் அங்கு நிலை பெற்று ஜீவித்திருக்கிறது. அதன் முக்கியமான கொள்கைகள் “ஜீவஹிம்ஸைகூடாது; ஜீவகாருண்யம் வேண்டும்” என்பன. வேதவிதியாகிய யாகத்தில் இயற்றுவனவெல்லாம் பரோபகாரமா யிருப்பினும் அதில் நடைபெறும் ஜீவஹிம்ஸைமாத்திரம் புத்தர் மனத்தை மிக்க வருத்தியதால் அவர் ஆங்காங்கு பின் கண்டபடி பிரஸங்கிக்கலானார்.

“வேதம் அப்பிரமாணம்; வேதியர் கூறும் ஜாதிமத வேற்றுமை கூடாதன; அவர் ஆணியும்புண்டரங்கள் முதலியன புறக்கணிக்க வேண்டுவன” என்றவைபோன்ற வேதவிரோதமான பல விஷயங்களை அவர் பரவச் செய்தனர். அவருக்குப் பிறகும் பல அரசர் அம்மதத்தை அங்கீகரித்து ஹிந்து மதத்தினர்க்குப் பல தீங்குகளை விளைவித்தனர். அதனால் சுமார் இந்தியாவில் முக்கால் பாகத்தினர் புத்தமதத்தினராகவே ஆய்விட்டனர். அதன்பிறகு வேதங்கள் முதலியன பலர் ஒதுவாரின்றி மூலைகளில் ஒதுங்கலாயின. வேததர்மங்கள் தணியலாயின. பிறகு பிரம்மாவும், குமரக்கடவுளும் முறையே மண்டனமிசர குமாரில பட்டாசார்பர்களாகவும், ஆதிசேஷஸ்வாமி பதஞ்ஜலி ரிஷியாகவும், சங்கரபகவான் சங்கரபகவத் பாதாசார்யராகவும் அவதரித்து முறையே வேதத்தின் கர்மகாண்டம், உபாஸனாகாண்டம், ஞானகாண்டம் என்பனவற்றின்

பிரமாணத்தைப் பிரஸங்க சாஸ்திர அதுபவவாயிலாக இந்தியாவில் ஆங்காங்கு சென்று நிலை நிறுத்துவாராயினர். அவர்கள்காலத்திய அரசர் ஸபைகளில் பலவித பரீட்சைகளும் தெய்வசோதனைகளும் செய்யப்பட்டு கடைசியாக வேதமதமே வெற்றிபெற்ற தாகையால் புத்தமதத்தினரான வேந்தர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றியப் பிரஜைகளுமாகிய இந்தியர் யாவரும் வேதத்தைப் பிரமாணமாக ஏற்று திரும்பவும் வேதமதத்தினர் என்ற ஹிந்துக்கள் ஆயினர். பிறகு இந்தியாவில் புத்தமதம் சிற்சில மூலைகளிற்போய் பதுங்கலாயிற்று. இப்போதும் புத்தர் சிலர் இந்தியாவிலிருக்கின்றனர். அதன் பிறகு ஹிந்துக்கள் அவர் மதத்தை நாஸ்திக மதங்களுள் ஒன்றாகப் பிரிக்கலாயினர்.

புதிய இந்தியர்.

புத்த மதத்திற்கு வெகுகாலத்திற்கப்பால் ஒரு ஸமயம் புறநாட்டிலுள்ள மகம்மதியர் இந்தியாவிற்குந்து அரசாண்டபோது மகமத் மதமும் தற்காலம் கிரிஸ்துவர் ஆளுகையில் அவர் மதமும் இந்தியாவில் சிறிது வளர்ந்து பரவலாயின. ஆதலால் இந்தியாவில் தற்காலம் புத்தர், மகம்மதியர், கிரிஸ்துவர் என்ற பிரிவினர்களைத்தவிர மற்றவர் யாவரும் ஹிந்துக்கள் என்றே கூறப்படுவார். அவர்கள் இப்போது சைவம், வைஷ்ணவம், த்வைதம், அத்வைதம் என்ற நான்கு மதங்களில் அடங்கியவராவர்.

ஹிந்துமதம் வைதிகமாவது.

முற்கூறிய நான்கு மதங்களுக்கும் பிரமாண நூல் வேதமேயாகையால் அவற்றிற்கு பொதுப்பெயராக ஹிந்து

மதம் என்பதற்குப் பதிலாய் வைதிக (வேதஸம்பந்தமான) மதம் என்று பெயரிட்டு அழைப்பதே சாலப்பொறுத்த மாகும். அதுவே ஹிந்துமதத்திற்கு நமது முன்னோர் கருதியளித்த புண்ய புராதனமான திருநாமம் என்ற முடிசூடும் மகுடமாகும். அது ஆஸ்திகமதம், வேதாந்தமதம் என்ற பெயர்களாலும் அழைக்கப்பெறும்.

அது நீங்கலாக வேதப்பிரமாணிகளாகிய ஐவர் ஸ்தாபித்த ஐவகை ஆஸ்திகமதங்களும் மோக்ஷலக்ஷணத்தில் முறண்பட்டவை யாயினும் தத்வஞ்ஞான ஸாதனங்களில் மாறுபடாதன. ஆதலால் இங்கு “ஷட்தர்சனங்கள்” என்ற அறுவகை ஆஸ்திகமதங்களும் நிரூபிக்கப்படுவன.

ஆயினும் ஆஸ்திகமதத்திற்கு எதிரியாயுள்ள நாஸ்திக மதங்களும் பலவுள. அவற்றின் பலக்குறைவு தெரிந்து அவற்றை நீக்குவதற்காகவும் படிப்படியாய் ஏற்பதற்குரிய பலமுற்ற ஆஸ்திகமதங்களை அங்கீகரிப்பதற்காகவும் ஸாதகமாக நாஸ்திகமதங்களுள் முக்யமான சிலவற்றை இதன் பின் கூறியபின்னரே ஆஸ்திக மதங்கள் கூறப்பெறும்.

—:✽:—

முன்னுமதிகாரம்.

நாஸ்திகமதம்.

வேதங்களும் அவற்றைச் சார்ந்த சாஸ்திரங்களும் பிரமாணங்களல்லன வென்றும், ஈசுவரன் ஒருவன் இல்லை என்றும் நினைக்கின்றவர்கள் நாஸ்திகர் எனப்படுவார்.

நாஸ்தி (ந- அஸ்தி=இல்லை) என்பதிலிருந்து நாஸ்திக பதம் உண்டாயது. நாஸ்திகர்களின் ஸமயாசாரக் கொள்கை நாஸ்திகமத மெனப்படும். நாஸ்திகர் சார்வாகர், பெளத்தர், ஆர்ஹதர் என்று மூவகைப்படுவார்கள். பெளத்தர்களுக்கு புத்தன் ஒருவனே தெய்வமாக இருந்த போதிலும் அவரவர் கொள்கையின் பேதத்தால் ஸௌந்ரந்திகர், வைபாஷிகர், மாத்யமிகர், யோகாசாரர் என்று அவர்கள் நான்கு வகைப்படுவார்கள். நாஸ்திகர்களில் மற்றும் அனேக பேதங்களிருந்தபோதிலும் முக்யமாயுள்ள முன்சொன்ன அறுவகையான பிரிவினர்களின் மதங்கள் மாத்திரம் இங்கு நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

சார்வாக மதம்.

சார்வாகர் ஸௌகாயதிகர் எனப்படுவார். லோகாயத (உலகத்தில் இந்திரியங்களால் அறியப்படும்) வஸ்துக்களே மாத்திரம் ஒப்புக்கொண்டவர்கள் என்பது அப்பதத்தின் பொருள். அவர் மதத்தில் “பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்ற நான்கு பூதங்களே உள; அவை தேகரூபமாய் மாறும்போது அதினின்றும் சைதன்யம் (அறிவு) தானே உண்டாகிறது; தேகம் நசிக்கும்போது சைதன்யமும் நாச மடைகிறது; ஆதலால் சைதன்யத்துடன் கூடின தேகமே ஆத்மா; அவ்விதமான தேகத்தைத்தவிர வேறு விதமான ஆத்மா ஒன்று தனியாக இருக்கவில்லை; பிரத்யக்ஷம் ஒன்று தவிர அனுமானம், சப்தம் என்ற மற்றப் பிரமாணங்கள் கிடையாதன; மனிதர்கள் ஸாமான்ய (பொதுவான) தர்மங்கள், விசேஷ (பிரிவுள்ள) தர்மங்கள் என்ற தர்மங்களை

அனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை ; ஸ்வயநயமான கார்யங்களே முக்யதர்மங்கள் ; ஸ்திரீ புருஷர்களின் பாஸ்பர ஆலிங்கனம் முதலியவற்றால் உண்டாகும் சுகமே மோக்ஷம் ; அதைத்தவிர பரலோக புருஷார்த்தமாகிய வேறுமோக்ஷம் என்பது கிடையாது ; முன்சொன்ன ஸுகம் பலவிதத்துன் பங்களுடன் கலந்திருந்தாலும் தள்ளமுடியாத அத்துன் பங்களைப் பரிகரித்து ஸுகத்தை மாத்திரம் அனுபவிக்க வேண்டும் ; எது தனக்கு அனுகூலமென்று தோன்றுகிறதோ, அதுவே ஸுகம் ; அதுதான் மோக்ஷம் ; தான்யங்களை விரும்புகிறவன் வைக்கோல், கதிர், பதர், உமி, இவற்றுடன்கூடின தான்யங்களைக் கொணர்ந்து அவற்றில் எந்தமட்டில்உள்ள வஸ்துதான் அனுபவிக்கவேண்டியதாக இருக்குமோ, அதைமாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு மற்றதைக் களைந்துவிடுகிறான் ; அதுபோன்று துன்பங்களைக் களைந்து ஸுகத்தைமாத்திரம் அனுபவிக்க எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் ” என்பதான யுக்திவாதங்கள் கூறப்படுகின்றன.

மாதவாசார்யர் இயற்றிய “ ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரஹம் ” என்ற கிரந்தத்தின் சார்வாக தர்சனத்தில் “ விஷய ஸம்பந்தத்தா லுண்டாகும் இன்பம் துன்பங்கலந்திருந்த போதினும் அதை விட்டுவிட வேண்டுமென்று நினைக்கின்றவர்கள் மூடர்கள். தனக்கு ஹிதத்தை விரும்புகின்ற எவன்தான், உத்தமமான வெண்மை அரிசிகள் நிறைந்த நெல்லுகளில் உமிகள் மேலே மூடிக் கொண்டிருக்கின்றன வென்று அவற்றை விட்டுவிட விரும்புகிறான் ? ஸவர்க்கம், மோக்ஷம், பரலோகத்திற்குச் செல்லும் ஆத்மா, பலனளிக்

கக்கடிய அவரவர்க்குரிய கர்மங்கள் இவைஎல்லாம் ஒன்றுமே கிடையாது. ஜீவனுள்ளவரை ஸுகமாய்ப் பிழைத்திருக்கவேண்டும். கடன் வாங்கியாவது நெய் முதலிய புஷ்டியான ஆகாரங்களை உண்டு சரீரத்தை போஷிக்கவேண்டும். தேகம் பஸ்மமாய் விட்டால் திரும்ப வருவது ஏது?" என்று கூறப்படுகிறது. "தேகமே ஆத்மா, போகமே மோக்ஷம்" என்பது லோகாயதர்களின் முக்யமான கொள்கை. அவர்களுள் "இந்திரியம் ஆத்மா" என்றும் "பிராணன் ஆத்மா" என்றும், "மனம் ஆத்மா" என்றும் கூறுவாறுமுளர். "தேகமே ஆத்மா" என்பவர்களைவிட முற்கூறிய பிரிவினர் முறையே சிறந்தவராவர். சார்வாகர் என்பதற்கு மேலளாவிய வார்த்தையினர் என்று பொருள்.

ஸௌத்ராந்திக மதம்.

பௌத்த மதத்தின் நான்கு உட்பிரிவுகளுள் முதன்மையான ஸௌத்ராந்திக மதத்தின் கொள்கை கீழ்வருமாறு கூறப்படுகிறது. பதார்த்தம், பரஹ்யம் (வெளியிலிருப்பது) ஆந்தரம் (உள்ளே யிருப்பது) என்று இரண்டு விதம். பாஹ்ய பதார்த்தங்களாவன:— பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, என்ற பதார்த்தங்களின் பரமாணுக்கள் முறையே கடினமாயும், ஈரமாயும், கொடுரமாயும், சஞ்சலமாயும் பிருக்கின்ற ஸ்பாவமுள்ளனவாக இருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் தாங்களே கூட்டமாகச் சேர்ந்து முற்கூறிய நான்கு மகா பூதங்களாகவும், சரீரங்களாகவும், ரூபம், சப்தம், கந்தம், ரஸம், ஸ்பர்சம் என்ற ஐந்து

விஷயங்களாகவும், முறையே அவற்றைக் கிரஹிக்கின்ற கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தோல் என்ற ஐந்து இந்திரியங்களாகவும் மாறுகின்றன. இவற்றைத்தவிர வேறு வஸ்துக்கள் வெளியில் இருப்பனவாக இல்லை.

உள்ளே யிருப்பனவாகிய ஆந்தர பதார்த்தங்களாவன:— ரூபஸ்கந்தம், விஞ்ஞானஸ்கந்தம், வேதனாஸ்கந்தம், ஸம்ஜ்ஞாஸ்கந்தம் ஸம்ஸ்காரஸ்கந்தம் என ஐந்து ஸ்கந்தங்கள் சரீரத்துள் இருக்கின்றன. விஷயங்களுடன் கூடின இந்திரியங்களின் அறிவு ரூபஸ்கந்த மெனப்படும். விஞ்ஞானஸ்கந்த மென்பது ஆலய விஞ்ஞானம், பிரவிர்த்திவிஞ்ஞான மென்று இரண்டுவகைப்படும். “நான் ஸுகமுள்ளவன், நான் துக்கமுள்ளவன், நான் செய்கிறவன், நான் செய்கிறவன்” என்று நான் என்பதை ஸம்பந்தித்து உண்டாகிற அறிவு, ஆலய விஞ்ஞானம் எனப்படும். இது கருப்பு, இது சிவப்பு, இது குடம், இது மடம் என்று வெளியிலுள்ள வஸ்துக்களைப்பற்றி உண்டாகிற அறிவு, பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானம் எனப்படும். ஸுகதுக்கங்களை அனுபவித்தல் வேதன (அனுபவ) ஸ்கந்தம் எனப்படும் பசு, குதிரை, மனிதன் என்பதாக அதனதன் பெயர்களுடன் சேர்ந்து உண்டாகும் அறிவு ஸம்ஜ்ஞா (பெயர்) ஸ்கந்தம் எனப்படும். ஆசை, விரோதம் முதலிய சித்த விருத்திகள் ஸம்ஸ்கார (நினைப்பூட்டுகிற) ஸ்கந்தம் எனப்படும். ஸ்கந்தம் என்பதற்கு அறிவு என்று பொருள்.

இவற்றில் ஆலய விஞ்ஞானமே சித்தம் என்றும் அதுவே ஆத்மா என்றும் கூறப்படும். மற்ற நான்கு

ஸ்கந்தங்கள் சித்தத்தால் அறியப்படுவன. பிரவிர்த்தி விஞ்ஞானம் வெளியிலுள்ள வஸ்துக்களை எல்லாம் அறியச் செய்கின்றது. அந்த ஐந்து ஸ்கந்தங்களுக்கும் பரிபக்வ நிலைமை கிழத்தனம். ஸ்கந்த நாசம் மரணமாகும்.

முற்கூறிய நான்குபூதங்களின் பரமானுக்களும் ஸ்கந்தங்களும் சேர்ந்து உலகமாக மாறி அது ஸகலமான பிராணிகளும் பிழைத்திருக்கக் காரணமாகிறது- ஸ்ருஷ்டியின் முடிவில் பிருதிவி முதலிய எல்லாவஸ்துக்களும் பரமானுக்களாக ஆய்விடுகின்றன. அவை எப்போதும் இருக்கக்கூடியன. ஆதலால் உலகத்திலுள்ள பாஹ்யங்கள் ஆந்தரங்கள் என்ற எல்லாபதார்த்தங்களும் பிரத்யக்ஷமாய் பொறிகளால் அறியக்கூடியனவல்ல. அனுமானத்தினாலேயே அறியவேண்டுவன. ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பமும் முடிவும் இயற்கையாக உண்டாகின்றன. “உலகத்திலுண்டாகும் பதார்த்தங்களையாவும் க்ஷணிகங்கள் (கொஞ்சகாலமிருப்பன) ஏன்? உண்டாகும் தன்மையினால்; எது உண்டாகிறதோ, அது க்ஷணிகம்; எப்படி? மின்னலும் மேகக்கூட்டமும் போன்று” என்ற அனுமானப்ரமாணத்தினால் ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் க்ஷணிகத்வம் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. மற்ற கொள்கைகள் சார்வாக மதத்திற்குள்ளன போன்று இவர்களுக்குமுள. சார்வாகப்ரத்யக்ஷத்தை மாத்திரமும் இவர்கள் ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம் இவ்விரண்டையும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். இதுவே ஸௌத்ராந்திகர் மதமாகும். ஸௌத்ராந்திகர் முதலிய நான்குபெயர்களும் கடைசியில் விளக்கப்படுவன.

வைபாஷிக மதம்.

பௌத்தமதத்தின் இரண்டாவது பிரிவாகிய வைபாஷிக மதத்தில் “பாஹ்ய பதார்த்தங்கள் மாத்திரம் ப்ரத்யக்ஷமாய் அறியக்கூடியன” எனப்படுகிறது. மற்றஸௌத்ராந்திகர்களின் கொள்கைகள் இவர்களுக்குமுள.

மாத்யமிக மதம்.

பௌத்த மதத்தின் மூன்றாவது பிரிவாகிய மாத்யமிக மதத்தில் “பாஹ்யம், ஆந்தரம் என்ற இரண்டுவிதமான வஸ்துக்களும் சூன்யங்களே யல்லாது வாஸ்தவத்தில் இருக்கக்கூடியனவல்ல. எப்படியெனில்? ஒரே ஸ்திரீயைப் பார்த்து காழுகன் அழுகுள்ள பெண் என்றும், நாய் தனக்கு பகடிக்கக்கூடிய ஆகாரமென்றும், ஸந்யாஸி இது ஒரு பிணம் என்றும் நினைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். உண்மையில் அந்தந்த வஸ்துக்கள் அங்கே இல்லாவிடினும் ஒரே வஸ்துவினிடம் மூன்றுவிதமான எண்ணங்கள் தான் மூன்று வஸ்துக்களாக மாறி யிருக்கின்றன. அந்த உருவம் மறைந்தவுடன் முற்கூறிய எண்ணங்களும் அவ்வஸ்துக்களும் நாசமடைகின்றன. ஆதலால் அந்தந்த சூன்யவஸ்துக்களைப் பற்றிக்கொண்டு உண்டாகிற மனத்தின் எண்ணங்களே உலகமாகவும் அதிலுள்ள வஸ்துக்களாகவும் மாறித் தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. எண்ணங்கள் அற்றுவிடும்போது எல்லாம் சூன்யமாய்விடுகின்றன. அதுவே மோக்ஷமெனப்படும்” என்று கூறப்படுகிறது. மற்றவை வைபாஷிகர்களுக்குப் போன்றன.

யோகாசார மதம்.

பௌத்தமதத்தின் நான்காவது பிரிவாகிய யோகாசார மதத்தில் பாஹ்யம், ஆந்தரம் என்ற ஸகல வஸ்துக்களும் க்ஷணிக விஞ்ஞான ஸ்வரூபமானவை (கொஞ்ச காலம் இருக்கக்கூடிய அறிவுவடிவமாயுள்ளன). ஸ்வப்னத்தில் காணப்படும் வஸ்துக்களின் அறிவும் கானலில் தோன்றும் ஜலப்ரவாகத்தின் அறிவும் உண்மையாக அவ்வஸ்துக்கள் அங்கு இல்லாமலே உண்டாவனபோன்று ஜாகராவஸ்தையில் காணப்படும் வீடு, தூண் முதலிய ஞானங்களும் மாயையின் கார்யங்களாக இருக்கின்றனவேயன்றி வாஸ்தவமல்ல. அறிவு க்ஷணிகமாக இருந்தபோதிலும் முந்திய அறிவின் வாஸனே, பின் உண்டாகும் அறிவிற்கு சேருவதால் அவ்விதம் ஒவ்வொரு அறிவும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய்த் தொடர்ந்துகொண்டு நமக்கு ஒரு வஸ்துவைப்பற்றி அனேக க்ஷணங்கள்வரை இடையறாத ஒரு அறிவை உண்டு பண்ணுகிறது. விதையின் வாஸனையினால் பருத்தியிலும் சிவப்பு, வெளுப்பு முதலிய குணங்கள் உண்டாவனபோன்று, முந்திய அறிவின் வாஸனைக்கிணங்கவே பிந்திய அறிவுகளும் உண்டாகின்றன.

ஒரு விளக்கு தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு தன்னைச் சுற்றியுள்ள வஸ்துக்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்வதுபோன்று, ஒரே புத்தியானது அநாதியான வாஸனாவசத்தால் தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு மற்ற வஸ்துக்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. புத்தியில் தோன்றும் எண்ணங்களே உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களாக மாறியிருக்கின்

றன. அவற்றைப்பார்த்து “இது கூணிகம்” என்று எப்போதும் இடைவிடாது தியானிப்பதால் எண்ணங்கள் யாவும் நசித்துவிடுகின்றன. அதன்பிறகு உலகத்திலுள்ள விஷயங்கள் மனத்தைவிட்டு விலகி அந்த கூணிக விஞ்ஞானமே சுத்த விஞ்ஞான (நல்ல அறிவு) மாக ஆய்விடுகிறது. அதுவே மகோதயம் என்றும் மோகூதம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. மற்றவை எல்லாம் முந்திய மதத்திற்குப் போன்றன.

பௌத்தரது நால்வகைப் பேயர்கள்.

முற்கூறிய நான்கு பௌத்த மதத்தினருள் முதல்வர்களான ஸௌத்ராந்திகர்கள் அவரது ஸ்வாமியாகிய புத்த தேவனைப்பார்த்து தமது ஸுத்ரத்தின் முடிவைச்சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்க, அவர் அவர்களுக்கு அடியில் வருமாறு உபதேசித்தார். “மனத்திலுள்ள துக்கங்களெல்லாம் நாசமடைந்திருக்கும்போது நிர்மலவிஞ்ஞானம் உதயமாகிறது; அதுவே மோகூதமெனப்படும்; அவ்வித துக்கங்களின் நிவிர்த்தியானது தத்வஞ்ஞானத்தினால் உண்டாகிறது; உலகத்தில் தோன்றுவன வெல்லாம் துக்கங்களாகவும் துக்கத்திற்கு ஆஸ்பதங்களாகவு மிருக்கின்றனவென்று புராதனமான வாஸனையினால் அடிக்கடி நினைத்தலால் தத்வஞ்ஞானம் உண்டாகிறது; இதுதான் ஸுத்ரத்தின் முடிவு” என்றார். ஸுத்திரத்தின் அந்தத்தை (முடிவை) கேட்டபடியால் ஸௌத்ராந்திகர்கள் எனப்படுகிறார்கள்.

ஒரே புத்ததேவர் முதல்வர்களைப்பார்த்து “பாஹ்ய ஆந்தரமான பதார்த்தங்கள் யாவும் அனுமானித்து அறி

யத் தக்கன” என்றும் இரண்டாவதவர்களைப் பார்த்து “பாஹ்ய பதார்த்தங்கள் பிரத்யக்ஷமாய் அறியத்தக்கன, ஆந்தரங்கங்கள் மாத்மிரம் அனுமானத்தால் அறியவேண்டு வன” என்றும் மூன்றாவதவர்களைப் பார்த்து “எல்லா பதார்த்தங்களும் சூன்யம்” என்றும் நான்காவதவர்களைப் பார்த்து “க்ஷணிகவிஞ்ஞானம் ஒன்றுதான் நித்யமானது” என்றும் இவ்விதம் பரஸ்பரம் விரோதமான கொள்கை களை எப்படிச் சொன்னார்? என்று கூறியவர்கள் வைபாஷி கர்கள் எனப்படுவார்கள். பரஸ்பரம் இணக்கமில்லாத வார்த்தையைச் சொன்னதாகக் கூறுகிறவர்கள் என்பது அதன்பொருள். அந்தந்த அதிகாரிகளின் புத்திநுட்பத் திற்குத் தக்கதான உபதேசங்களைச் செய்திருக்கும் புத்த தேவர் கருத்தறியாது சொன்னவர் இரண்டாம்பிரிவினர்.

பௌத்தமதத்தின் மூன்றாம் பிரிவினர்கட்கு புத்த தேவன் “எல்லா பதார்த்தங்களையும் சூன்யமாகவே நினைக்கவேண்டும்; அதனால் மோக்ஷம் விரித்திக்கிறது; அது வும் சூன்யரூபமாக இருக்கிறது” என்று உபதேசிக்க அதை ஒப்பி “என் எல்லாம் சூன்யமாயின?” என்று அதன்காரணத்தை அவர்கள் குருவாகிய புத்ததேவரிடம் கேளாமலிருந்து விட்டார்கள். குரு உபதேசித்தபடி ஒப் புக்கொண்டு ஒழுகுவதால் அவர்கள் உத்தமர். காரணம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டு மென்றதை அறியாமையால் அவர் அதமர். இவ்விதம் உத்தமருடையவும் அதம ருடையவும் தன்மையைப்பெற்று நடுவிலிருப்பதால் மாத்ய மிகர் (மத்தியிலுள்ளவர்கள்) எனப்படுகிறார்கள். நடுவி லுள்ளவர்கள் என்பது அதன்பொருள்.

பௌத்தமதத்தின் நான்காம் பிரிவினர் குருவினி
டம் கேள்விகேட்டுக் காரணம்தெரிந்து நடக்கிறவர்களா
கையால் யோகாசாரர் (யோக—ஆசாரர்—கேள்வி கேட்டுச்
செய்கிறவர்) எனப்படுவார். முற்கூறிய நான்கு பெயர்
களும் அந்தந்த வகுப்பினரின் காரணப் பெயர்கள்.

பௌத்தத்தின் நான்குபிரிவுகளுக்கும் பொதுவான
கொள்கைகள் ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரஹத்தில் பின்வருமாறு
கூறப்படுவன. “பௌத்தர்களுக்கு தேவன் புத்தன்; உல
கம் சூணத்தில் நாசமடையக்கூடியது; எல்லாம் சூணி
கம் என்ற எண்ணமே மோசூம்; திரவியத்தை ஏராள
மாய் ஸம்பாதித்து பன்னிரண்டு வீடுகளை பூஜிக்கவேண்
டும்; மற்றபூஜைகளாற் பிரயோஜனமில்லை; ஐந்து ஞானேந்
திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி இவை
பன்னிரண்டு வீடுகள்; பிரத்யக்ஷம், அனுமானம் என்ற
இரண்டு பிரமாணங்கள்தான் உள” என்பன.

பௌத்த ஸந்யாவிகளின் கொள்கையாவது:—
“மொட்டை யடித்துக்கொண்டு கையில் கமண்டலமும்
இடுப்பில் மரவுரி அல்லது காஷாயமும் தரித்து பகலில்
மாத்திரம் புஜித்து இரவிலுண்ணாமல் கூட்டமாகச்சேர்ந்து
கொண்டு எல்லாத் தேசங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்
டிருக்க வேண்டும்” என்பது. பௌத்தர்கள் ஸௌகதர்,
புத்தர் முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்படுவார்கள்.

ஆர்ஹத மதம்.

ஆர்ஹத மதத்திற்கு ஆர்ஹன் என்பவர் தேவராகவும்
குருவாகவும் விளங்குகிறார். அவரால் தோன்றின மதம்

ஆர்ஹத மெனப்படும். அம்மதத்தில் ஜீவன், அஜீவன் என்று இரண்டுவுஸ்துக்கள் உள. ஜீவன் என்பவன் யானை, குதிரை, மனிதன், கொசு, பேன் முதலிய சரீரங்களில் அந்தந்த சரீரத்தின் அளவுள்ளவனாக இருக்கிறான். அவன் நித்யவரித்தன், தற்கால முக்தன், பத்தன் என மூப்பான் மையானவன். புத்தன், ஜினன் முதலிய வேறு பெயர்களுடைய அர்ஹதேவன் நித்யவரித்தன் ஆவான். அவன் எப்போதும் முக்தியடைந்தவன். கர்மபாசங்களை விலக்கின பிறகு முக்திபெற்றவன் தற்காலமுக்தன் ஆவான். கர்மபாசங்களில் கட்டுண்டு ஸம்ஸாரத்தில் உழலுகிறவன் பத்தன் (கட்டுப்பட்டவன்) ஆவான்.

அஜீவன் என்பது புத்தகலம், தர்மம், அதர்மம், ஆகாசம், கர்மம், மோக்ஷம் என்று ஆறுவிதம். அவற்றுள் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுவென்ற நான்குபூதங்கள், ஸ்தாவர ஜங்கம ஸ்தூலசரீரங்கள் புத்தகலம் (உடல்) எனப்படும். ஜீவகாருண்யம், அஹிம்ஸை முதலிய நற்காரியங்களால் உண்டாகும் புண்யம் தர்மம் எனப்படும். ஜீவனை மேலுலகத்திற்குச் செல்லவொட்டாமல் தடுப்பதற்குக் காரணமாயிருப்பது அதர்மமெனப்படும். அது ஜீவஹிம்ஸை, ராத்திரியுண்ணல் முதலிய கெட்டகாரியங்களால் உண்டாகும் பாபம். சரைக்காய் இயற்கையாக ஜலத்தில் மிதப்பதும், அதுவே ஒரு கனமான வஸ்துவுடன் சேர்க்கப்பட்டால் ஜலத்தில் மூழ்கிவிடுவதுமாக இருப்பதுபோன்று, ஆத்மா இயற்கையாக மேல்நோக்கிச் செல்லும் தன்மையுடையவனாகவும் அவனை முற்கூறிய பாபகர்மங்களுடன் சேரும் போது இவ்வுலகத்திலேயே ஆழ்ந்துகிடக்கும் தன்மை

யுள்ளவனாகவுமிருக்கிறான். ஆவரணம் (மறைவு) இல்லாமை ஆகாசமெனப்படும். அது லோகாகாசம், அலோகாகாசம் என இருவகைப்படும். ஸம்ஸாரிகளான பத்தர்கள்வலிக்கு மிடம் லோகாகாசம், மோக்ஷமடைந்த முக்தர்கள்வலிக்கு மிடம் அலோகாகாசம். ஞானம், அல்லது கிரியை கர்மம் எனப்படும். அது பந்தகம் அபந்தகம் என்று இரண்டுவிதம்.

பந்தகம் (கட்டுப்படுத்துகிறது) என்ற கர்மம் ஜன்மத்தை யுண்டுபண்ணுவது. அது நல்லது, தீயது என்று இரண்டு விதம். அவற்றில் நல்லது தத்வத்தையுணர அனுகூலமாயிருக்கும் கர்மம். வேதனீயம், நாமிகம், கோத்ரிகம், ஆயுஷ்கம் என அது நான்கு விதம். நான் தத்வத்தை யுணர்ந்தவனாகவேண்டுமென்ற அபிமானம் வேதனீயம் (அறிவைப்பற்றினது). நான் இன்ன பெயருள்ளவனாக இருக்கிறேன் என்ற அபிமானம் நாமிகம் (பெயரைப்பற்றினது). பூஜிக்கத்தகுந்தவர் என்ற பொருளுள்ள அர்ஹன் என்ற திருநாமம்பூண்டபௌத்தகுருவின் சிஷ்ய வம்சபரம்பரையில் நான் ஜனித்தவன் என்ற அபிமானம் கோத்ரிகம் (வம்சம்பற்றினது). சரீர தாரணையின் பொருட்டுமாத்நிரம் செய்யப்படும் ஸ்நானம், போஜனம், கிருஷி, வியாபாரம் முதலியன ஆயுஷ்கம் (ஆயுளைப்பற்றினது). பந்தகத்தில் தீயகர்மம் தத்வத்தையுணரப் பிரதி கூலமாயிருக்கும். அது ஞானாவரணீயம், தர்சனாவரணீயம், மோகநீயம், ஆந்தராயிகம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் தத்வஞ்ஞானத்தினால் முக்தி கிடைக்கமாட்டாதென்ற எண்ணம் ஞானாவரணீயம் (ஞானத்தை மறைப்பது). பௌத்தர்களின் சாஸ்திரங்களைத் தெரிந்து கொள்

ஞவதால் முக்தி கிடையாதென்ற எண்ணம் தர்சனாவரணியம் (சாஸ்திரத்தை மறைப்பது). மனிதர்களுள் அவரவர் அறிவிற்குத் தக்கதான மோக்ஷ மார்க்கத்தைப் பற்றின புத்த தேவரது பலவிதமான பௌத்த மதங்களின் தாரதம்யத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருப்பது மோகணீயம் (ரிச்சயமில்லாத அறிவாகிய மோகத்தையுண்டுபண்ணுவது). மோக்ஷமார்க்கத்திற் பிரவேசிப்பதற்குத் தடையாகவுள்ளது ஆந்தராயிகம் (விக்கினத்தையுண்டுபண்ணுவது). அது பதினெட்டுவிதம். ஆவை கொழுப்பு, போகம், உபபோகம், தீயோருக்கு ஈதல், அதிகலாபம், விக்கினம், நித்திரை, பயம், அஞ்ஞானம், அருவருப்பு, ஹிம்ஸை, பிரியம், அப்பிரியம், ராகம், துவேஷம், அதிகமான மன்மதவிகாரம், சோகம், பொய் என்பன.

மோக்ஷஸாதகமாக இருக்கும் கர்மம் அபந்தகம் எனப்படும். அது ஸம்வரம், நிர்ஜரம் என்று இரண்டுவிதம். விஷயானுபவத்தில் இச்சையுள்ள இந்த்ரியங்களின் பிரவிர்த்தியைத் தடுக்கும் யமம், நியமம் முதலிய கர்மம் ஸம்வரம் (அடக்குகிறது) எனப்படும். ஸம்ஸார பீஜமாகிய கல்மஷத்தை நாசம் செய்வதற்காக மொட்டையடித்துக் கொண்டு வெயிலினால் கொதிக்கும் சிலையிலிருந்துதவஞ் செய்தல் முதலியது நிர்ஜரம் (பிறப்பறுப்பது) எனப்படும்.

ஆர்ஹதர், ஜைனர் திகம்பரர் முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்படுவார்கள். ஜைநஸாதுக்களின் கொள்கைகள் ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரஹத்தில் கூறப்படுவன :—ஸர்வஜனங்களிடமும் ஹிதமாயும் மிதமாயும் பேசுதல், ஞானசாஸ்

திரத்திற் கூறியபடி நன்னடத்தையுறல், ஸம்ஸாரத்திற் பற்றற்றிருத்தல், சிரவில முண்டனம் செய்துகொள்ளல், வெண்மை அல்லது காஷாய வஸ்திரம் தரித்தல், பாபத் தைப் போக்குகிற பிக்ஷான்னம் புஜித்தல், இரவில் உண்ணாமலிருத்தல், பொறுமையுடனிருத்தல், ஸூர்யப் பிரகாசத்தால் வெளிச்சமாயிருக்கிற இடத்தில் நடந்துபோதல், நடக்கும்போது தரையில் ஊருகின்ற புழு, பூச்சிமுதலிய அற்பப் பிராணிகளின்பேரில் காலடிபட்டு அவை மாண்டுவிடாமல் கீழே ஜாக்ரதையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு செல்லுதல் இவை மோக்ஷதர்மங்களாம்.

ஐன ஸாதுக்களில் மிகுந்த பக்வமுடையவர்கள் திகம்பரர் (வஸ்திரமில்லாதவர்) களாய் நடக்கும்போது மயில் தோகையை கையில் வைத்துக்கொண்டு அதனால் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கும் அற்பஜந்துக்களை மெதுவாய் ஒதுக்கி விட்டுக்கொண்டு ஒரு சிறு புழு, பூச்சிகளும் நசிக்காத வண்ணம் தெருவாசலிற் சென்று கைகளைவந்தி அதில் தாமாகவந்து பிக்ஷு போடுகிறவர்களின் அன்னகப ளத்தை சரீரதாரணைக்கு வேண்டிய அளவு மிதமாகப் புஜித்துவிட்டு மோக்ஷமார்க்கத்தைப் பற்றினவர்களாக இருப்பார்கள். ஜீவன் பந்தகதர்மத்தை நீக்கினபிறகு அபந்தகக்கர்மத்தின் உதவியால் அலோகாகாசமாகிய மேலுலகம் செல்லுதல் மோக்ஷமெனப்படும்.

மனிதன் முயற்சியினால் பந்தகத்தை விலக்கி மோக்ஷ ஸாதகமான அபந்தககர்மத்தை அனுஷ்டித்தால் முக்தி பெறுவான். இல்லாவிடில் பத்தனாகவே இருப்பான். அதுவு

மின்றி அதர்மத்தைச் செய்தால் தீர்யக், ஸ்தாவரம் என்ற அதமஜன்மத்தை அடைவான். முன்சொன்ன வஸ்துக்கள் இருக்கின்றனவென்று நினைத்தால் இருக்கின்றன, இல்லை என்று நினைத்தால் இல்லை. வஸ்துக்களின் இருப்பும் இல்லாமையும் மனத்தின் தோற்றத்தைப் பொறுத்திருக்கின்றன என்ற நிச்சயத்தால் மோக்ஷம் விரித்திக் கிறது” என்பன. முற்கூறின ஆறு நாஸ்திகமதங்களுள் முறையே ஒவ்வொன்றும் முந்தியதைவிடப் பிந்தியது தத்வத்தைத் தீர்மானிக்கும் விஷயத்தில் சிறந்ததாகக் கூறப்படும்.

நான்காம் அதிகாரம்.

ஆஸ்திக மதம்.

வேதங்களும் அவற்றின் சார்பான சாஸ்திரங்களும் பிரமாணங்கள் என்றும், ஈசுவரன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்றும் ஒப்புக்கொண்டவர்கள் ஆஸ்திகர் எனப்படுவார். அவர்களின் ஸமயாசாரக் கொள்கை ஆஸ்திகமதமெனப்படும். வைசேஷிகர், நையாயிகர், மீமாம்ஸகர், ஸாங்க்யர், யோகிகள், வேதாந்திகள் (ஞானிகள்) என ஆஸ்திகர் அறுவகுப்பினர். அவர்களின் சாஸ்திரங்கள் ஷட் (ஆறு) தர்சனங்கள் எனப்படும். அவற்றை வெளியிட்டவர்கள் முறையே கணாதர், கௌதமர், ஜைமினி, கபிலர், பதஞ்ஜலி, வ்யாஸர் என்ற மகர்ஷிகளாவர். அவர்களது மதங்கள் முறையே இதன்பின் கூறப்படுவன.

வைசேஷிக மதம்.

உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் ஸ்வரூபத்தை விசேஷமாக நிரூபிப்பதற்கு ஏற்பட்ட சாஸ்திரம் வைசேஷிக தர்சனம் எனப்படும். அந்த மதத்தில் திரவ்யம், குணம், கர்மம், ஸாமான்யம், விசேஷம், ஸமவாயம், அபாவம், என்ற ஏழு பதார்த்தங்கள் உள. அவற்றில் திரவ்யம் என்பது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆத்மா, மனம் என்று ஒன்பது விதமாம். குணம் என்பது ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், ஸங்கியை, பரிமாணம், ப்ரதக்த்வம் (தனிமை), ஸம்யோகம் (சேர்க்கை), விபாகம் (பிரிதல்), ப்ரத்வம் (மேன்மை), அபரத்வம் (நாழ்மை), குருத்வம் (கனம்), திரவத்வம் (ஓட்டம்), ஸ்நேகம், சப்தம், புத்தி, ஸுகம், துக்கம், இச்சை, துவேஷம், பிரயத்னம், தர்மம், அதர்மம், ஸம்ஸ்காரம் (மனத்திலுள்ள வாஸனா) என்று இருபத்துநான்கு விதமாம். கர்மம் என்பது உயரக்கிளம்புதல், கீழேவிழுதல், சுருங்கல், விரிதல், போகுதல் என்று ஐந்துவிதமாம்.

ஸமானமான வஸ்துக்களில் இருக்கும் ஜாதிதர்மம் ஸாமான்யமெனப்படும். அது மனுஷ்யத்வம் விருக்ஷத்வம் என்பன போன்றது. அது பரம், அபரம் என்று இரண்டுவிதம். பரமென்பது ஸத்தை. அது திரவ்யம், குணம், கர்மம் இம்மூன்றிலும் இருக்கும் தன்மை; அபரமென்பது திரவ்யத்வம், குணத்வம், முதலியன. ஸாமான்யமென்பது திரவ்ய குண கர்மங்களில் மாத்திரம் இருக்கக் கூடியது. நித்யமான திரவ்யங்களிலிருக்கும் விசேஷங்கள்

அனந்தமானவை. பிருதிவி, அப்பு, தேயு வாயு இவற்றின் பரமானுக்களும், ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆத்மா, மனம் ஆகிய ஐந்து திரவ்யங்களும் நித்யவஸ்துக்கள் எனப்படும். ஸமவாயமென்பது ஒன்றுதான். பருத்தியினிடம் வெண்மை என்ற குணம் இருக்கிறது. அது பருத்தியைவிட்டுத் தனியாய்ப் பிரிக்கமுடியாத ஸம்பந்தமுள்ளது. அந்த ஸம்பந்தமே ஸமவாய ஸம்பந்தமெனப்படும். இரண்டு கைகளையும் ஒருஸமயம் சேர்க்கலாம். ஒருஸமயம் பிரிக்கலாம். அந்தக்கைகளுக்குள்ள ஸம்பந்தம் விட்டுப் பிரியக் கூடியதான ஸமயோக ஸம்பந்தம். சேர்ந்திருக்கும் இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்று தனியாய்ப் பிரிக்க முடியாமலிருக்கும்போது அவ்விரண்டு வஸ்துக்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஸமவாய ஸம்பந்தமாகும். பருத்தி நாசமானாலொழிய வெண்மை அதைவிட்டகலாது.

அபாவம் என்பது இன்மை. அது முன் இன்மை, பின் இன்மை, என்றும் இன்மை, பரஸ்பரமின்மை என நான்குவிதம். ஒரு குடம் உண்டாவதற்குமுன் அதன் இன்மை (இல்லாமை) இருந்தது. அந்தக்குடம் உண்டானவுடன் அதன் இன்மை போய்விட்டது. அந்த இன்மை அக்குடத்திற்கு முன் இன்மை எனப்படும். ஒரு குடம் உடைந்தபிறகு உடைந்துபோன அக்குடம் திரும்ப வரப்போகிறதில்லை. அந்த இன்மை அக்குடத்திற்குப் பின் இன்மை எனப்படும். முயற்கொம்பு, மலிமகன் போன்ற வஸ்துக்களின் இன்மை என்றும் இன்மை எனப்படும். குடம் மடமாகாது. மடம் குடமாகாது. ஆதலால் குடத்தின் இன்மை மடத்திலும் மடத்தின் இன்மை குடத்திலு

மிருப்பதால் அது பரஸ்பர (ஒன்றுக்கொன்று) இன்மை எனப்படும். இம்மாதிரியாக உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துக்களின் இலக்ஷணங்களும் தன்மைகளும் உட்பிரிவுகளும் அவற்றைப்பற்றின ஸகல விஷயங்களும் தெளிவாகவும் வெகு விரிவாகவும் இந்த தர்சனத்தில் கூறப்படுகின்றன. இவர்கள் எதை மோக்ஷமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள் என்பதை ஆராயவேண்டும்.

ஜன்னலின் துவாரத்தில் ஸூர்யகிரணத்தால் காணப்படும் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான த்ரவ்யத்திற்கு த்ருடி என்றும் த்ரியணுகம் என்றும் பெயர். அதன் ஆறில் ஒரு பங்கு பரமானு எனப்படும். அப்பரமானுக்கள் பிரளய காலத்திலும் நாசமடையாமல் நித்யமாக இருப்பன. அவற்றாலேயே உலகம் உண்டாகிறது. எவ்விதமெனில்?

ஈசுவரன் உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று முதலில் ஸங்கல்பிக்கிறான். அதனால் ஐந்து பூதங்களின் பரமானுக்களில் ஒருவித கிரியை உண்டாகிறது. அதன் பிறகு இரண்டு பரமானுக்கள் சேர்ந்து ஒரு த்வியணுகமும் மூன்று த்வியணுகம்சேர்ந்து ஒரு த்ரியணுகமும் நான்கு த்ரியணுகம்சேர்ந்து ஒரு சதுரணுகமும் இம்மாதிரி பஞ்சாணுகம் தசாணுகம் சதாணுகம் ஸஹஸ்ராணுகம் முதலியன உண்டாகி இந்தக் கிரமமாகவே பிருதிவி முதலிய பஞ்சமகாபூதங்களும் அந்தந்த சரீரங்களும் அவற்றின் அவயவங்களும் உண்டாகி பெரிய பிரம்மாண்டம் உண்டாகிறது. அவ்விதமே ஈசுவரனுக்கு உலகங்களை ஒடுக்கவேண்டுமென்ற இச்சை உண்டாகும்போது அந்

தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கிரமமாகவே நாசமுண்டாகும்போது எல்லாம் ஒவ்வொன்றாய்ப் பிரிந்து அந்தந்த பரமானுக்களாக ஆய்விடுகின்றன. ஆகையால் பரமானுக்களின் பரஸ்பரசேர்க்கையால் ஸ்ருஷ்டியும் பிரிவினல் ப்ரளயமும் பகவானின் இச்சைப்படி உண்டாகின்றன.

பகவான் நித்யஜ்ஞானமுள்ளவர்; ஜீவன் அநித்யஜ்ஞானமுள்ளவன்; அதனால் பகவான் ஜீவனிடம் கிருபையுற்று அவனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்கிறார். ஜீவன் இவ்விதமாக உலகத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களின் தத்வத்தைப் பிரித்து அறிவதனால் பதார்த்த தத்வஞ்ஞானம் உண்டாகிறது. அதனால் துன்பத்திற்குக் காரணமான சரீரங்கள், இந்த்ரியங்கள், விஷயங்கள், மனம், புத்தி முதலிய துக்கங்கள் நாசமடையும்போது மோக்ஷம் ஸித்திக்கிறது. ஆதலால் இம்மதத்தில் பதார்த்த தத்வஞ்ஞானத்தினால் உண்டாகும் துக்கநிவிர்த்தியே மோக்ஷமெனப்படும். புண்யத்தால் உண்டாகும் ஸ்வர்க்கமும் பாபத்தினால் உண்டாகும் நரகம்முதலிய விஷயங்களும் இம்மதத்தில் வேதாந்திகளின் மதத்திற்கொப்பானதாகவே இருக்கின்றன. இதன் பின் நையாயிகர் மதம் கூறப்படும்.

நையாயிக மதம்.

பர்வதத்தில் புகையிருப்பதனால் நெருப்பு இருக்கிறதென்றும், தர்மத்தினால் புண்யமும் அதனால் இன்பமும் அதர்மத்தினால் பாபமும் அதனால் துன்பமும் உண்டாகிறதென்றும் இம்மாதிரி ஒரு பதார்த்தத்தைக்கொண்டு மற்ற

றொரு பதார்த்தத்தை அனுமானித்து அறிவதற்கு அனு
கூலமாயிருப்பது நியாயதர்சனம். அதைப் பிரமாணமாகக்
கொண்டவர்கள் நையாயிகர் எனப்படுவார். இந்த மதத்
தில் உலகிலுள்ள பதார்த்தங்கள் பதினாறு என்றும் அவற்
றினது தத்வஞ்ஞானத்தினாலுண்டாகும் துக்கநிவிர்த்தி
மோக்ஷமென்றும் கூறப்படுகிறது. நியாயஸூத்திரத்தில்
“ துக்கத்தினால் ஜன்மமும், ஜன்மத்தினால் உலகப்பிரவிர்த்
தியும், அதனால் தோஷங்களும் அவற்றால் பொய்யறிவும்
உண்டாகின்றன. தத்வஞ்ஞானமென்ற மெய்யறிவினால்
பொய்யறிவு நாசமாகிறது. அதனால் தோஷங்கள் நசிக
கின்றன. அதனால் பிரவிர்த்தி ஒடுங்குகிறது. அதனால்
ஜன்மம் தொலைகிறது. அதனால் துக்கம் நிவிர்த்தியாகிறது.
ஆறு இந்திரியங்கள், ஆறு விஷயங்கள், ஆறு புத்திகள்,
சரீரம், ஸம்ஸாரத்திலுள்ள ஸுகம், துக்கம் ஆகிய இருபத்
தொரு துக்கங்களினின்றும் ஆத்மா விடுபடுதல் மோக்ஷ
மெனப்படும்” என்று கூறப்படுகிறது.

நியாயதர்சனப் பிரவர்த்தகரான கௌதமர் உலகத்தி
லுள்ள வஸ்துக்களைப் பதினாறுகப்பிரித்துக் கூறியிருப்
பதை வைசேஷிக தர்சனப் பிரவர்த்தகரான கணாதர் ஏழு
பதார்த்தங்களாகப் பிரித்து அவற்றிலேயே பதினாறு
பதார்த்தங்களும் அடங்கும்படியாக நிருபணம் செய்திருக்
கிறார். அவ்விருவர்களசெய்த சாஸ்திரங்கள் இரண்டு
மாகச் சேர்ந்து தர்க்கசாஸ்திரமெனப்படும். கௌதமரும்
கணாதரும் எந்தவிஷயத்தில் பிரிவுபடுகிறார்கள் என்றால்?

சூனையில்வைத்து சுடாத ஒரு பச்சைமண்குடத்தில் இருக்கும் ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம் ஆகிய இவை அதைச்சுட்டபிறகு அதில் வேறுவிதமாய் மாறுகின்றன. ஒரு காயினிடம் இருக்கும் ரூபரஸகந்த ஸ்பர்சங்கள், அது பக்வமானபிறகு அப்பழத்தினிடம் மாறிவிடுகின்றன. இவ்விதம் ஒவ்வொரு வஸ்துவிற்கும் பாகம் (பக்வம்) ஏற்படும் போது அதன் குணங்களும் மாறுகின்றன. அதில் கௌதமர், பச்சைக்குடத்திலுள்ள குணங்களே சுட்டகுடத்தில், மாறுகின்றன என்று கூறுகிறார். கணாதர், பரமானுக்களே ஒவ்வொரு வஸ்துவாகவும் பரிணமிப்பதால் சூனையில்வைத்த பச்சைக்குடமே அதன் பரமானுக்கள்வரை நசித்து அவற்றின் குணங்கள் மாறி வேறுகுணங்களுடன் கூடிய அப்பரமானுக்களால் சுட்டகுடம் உண்டாகிறது என்கிறார். இதனால் கௌதம மதத்தினர் பிடா (குடம்) பாகவாதிகள் என்றும் கணாத மதத்தினர் பீலு (பரமானு) பாகவாதிகள் என்றும் சொல்லப்படுவார்கள். பாகத்தினால் வஸ்துக்களின் குணங்கள் மாறும்போது ஸ்தூலவஸ்து விலேயே அந்தமாற்றம் உண்டாகிறதென்று கௌதமரும் ஸ்தூலவஸ்துவை உண்டுபண்ணுகிற பரமானுக்களிடம் அம்மாற்றம் உண்டாகிறதென்று கணாதரும் கூறுவதால் இம்மாதிரியான சிறிது பேதந்தான் இரண்டு மதத்தினர்களுள்ளும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதன்பின் மீமாம்ஸகர் மதம் கூறப்படும்.

மீமாம்ஸக மதம்.

வேதத்தின் பூர்வ பாகமாகிய கர்மகாண்டத்தின் பொருளை உள்ளபடி யுணர்வதற்கு அனுகூலமாயிருப்பது மீமாம்ஸா தர்சனம். மீமாம்ஸா என்பதற்கு ஆலோசித்து அறிதல் என்று பொருள். இதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸா என்று பெயர். இதில் அனேகவிதமான நியாயங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றின் மூலமாகத்தான் வேதசாஸ்திரங்களின் ஸந்தேகமாயுள்ள பொருளைத் தீர்மானிக்கவேண்டும். வேதத்தின் உத்தரபாகமாகிய ஞானகாண்டத்தின் பொருளையுணர ஸாதனமாயிருக்கின்ற வ்யாஸ பகவானியற்றிய பிரம்ம ஸூத்திரம் உத்தரமீமாம்ஸா எனப்படுகிறது. அதிலும் ஸந்தேகமான இடங்களில் பொருளைத் தீர்மானிக்க பூர்வமீமாம்ஸையிலுள்ள நியாயங்களே ஸகாயமாயிருந்து பாஷ்யகர்த்தர்களுக்கு உதவி செய்கின்றன. பூர்வ மீமாம்ஸாதர்சனத்தை முக்யமாய்க் கொண்டவர் மீமாம்ஸகராவர்.

அவர் மதத்தில் “வேதத்தில் சொன்னபடி அதையனுஸரித்துச் செய்யப்படும் கர்மமே இஷ்டமான பலத்தைக் கொடுப்பதாகும். ஜீவனுக்கு அந்தந்த கர்மவசத்தினாலேயே ஸ்வர்க்கம், நரகம் முதலியன ஸம்பவிப்பதால் புண்ய பாபங்களின் பலனைக்கொடுப்பது கர்மமே தவிர ஈசுவரன் பலனைக் கொடுக்கிறவனாகமாட்டான். ஸம்ஸாரத்தின் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கிறவன் ஜீவன் எனப்படுவான். அவனுக்கு நன்மை தீமைகளையறிய வேண்டியதன் பொருட்டு அநாதியான வேதம் பிரமாண

மாக இருக்கிறது. அதிற்குரிய கெட்ட கர்மங்களை விலக்கி நல்ல கர்மங்களை அனுஷ்டித்து வருகிறவனுக்கு துன்பம் கலவாத இன்பமாகிய நித்யஸுகம் ஸ்வர்க்க லோகத்தில் உண்டாகிறது. அதுவே “மோட்சம்” எனப் படுகிறது. மற்றவை வேதாந்திகளுக்கொப்ப மீமாம்ஸகர்களுக்கும் உள். இதன்பின் ஸாங்க்ய மதம் கூறலாகும்.

ஸாங்க்ய மதம்.

உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள் இருபத்தைந்து தத்வங்களாக எண்ணிக்கை செய்யப்பட்டு அவற்றின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குகிற சாஸ்திரம் ஸாங்க்ய தர்சனம் எனப்படும். ஸங்க்ய என்பது எண்ணிக்கை; அதனுடன் கூடியது ஸாம்க்யம். ஸாங்க்யமதத்தில் ஜடம் (அறிவில்லாதது) அஜடம் (அறிவுள்ளது) என்று முதலில் இரண்டேபதார்த்தங்கள் உள். பிறகு ஜடமென்பது ப்ரகிருதி, மகத்தத்வம், அகங்காரம், மனம், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து விஷயங்கள், ஐந்து மகா பூதங்கள் என இருபத்திரான்கு தத்வங்களாகமாறி இருக்கின்றது. அஜடமென்பது ஜீவன் எனப்படுகிறது. அது இருபத்தைந்தாம் தத்வம். உலகிலுள்ள வஸ்துக்கள் இவ்வளவே.

அவற்றுள் ப்ரகிருதி என்பது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களின் ஸாம்ய (ஸமமாக இருத்தல்) நிலைமையை அடைந்திருக்கும்போது மூலப்பிரகிருதி, ப்ரதானம், அவ்யக்தம், அஹை என்று வழங்கப்படுகிறது.

அது உலகங்களை உண்டுபண்ண முதற்காரணமாக இருப்பதாலும் தான் உண்டாவதற்கு வேறு காரணமில்லாமல். அநாதியாகவிருப்பதாலும் கேவல (தனித்த) ப்ரகிருதி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அது ஜடஸ்வரூபமாக இருந்த போதிலும் ஜீவர்கள் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களென்ற புருஷார்த்தங்களை அடைவதன்பொருட்டு இயற்கையாகவே ஸகல உலகவடிவமாக மாறுகிறது. எவ்விதமெனில்? பசுவினால் புசிக்கப்பட்ட புல் அசேதனமாக இருந்தபோதிலும் உலக நன்மையின்பொருட்டு பால், தயிர், வெண்ணை, நெய் என்ற உருவங்களாக மாறுகிறது. ஜலம் அசேதனமாகவிருப்பினும் அலை, குமுழி, நுரை, பனி, மழை முதலிய பல உருவங்களாக உலகத்தாரின் உதவியின்பொருட்டு மாறுகிறது. அதுபோன்று மூலப்பிரகிருதியும் மகத்தத்வம் முதலியனவாக மாறியிருக்கிறது.

சேதன ஸ்வரூபமாக இருக்கிற ஜீவன், தாமரை இலை போல் ஒன்றிலும் பற்றாதவனாக இருப்பினும் பிரகிருதியின் ஸந்நிதான (எதிரில் இருப்பது) மாத்திரத்தால் அதன் வடிவமாக இருக்கிற மனத்திலுள்ள சுகம், துக்கம் முதலிய அந்நசுக்கரண தர்மங்களை தான் அனுபவிக்கிறவன் போன்று இருக்கிறான். எப்படியெனில்? நிர்மலமான ஸ்படிகக்கல் செம்பருத்தி புஷ்பத்தின் ஸந்நிதான மாத்திரத்தால் தானும் சிவந்ததாக இருக்கிறதல்லவோ? கீதையில் * “ப்ரகிருதியின் குணங்களாற் செய்யப்படும் ஸர்வ கர்மங்களையும் அகங்காரத்தால் மூடான ஜீவாத்மா ‘நான் செய்கிறேன்’ என்று எண்ணுகிறது” எனப்படுகிறது.

இம்மாதிரி ஒன்றிலும் பற்றில்லாது உபேகையாக விருக்கிற ஜீவனின் முன்பாக மூலப்பிரகிருதி ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு விதமான செய்கையுமற்ற அயக்காந்தத்தின் முன்பாக இரும்பினிடம் சலனம் முதலிய செய்கைகள் உண்டாவன போன்று, ஜீவனின் முன்பாக இருக்கிற மூலப்பிரகிருதிக்கு உலக வ்யாபாரமாகிய செய்கைகளும் உண்டாகின்றன. போகங்களை அனுபவிக்கிறவன் ஜீவன். அவனால் அனுபவிக்கப்படும் போகங்கள் எல்லாம் மூலப்பிரகிருதியின் வடிவமே. ஆதலால் ஜீவனும் மூலப்பிரகிருதியும் சேர்ந்து ஸகல ஜகத்கார்யங்கள் நடக்கக் காரணமாக இருப்பன.

கீதையில் * “ பிரகிருதி, புருஷன் (ஜீவன்) இவ்விருவர்களை அநாதி (ஆதியில்லாதவர்) களாக அறிந்துகொள். சரீரம் இந்திரியங்கள் முதலிய உலக கார்யங்களை உண்டுபண்ணுவதில் பிரகிருதி காரணமாக இருக்கிறது. சுகம் துக்கம் முதலியவைகளை அனுபவிப்பதில் புருஷன் காரணமாக இருக்கிறான். புருஷன் ப்ரகிருதியினிடமாக இருந்து கொண்டு அதனிடமிருந்துண்டான குணங்களை அனுபவிக்கிறான். ஸத்துகளாகிய தேவர்கள், அஸத்துகளாகிய திரியக்குகள், ஸத்தும் அஸத்துமான இரண்டும் கலந்தவர்களாகிய மனிதர்கள் என்ற ஜன்மங்களில் புருஷன் (ஜீவன்) ஜனிப்பதற்கு பிரகிருதியின் குணங்கள் அவனிடம் ஸம்பந்தித்து இருப்பதே காரணமாக இருக்கிறது. ஓ அர்ஜுன

பிரகிருதிபுருஷர்களின் சேர்க்கையால் ஸ்தாவராஜங்கம ரூபமான இவ்வுலகம் உண்டனதாக அறி” எனப்படுகிறது.

ஜீவன் வெருகாலம் முயற்சிசெய்து அதனால் பூர்ணமான தத்வஞ்ஞானத்தை ஸம்பாதித்து அதனால் ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகமென்ற* மூன்று விதமான துக்கங்களிலிருந்து விடுபட்டு “நான் பிரகிருதியை விட வேறுபட்டவன்” என்ற தன்சொந்தமான ஸ்வரூபஞானம்பெற்று ஆத்மஸ்வரூபமாகவே இருத்தல் மோக்ஷமெனப்படும். வேதாந்திமதத்தில் ஆத்மா துக்கநிவிர்த்தியாய் தனது சொந்தமான ஆனந்தஸ்வரூபமாக இருத்தல் மோக்ஷம் எனப்படுகிறது. மற்றவை வேதாந்திமதத்திற்கொப்பானவை. இதன்பின் யோகிமதம் கூறப்படும்.

யோகி மதம்.

பகவானாகிய பரமாத்மாவினிடம் மனத்தை ஸ்திரமாய் நிறுத்துவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களைக்கூறுகின்ற சாஸ்திரம் யோகதர்சனம் எனப்படும். அதன்படி நடக்கின்றவர்கள் யோகிகள். அவரதுகொள்கை, யோகிமதம் எனப்படும். இந்த மதத்தில் “எவ்விதமான துக்கங்களில் லாதவனும், அளவற்ற மகிமையுற்றவனுமான ஈசுவரன் ஒருவன் உளன் என்று அங்கீகரிக்கப்படுகிறது; அவனது அனுக்ரஹத்தினாலே மோக்ஷம் வலித்திக்கிறது; அந்த அனுக்ரஹம் யோகாப்பியாஸத்தினால் உண்டாகிறது” எனப்படுகிறது. மற்ற கொள்கைகள் ஸாங்க்ய மதத்திற்கொப்பானவை. இந்த யோகிமதம் ஸேசுவர (ஈசுவரனுடன் கூடின)

*முதற்றொருதி மோக்ஷஅதிகாரத்தில் மூன்றாம் விளக்கியிருப்பன.

ஸாங்க்யமதமென்றும், முன்சொன்னது நிரீசுவர (சசுவர
னில்லாத) ஸாங்க்யமதமென்றும் வழங்கப்படுகிறது. இனி
யோகாப்பியாஸத்தின்முறை கூறப்படும்.

யோகம்.

உலகவிஷயங்களில் பிரவிர்த்தித்து இருக்கின்ற
மனத்தை பலவந்தமாய் இழுத்து தனக்கு அபிதமான ஒரு
வஸ்துவினிடம் நிலையாக நிறுத்துதல் யோகமெனப்படும்.
அது வைராக்யத்தாலும் அப்பியாஸத்தாலும் வலித்திபெறு
கிறது. விஷயஸுகத்தின் தோஷங்களை ஆராய்ந்து அறி
வதால் அதில்தோன்றும் வெறுப்பு வைராக்யமெனப்படும்.
அது அப்பியாஸத்தினால் திடப்படுகிறது. கீதையில் * “ஓ
அர்ஜுன! அடக்கமுடியாத சஞ்சலமான இம்மனது
வைராக்யத்தினாலும் அப்பாஸத்தினாலும் அடக்கப்படு
கிறது, நிச்சயம்” எனப்படுகிறது. அந்த யோகத்தை
படிப்படியாய் அப்பியலிக்கவேண்டும். அதற்கு ஸுலப
ஸாதன உபாயங்களான எட்டு அங்கங்கள் உள. அவை
1. யமம் 2. நியமம் 3. ஆஸனம் 4. பிராணாயாமம் 5. பிரத்
யாஹாரம் 6. தாஸனம் 7. தியானம் 8. ஸமாதி என்பன.
யோகம் வித்திபெறுவதற்கு அவை முறையே படிப்படி
யாக உள்ளன. ஆதலால் யமம் இதன்பின் கூறப்படும்.

யமம்.

யமமென்பது இந்த்ரியங்களையும் மனத்தையும்
கெட்டகார்யங்களிற் போகவொட்டாமல் தடுத்து நல்ல

* அத்யாயம் 6 சுலோகம் 35.

கார்யங்களிற் புகும்படிசெய்தல் எனப்படும். அது பத்து வகைப்படும். அவை 1. அஹிம்ஸை 2. ஸத்யம் 3. களவாமை 4. பிரம்மசர்யம் 5. தயை 6. நேர்மை 7. பொறுமை 8. தைர்யம் 9. மிதமாயுண்ணல் 10. சுத்தம் என்பன.

1. ஜீவர்களை மனம், வாக்கு, காயம் என்பனவற்றால் துன்புறுத்தாமலிருத்தல் அஹிம்ஸை எனப்படும். 2. மனத்திலும், வாக்கிலும், செய்கையிலும் உண்மைபாகவிருத்தல் ஸத்யமெனப்படும். 3. பிறர்பொருளைக் கவர மனத்திலும் நினையாமலிருத்தல் களவாமை எனப்படும். 4. மன்மதவிகாரத்தைத் தடுத்தல் பிரம்மசர்யமெனப்படும். 5. எல்லா பிராணிகளிடமும் தனது குழந்தையினிடம்போன்று அன்புற்றிருத்தல் தயை எனப்படும். 6. யாவரிடத்தும் கபடமில்லாமலிருத்தல் நேர்மை எனப்படும். 7. பிறர் தன்னை எவ்விதமாய்த் துன்புறுத்தினபோதிலும் அவர்களிடம் கோபங்கொள்ளாமலிருத்தல் பொறுமை எனப்படும். 8. தனக்கு எவ்விதமான ஆபத்துகள் வந்தாலும் வருவதாகத் தெரிந்தாலும் அவற்றால் சிறிதும் பயப்படாமலிருத்தல் தைர்யமெனப்படும். 9. தனது சரீரத்தில் ஜீவன் உயிருடனிருப்பதற்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை மாத்திரம் உட்கொள்ளல் மிதமாயுண்ணல் எனப்படும்.

10. சுத்தம் என்பது தேகசுத்தம், மனச்சுத்தம் என இருவகைப்படும். தேகசுத்தம் என்பது மிருத், (மண்) ஜலம் முதலியவற்றால் சரீரத்தை சுத்தப்படுத்தலாம். தேகசுத்திசெய்யப் பழகினவர்கள் ஜலத்தை ஆஸனத்துவாரத்தின் வழியாக வயிற்றினுள் இழுத்து வயிற்றை

ஜலத்தினால் நிறப்பி அங்குள்ள மலங்கள் சிறிதும் தங்காமல் கழிந்துபோகும்படி அந்த ஜலத்தைத்திரும்ப அவ்வுழியாகவே வெளியாக்குவார்கள். இதனால் சரீரம் நாளுக்குநாள் இலகுவாகி யோகாப்பியாஸம் செய்ய அனுகூலமாயிருப்பதுடன் சரீரமலம் குறையக்குறைய மனத்திலுள்ள மலங்களும் குறையஆரம்பிக்கும். இது வெளிச்சத்தமாகும். மனச்சுத்தமென்பது மைத்ரி, கருணை, முதிதை, உபேகை என்ற நான்குவிதமான சித்தவிருத்திகளால் மனத்தின் மலத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுதலாம். புண்யம் செய்கிறவர்களிடம் ஸ்நேகமுற்றிருத்தல் மைத்ரி எனப்படும். துன்பம் அனுபவிக்கிறவர்களிடம் தன்னால்கூடிய உதவிசெய்ய வேண்டுமென்ற மனத்தின் இளக்கம் கருணை எனப்படும். ஸுகம் அனுபவிக்கிறவர்களைப் பார்த்தும் கேட்டும் தான் ஸுகமனுபவிப்பது போன்று ஸந்தோஷமா யிருத்தல் முதிதை எனப்படும். பாபம்செய்கிறவர்களைப் பார்த்து அவர்களை நல்வழியில் திருப்பமுயன்றும் பலிக்காத போது அவர்களைநிந்திக்காமை உபேகை எனப்படும். இவற்றால் உள் சுத்தமாகும். இதன்பின் நியமம்கூறப்படும்.

நியமம்.

யமத்தினால் ஏற்படும் நற்கார்யங்களை விஸ்தாரப்படுத்திக்கொண்டு அவற்றிற்கு கட்டுப்பட்டு இருத்தல் நியமமெனப்படும். அது பத்துவகைப்படும். அவை 1. தபஸ் 2. ஸந்தோஷம் 3. ஆஸ்திக்யம் 4. தாநம் 5. ஈசுவரபூஜை 6. சித்தாந்த கிரவணம் 7. லஜ்ஜை 8. நற்புத்தி 9. ஜபம் 10. விரதம் என்பன.

1. ஸாந்தபனம், சாந்த்ராயனம், ~~பிராஜாபக்யம்~~ முதலிய கிருச்சிரங்கள் (வருத்துவன) என்ற மிகவும் கஷ்ட ஸாத்தியமான விரதங்களை அனுஷ்டித்து சரீரத்தையும் இந் திரியங்களையும் ஒடுக்கி இளைக்கும்படிசெய்தல், தபஸ் எனப் படும். மூன்று தினங்கள் பகலில்மாத்திரம் போஜனம்செய்து மூன்று தினங்கள் ராத்திரி மாத்திரம் போஜனம் செய்து மூன்று நாட்கள் பிறரிடம் சேட்காமற்கிடைத்த பதார்த தத்தை புஜித்து மூன்றுதினங்கள் ஒன்றுமே புஜிக்காமல் பட்டினி இருத்தல், ஸாந்தபனவ்ரத மெனப்படும். இவ் விதமே மற்ற விரதங்களுக்கும் கொஞ்சம் மாறுதலான நியமங்கள் (கோட்பாடுகள்) ஏற்பட்டிருக்கின்றன. விரத அனுஷ்டான காலத்தில் ஈசுவரதியானம் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும். 2. கிடைத்ததைக்கொண்டு எப்போதும் மனத்தில் திருப்தியுடனிருத்தல், ஸந்தோஷமெனப்படும். 3. பகவான் ஒருவர் உண்டென்ற நம்பிக்கையுடன் வேதசாஸ்திரங்களில் நம்பிக்கை, ஆஸ்திக்யமெனப்படும். 4. அசக்தர்களும் யோக்யர்களுமான ஸத்பாத்திரங்களில் தம்மாலியன்றளவு ஈதல், தானமெனப்படும். 5. ஸர்வ கிரியைகளையும் பலாபேகைஷயின்றி ஈசுவரனுக்கு அர்ப்பணம்செய்தல், ஈசுவரபூஜை எனப்படும். 6. குருவினிடமிருந்து மதவித்தார்தங்களைக் கேட்பது, வித்தார்தசிரவணமெனப்படும். 7. கெட்டகார்யங்களைச் செய்யநினைக்கும்போதே வெட்கப்படுதல், லஜைஎனப்படும். 8. மோக்ஷம்பெறவேண்டிய ஸாதனங்களைத் தேடவேண்டுமென்ற புத்தி, நற்புத்தி எனப்படும். 9. இஷ்டமான தேவதையின் மந்த்ரத்தை ஜபித்தல், ஜபம் எனப்படும். 10. பிரம்மசர்

யம், கார்ஹஸ்த்யம், (இல்லறம்) வானப்பிரஸ்தம், ஸந்யாஸம் (துறவறம்) என்ற ஆசிரம விரதங்களை ஒழுங்காய் அனுஷ்டித்தல் விரதமெனப்படும்.

முன்சொன்ன யமநியமங்கள் வித்திப்பதற்கு முக்கியமாயுள்ள தடையாகவிருப்பன ஹிம்ஸை, அஸத்யம், களவு முதலியன. அவை காமக்குரோதாதிகளின் வசத்தால் சிறிது செய்யப்பட்டபோதிலும் செய்விக்கப்பட்ட போதிலும் அவற்றைப்பற்றி ஆமோதிக்கப்பட்ட போதிலும் பாபம், துக்கம் அஞ்ஞானம் முதலிய கணக்கற்ற கெட்டபலன்கள் உண்டாகின்றன. அவற்றை விலக்கி அஹிம்ஸை முதலிய நல்லதர்மங்களைக் கைப்பற்றினவர்களின் மனம் பரமாத்மாவின் தியானத்திற்கு அனுகூலமாயிருக்கும்வண்ணம் நிர்மலமாய்விடுகிறது. எவனது ஸன்னிதானத்தில் ஸர்ப்பம், கீரி முதலிய ஜன்மவைரிகள்கூட தமது இயற்கையிலுள்ள சாசுவதமான விரோதம் முதலிய ராஜஸதாமஸவிகாரங்களை விட்டு ஸத்வமார்க்கத்திற் பிரவேசித்து பரஸ்பர ஸ்நேகத்துடன் இருக்கின்றனவோ; அவனுக்குத்தான் யமநியமங்கள் வித்தித்திருப்பனவாக அறியவேண்டும். இதன்பின் ஆஸனம் கூறப்படும்.

3. ஆஸனம்.

ஈசுவரனைத் தியானிக்கும்போது சரீரம் வளைபாமலும் அசையாமலுமிருப்பதற்கு அதனைபந்தப்படுத்திக்கொண்டு வீற்றிருத்தல், ஆஸனம் எனப்படும். அது யோகசாஸ்திரத்தில் நூற்றெட்டு வகையாகக் கூறப்பட்டிருப்பினும்

முக்யமாகப் பதினொருவகைப்படும். அவை 1. ஸுகாஸனம் 2. வீராஸனம் 3. பத்மாஸனம் 4. வீரபத்மாஸனம் 5. லிம்மாஸனம் 6. குக்குடாஸனம் 7. மயூராஸனம் 8. ஸ்வஸ்திகாஸனம் 9. கோமுகாஸனம் 10. பத்ராஸனம் 11. முக்தாஸனம் என்பன.

1. மற்ற ஆஸனங்களிற் பழக சக்தியில்லாதவன் தனக்கு ஸுகமாக இருக்கக்கூடிய ஏதாவது ஒருவகையாக தைர்யத்துடன் அசையாமல் வீற்றிருத்தல், ஸுகாஸனமெனப்படும். 2. ஏதாவது ஒரு துடையின்பேரில் மற்றொரு பாதத்தை ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து அசையாமலிருத்தல், வீராஸனமெனப்படும். அது ஸர்வபாபங்களையும் போக்கும். 3. வலது துடையின்மீது இடது பாதத்தையும் இடது துடையின்மீது வலது பாதத்தையும் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு பாதங்களின் கட்டவிரல்களை மாறின கைகளால் இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டிருத்தல், பத்மாஸனமெனப்படும். 4. வலதிடத் தொடைகளின், பேரில் இடவலப் பாதங்களை ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு முதுகின்வழியே பின்னால் மாறிவிடப்பட்ட வலதிடக் கைகளால் வலதிடப்பாதங்களின் கட்டவிரல்களை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டிருத்தல், வீரபத்மாஸனமெனப்படும். அது ஸர்வவியாதிகள், விஷங்கள் இவற்றைப் போக்கும். 5. அண்டகோசத்திற்குக் கீழுள்ள லீவணி நாடியினது இருபக்கங்களிலும் குதிக் கால்களை மாற்றி அமிழ்த்தி வைத்துக்கொண்டும் இரண்டு கைகளை விரல்களைப்பாத்தி முழந்தாள்களின்மீது வைத்துக்கொண்டும் முக்கின்முனை யைப் பார்த்துக்கொண்டுமிருத்தல், லிம்மாஸனமெனப்

படும். 6. பத்மாஸனத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு முழந் தாள்களுக்கும் தொடைகளுக்கும் இடையிலுள்ள வெளியில் நேராக இரண்டுகைகளை உள்ளேவிட்டு உள்ளங்கைகளை பூமியில் பதியவைத்துக்கொண்டு உன்னி மற்ற சரீரபாகத்தை பூமியிற்படாமல் உயர்த்திக்கொண்டு ஆகாசத்தில் அசையாமலிருத்தல், குக்குட (கோழி) ஆஸனம் எனப்படும். 7. குந்தி உட்கார்ந்து தொப்புளின் இருபக்கங்களிலும் நேராகக் கைகளைவிட்டு அமிழ்த்தி உள்ளங்கைகளை பூமியில் பதியவைத்து உன்னி இருபாதங்களையும் மற்ற சரீரபாகத்தையும் உயர்த்தி ஆகாயத்தில் தடிபோன்று நிமிர்ந்திருத்தல், மயூர (மயில்) ஆஸனமெனப்படும். 8. வலது முழங்கால் தொடை இவற்றின் உட்புறத்திலுள்ள இடையில் இடதுபாதத்தையும் இடதுமுழங்கால் தொடைகளின் உட்புறத்தில் வலதுபாதத்தையும் வைத்துக்கொண்டு அசையாமலிருத்தல், ஸ்வஸ்திக(மங்கள) ஆஸனமெனப்படும். 9. இடது குதிகாலை வலதுகுண்டியிலும் வலது குதிகாலை இடதுகுண்டியிலும் வைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து அசையாமலிருத்தல், கோ (பசு) முக ஆஸனம் எனப்படும். 10. அண்டகோசத்திற்குக் கீழுள்ள வீவனி நாடியினது இருபக்கங்களிலும் குதிகால்களை நேராக அமிழ்த்திவைத்து இருகைகளாலும் நேராகப்பாதங்களது நுனிகளைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டிருத்தல், பத்ர (நன்மையான) ஆஸனமெனப்படும். 11. ஆண்குறியின் மேலுள்ள இடத்தில் குதிகால்களை மாற்றி அமிழ்த்தி வைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து அசையாமலிருத்தல், முக்த (விடுத்த) ஆஸனமெனப்படும்.

யோகாஸனங்களுள் அவரவர் சக்திக்கும் சரீரஸௌகர்யத்திற்கும் தக்கவாறு முதலில் எளிதானவற்றிற் பழகின பிறகுதான் கடினமான ஆஸனங்களிற் பழகவேண்டும். கடின ஆஸனங்கள் குருமுகமாயல்லாது பழக ஆரம்பித்தால் நரம்புப்பிசகுகள் உண்டாகும். ஒவ்வொரு ஆஸனப் பழக்கமும் பல்வேறுவகையான பலனளிக்கவல்லதாகையால் அவரவர் பழக்கத்திற்குற்றபடி அந்தந்த ஆஸனங்கள் யோகப்பயிற்சியை வலுப்படுத்துவன. ஆஸனங்கள் எப்போது, அசையாமலும் ஸ்திரமாகவும் கிரமமில்லாமலும் ஸுகமாகவும் வலித்திபெறுகின்றனவோ ; அப்போதுதான் அவை யோகத்தின் அங்கமாகும். அந்த ஆஸனா வலித்திபெற்றபிறகு யோகியானவன் சீதோஷ்ணம், பசுதாகம் முதலிய துக்கங்களால் தொந்தரவு செய்யப்படாமலிருக்கிறான்.

4. பிராணாயாமம்.

ஆஸனஜயத்தை முன்னிட்டு சாஸ்திரக் கிரமப்படி சுவாஸத்தின் இயற்கையான போக்குவரத்துகளைத் தடுத்தல், பிராணாயாமம் எனப்படும். அதற்குப் பிராணவாயுவை அடக்குதல் என்று பொருள். அது ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் என்ற மூன்றுபிரிவுகளுடன் கூடினது. நாசியின் துவாரத்திலிருந்து பதினாறு மாத்திரையளவுள்ள காலம் வரை சுவாஸத்தை வெளியேவிடுதல், ரேசகம் (விடுதல்) எனப்படும். முப்பத்திரண்டு மாத்திரையளவுள்ள காலம் வரை நாசியின் துவாரத்தின்வழியாக சுவாஸத்தை உள்ளே இழுத்தல், பூரகம் (நிரப்புதல்) எனப்படும். அறுபத்து

நான்கு மாத்திரையளவுள்ள காலம்வரை சுவாஸத்தைவிடாமலும் கிரஹிக்காமலும் உள்ளேயே தடுத்துவைத்தல், சூம் பகம் (அடக்குதல்) எனப்படும். ஒருமாத்திரை என்பது ஒரு சொடக்கு நேரமாம். இம்மூன்றையும்சேர்த்து ஒரு தடவை செய்வது ஒரு பிராணாயாமமாகும். அது ஒவ்வொரு காலங்களிலும் பத்து, பதினாறு, நூறு, ஆயிரம் இவ்விதமாக சக்திக்குத் தகுந்தபடி அப்பயலிக்கப்படுமானால் அது மனத்திலுள்ள ஸத்வகுணத்தின் ஆவாணத்தை விலக்கி அதனை சுத்தமாகச்செய்து ஒரே இடத்தில் நிலைத்திருக்கும்படி செய்கிறது. பிராணவாயு 21,600 சுவாஸங்களாக ஒருநாளில் நடைபெறுகிறது. மூச்சுக்காற்று ஒரு தடவை வெளியேபோய் உள்ளேவருவது ஒரு சுவாஸமாகும். உட்கார்ந்திருத்தல், நடமாடுதல், ஓடுதல், சிற்றின்ப மதுபவித்தல், தூங்குதல் ஆகிய ஐவிதச் செய்கைகளில் முறையே சுவாஸம் 16, 24, 42, 65, 100 அங்குலங்கள் சென்று வந்துகொண்டிருக்கும். சுவாஸத்தின் இயற்கையான 16 அங்குல நீளத்தில் 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 அங்குலங்கள் பிராணாயாமப் பயிர்ச்சியால் நாளடைவில் குறைந்துவரும்போது முறையே வைராக்யம், ஆனந்தம், கவித்வம், வாக்குப்பவித்தல், தூரதிருஷ்டி, ஆகாசகமனம், வாயுவைவிட வேகமாய் ஸஞ்சரித்தல், * அணிமாதி

-
- *1. அணிமா (பரமானுவின்னும் ஸூக்ஷ்மமான தேகமுடைமை)
 2. மஹிமா (பிரம்மலோகம்வரை வியாபித்த தேகமுடைமை)
 3. லகிமா (சேற்றிலும் ஜலத்திலுங்கூட அடியமிழ்ந்தாமல் வேகமாய்ச் செல்லுதல்) 4. கரிமா (பெருங்காற்றினாலுமசைக்க முடியாது பர்வதத்தினும் சூரமான தேகமுடைமை) 5. ப்ராப்தி (நினைத்

அஷ்டலித்திகள், § நவநிதிகள், வேறு சரீரத்திற் புகுதல் சரீரநிழலில்லாமை, ஜனனமரணமில்லாமை என்பன வித்திப்பன. பிராணாயாமம் ஜபத்துடன் கூடாது, கூடியது என்ற இரண்டுவிதத்தில் பிந்தியது சிறந்தது. எண்ணிக்கையிலும், நீளத்திலும் அளவு அதிகமாய்விடாதவண்ணம் கவனமாய் சுவாஸத்தைப் பாதுகாத்தும் பிராணாயாமப் பயிற்சியால் சுவாஸத்தின் இரண்டுவிதமான அளவுகளையும் சிறிது சிறிதாகக் குறைத்துக்கொண்டும் வருகிற யோகிகள் நெடுங்காலம் உயிருடனிருப்பார்.

5. பிரத்யாஹாரம்,

கண், காது முதலிய இந்திரியங்களை ரூபம், சப்தம் முதலிய விஷயங்கள் பிடித்து இழுக்கும்போது அவற்றை அவைகளிற் புகாமலிருக்கும்படி தடுத்துத் திருப்பி இழுத்து மனத்தினிடம் சேர்த்து அதுவும் முன் அடக்கப்

தவையாவும் முன்வந்தடையப் பெறுதல்) 6. ப்ராகாம்யம் (அழகிய அநேக பெண்களை மனத்தின் ஸங்கல்பத்தினாலேயே உண்டாக்கி அவர்களொத்த பல வடிவங்கள்கொண்டு யாவரோடும் ஏக காலத்திற் கூடுதல்) 7. ஈசத்வம் (ஸ்ரீவ தேவர் முனிவராகிய யாவரிடத்தும் தனது ஆக்கினையைச் செலுத்துதல்) 8. வசித்வம் (ஸ்ரீவ ஜனங்களையும் பிரகிருதியையுங்கூட வசமாக்கித் தன்னிஷ்டப் படிக்கான ஸ்ருஷ்டி முதலியனவும் செய்யத்தக்க வல்லமையுற்றிருத்தல்) என்பன எட்டு வித்திகள்.

§ 1. சங்கம் 2. மகரம் 3. கச்சபம் 4. வரம் 5. நீலம் 6. குந்தம் 7. முகுந்தம் 8. பத்மம் 9. மகாபத்மம் என்பன ஒன்பது நிதிகள்.

பட்டப் பிராணவாயுவும் அசையாமலிருக்கும்படி அப்பாஸம்செய்தல், பிரத்யாஹாரம் (திருப்புதல்) எனப்படும். அப்போது தேனீக்கள் அவற்றின் அரசனைப் பின்பற்றிச் செல்லுவனபோன்று, இந்திரியங்கள் அவற்றின் அரசனாகிய மனத்தைப் பின்பற்றி மனம் நாடுகின்ற தியானவஸ்து வினிடமாக நிலையுற்றிருக்கும். அப்போதுதான் யோகி, ஜிதேந்திரியன் (இந்திரியங்களை ஜயித்தவன்) எனப்படுவான்.

6. தாரணை.

மனத்திலுள்ள எண்ணங்களை எல்லாம் விலக்கி அதனை சரீரத்தில் சக்திபூபமாய் விளங்குகிற சக்கிரமென்று சொல்லக்கூடிய சில ஸ்தானங்களில் நிலையுறச்செய்து அவற்றில் பகவத்ஸ்வரூபம் தோன்றும்படி செய்தல், தாரணை எனப்படும். அந்த ஸ்தானங்கள் அடியிற் கூறப்படுவன:— இடுப்பிற்குக் கீழே முக்கோண வடிவமாயுள்ள ஒரு சக்கிரம் மூலாதாரம், காமகூடம் என்ற பெயர்களுடன் கூடி காம பலனைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதற்குமேல் ஆறுகோணவடிவமாயுள்ள ஸ்வாதிஷ்டானம் என்ற சக்கிரமிருக்கிறது. அதற்குமேல் நாபி (தொப்புள்) யில் பத்து கோண வடிவமாயுள்ள மணிபூரகமென்ற சக்கிரமிருக்கிறது. அதற்கு நாபிசக்கிரம் என்றும் பெயர். அதற்கு மேல் ஹிருதயத்தில் பன்னிரண்டுகோணமாக பூர்ணகிரி என்ற சக்கிரமிருக்கிறது. அதற்குமேல் கழுத்தில் பதினாறு கோணமாக விசுத்தம் என்ற சக்கிரம் இருக்கிறது. அதற்கு ஜலந்தரபீடமென்றும் பெயர். அதற்குமேல் இரண்டு

புருவங்களுடைய மத்தியில் இரண்டுகோணமாக ஆஜ்ஞா சக்கரமிருக்கிறது. அதற்குமேல் மகாபீடமென்று பெயர் கொண்ட ஒட்டியாணசக்கரம் இருக்கிறது.

மூலாதார சக்கரத்திலிருந்து மூங்கில் முளைபோன்ற ஸுஷும்தை என்ற ஒரு நாடி, தனது இடது வலது பக்கங்களில் முறையே உள்ள இளை, பிங்களை என்ற நாடிகளுடன் சேர்ந்து நாடியில் உள்ள விலம்பினி என்ற நாடியுடன் கோர்க்கப்பட்டு நாடியின் அடிவரை சென்றிருக்கிறது. நாம் உட்கொள்ளும் சுவாஸம் இளையில் சந்திரன உருவமாகவும், பிங்களையில் ஸுரீர்பன் உருவமாகவும் பிரவேசிக்கிறது. நாபிசக்கரமானது, குறுக்காகவும் கீழும்மேலுமாக நோக்கியுமிருக்கின்ற சில நாடிகளால் அமைக்கப்பட்டு அது கோழி முட்டைபோன்று இருக்கிறது. நாபிசக்கரத்திலிருந்து காந்தாரி, ஹஸ்திஜிஹ்வை என்ற இரண்டு நாடிகள் இரண்டு நேத்திரங்களுக்கும், பூஷை, அலம்புஸை என்ற நாடிகள் இரண்டு காதுகளுக்கும், சூரை என்ற ஒரு நாடி புருவமத்திக்கும் சென்று இருக்கின்றன.

பின்னும் சிலநாடிகள் தொப்புளைச் சுற்றிலுமிருக்கின்றன. அவற்றுள் விசுவோதரி என்ற நாடி பசியை உண்டாக்கிக்கொண்டு பஞ்சயம் (கடிக்கத்தகுந்தது) போஜ்யம் (சவைக்கத்தகுந்தது) லேஹ்யம் (நக்கத்தகுந்தது) சூஷ்யம் (உறிஞ்சத்தகுந்தது) என்ற நாண்குவிதமான ஆகாரங்களை புஜிக்கின்றது. ஸரஸ்வதி என்ற நாடி தாகத்தையுண்டு பண்ணி ஜலத்தையுட்கொள்ளுகிறது. —த் துவாரத்திலிருந்து கீழ்முகமாகச் சென்றிரா கினி என்ற

நாடி நாசியில் தும்பலையும் தொண்டையில் கபத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. அதுவே அன்னஸாரத்தை கிரவியில் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கிறது. நாபிக்குக்கீழேயுள்ள மூன்று நாடிகளில் குஹூ என்ற நாடி மலத்தையும் வாருணி என்ற நாடி ஜலத்தையும் சித்திரை என்ற நாடி சுக்கில சோணிதங்களையும் வெளியாக்குகின்றன. இவ்விதமாக சரீரத்தில் எண்ணிறந்த நாடிகள் (நரம்புகள்) சங்கிலிப்பின்னலாக அமைக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தொழிலைச் செய்துகொண்டு முற்கூறிய சக்கர ஸ்தானங்களில் தொடர்ந்துகொண்டு அவற்றை பரஸ்பர ஸம்பந்தமுள்ளனவாகச் செய்திருக்கின்றன. யோகிகள் அந்தந்த நாடிகளின் தன்மையறிந்து அவற்றின் கிளர்ச்சியை அடக்கி விடுவார்கள். அதனால் சரீரத்தில்நடக்கும் தொழில்கள் நம்மைப்போன்று அவர்களைத் துன்புறுத்தமாட்டா. யோகிகள் முற்கூறிய ஸ்தானங்களுள் ஏதாவது ஒரு சக்கரத்தில் மனத்தை சலிக்காமல் நிறுத்திவைக்கலாமானாலும், ஆரம்பத்தில் ஹிருதயஸ்தானத்தில் நிறுத்துவதுதான் சீக்ரம் ஈசுவரப்ரத்யக்ஷத்திற்குக் காரணமாம். எப்படியெனில்?

ஹிருதயம் அனேகநாடிகளால் தொடுக்கப்பட்டு ஒரு தாமரைமொட்டுப் போன்று, கழுத்தின் அடியிலிருந்து தொப்புள்வரை கீழ்நோக்கி இருக்கிறது. அதற்குள் சிறிய துவாரமிருக்கிறது. அதன்மத்தியில் அக்கினி இருக்கிறது. அதன் ஜ்வாலை (சுடர்) யில் பரமாத்மா இருக்கிறான். யோகிகள் முற்கூறிய பிராணாயாமங்களினால் கீழ்நோக்கினஹிருதய கமல (தாமரை) த்தை மேல்நோக்கி மலரச்செய்து அதில் இருந்து பரமாத்மாவினிடம் தமக்கு அபிமத

மான தேவதையின் ஸ்வரூபத்தைத் தியானிக்கும்போது, அங்கு அந்ததேவதை கட்டைவிரல் அளவாக அவர்களுக்குப் பரத்யக்ஷமாய்த் தோன்றும். அப்போது தேனில்பற்றின வண்டுபோன்று, யோகிகள் பரமானந்த ரஸத்திப்பற்றின மனதுடையவர்களாக இருப்பார்கள்.

7. தியானம்.

சப்தாதி விஷயங்களிடமிருந்து காது முதலிய இந்திரியங்களை இழுத்து மனத்துடன்சேர்த்து அம்மனத்தினால் ஹிருதயகமலத்தில் தோன்றியிருக்கும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை தைலதாரைபோன்று இடைவிடாமல் சிந்தித்தல், தியானம் எனப்படும். அந்த தியானப்பியாஸத்தின் முறை கீதையில் கூறப்படுகிறது:—

* “யோகியானவன் எப்போதும் ஒருவனாக ஏகாந்தத்தில் இருந்துகொண்டு ஆசைகளின் பற்றற்றவனாய் மனதையடக்கி சுத்தமான பூமிப்ரதேசத்தில் ஏதாவது ஒரு ஆஸனத்தை அதிக உயரமும் தணுவும் இல்லாமல் நடுத்தரமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதன்பேரில் தர்ப்பங்களையும் அவற்றின்பேரில் மான்தோல் அல்லது புலித்தோலையும் அதன்பேரில் வஸ்திரத்தையும் பரத்தி அதில் உட்கார்ந்து ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைத் தியானம் செய்வதின்பொருட்டு யோகம் செய்யவேண்டும்; அப்போது தலை, கழுத்து, அதன்கீழுள்ள உடம்பு இவற்றை கூனலில்லாமல் நேராகரிமிர்த்தி வைத்துக்கொண்டு அசையாமல் திசைகளைப் பாராமல்

* அத் 6. சுலோ 10—14, 24—25.

தனது மூக்கின்முனையைப் பார்த்துக்கொண்டு சாந்தமான மனதுடையவனும், பயமற்றவனும், பிரம்மசாரி விரதத்தி லிருப்பவனுமாக இருந்து என்னிடத்திலேயே (பகவானிடத் திலேயே) மனதைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கவேண்டும்” “மனத்தின் ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகும் விருப்பங்களை விட்டு ஸர்வ இந்திரியங்களையும் அடக்கி தைர்யபுத்தியுடன் மெள்ளமெள்ள மனத்தை ஆத்மாவினிடம்சேர்த்து அதன் பிறகு வேறென்றையும் சிந்திக்காமல் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்” எனப்படுகிறது. பின்னும் ‡ “எப்போது மனிதன் இந்திரியப்பொருட்களில் பற்றில்லாதவனாகிறானோ, அப்போது ஸர்வஸங்கல்பத்தை யும் விட்டவனாயிருக்கிற அவன் யோகாரூடன் (யோகத் தில் ஏறினவன்) எனப்படுகிறான் ; சுகமும் துக்கமும், பொன்னும் ஓடும், பிரியமும் அப்பிரியமும், புகழும் நிந்தை யும், மாணமும் அவமானமும், மித்ரனும் சத்ருவும் எவனாலு ஸமமாக எண்ணப்படுகிறார்களோ, அவன் குணதீதன் (குணங்களுக்கு மேல்பட்டவன்) எனப்படுகிறான் ; இவ்வி தம் மனத்தை ஜயித்து சாந்தமாயிருந்துகொண்டு எல்லா வற்றையும் ஸமமாக பாவித்து உதாவீன (பற்றில்லாதவ) னாக ஈசுவரத்தியானம் செய்கிறவனுக்கு பரமாத்மாவாகிய அந்த ஈசுவரன் ஸம்பித்திருக்கிறான்” எனப்படுகிறது.

8. ஸ மாகீ .

முகூறிய தியானத்தினால் மனம் பரமாத்ம ஸ்வரூ பத்தினிடம்பற்றி வெகுகாலம் லயித்துக்கொண்டிருத்தல்,

‡ அத் 6, 14. சுலோ 4, 7, 24—25.

ஸமாதி (அமரந்திருத்தல்) எனப்படும். ஸமாதிலித்தி பெற்றவர்கள் யோகத்தில் தேர்ந்தவர்களாவர். சிலர் நாள் கணக்காகவும், சிலர் மாஸக்கணக்காகவும், சிலர் வருஷக் கணக்காகவும். ஸமாதியிலிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு பசி, தாகம், வெயில், காற்று, பனி, மழை முதலியவற்றால் உண்டாகும் துன்பம் யாதொன்றும் தோன்றாது. ஏனெனில் தூங்கும்போது மனம் புரீதத் என்ற நாடியில் லயித்து நல்ல ஸுஷுப்தி இன்பத்திலிருப்பவனுக்கு வெளியிலுள்ள யாதொரு விஷயங்களும் தோன்றாமலிருப்பனபோன்று, மனம் ஈசுவர ஸ்வரூபத்திற் பற்றி லயித்திருப்பதாகிய ஸமாதி யின்பமுற்றவனுக்கு வெளியிலுள்ள இன்பதுன்பங்கள் புலப்படாதன. விஷயங்களைக் கிரகிக்கக்கூடியமனம் அப்போது இல்லையன்றோ?

ஸுஷுப்தியிற்போன்று ஸமாதிகாலத்தில் அசையாமலிருக்கும் யோகிகளின் சரீரத்தினிடமாக பகடிகள் கூடுகட்டிக்கொண்டு வலிக்கும். கரையான்கள் புத்துவைக்கும். மிருகங்கள் தினவுசொரிந்துகொள்ளும். வால்மீகி மஹர்ஷியின் சரீரத்தில் கரையான்கள் புத்துவைத்து அதன் பேரில் வருணபகவான். மழைபொழிந்து அதைக்கரைத்த பிறகு அதினின்றும் வெளிவந்ததால் அவருக்கு அப்பெயர் வந்தது. வல்மீகி (புத்து) த்தினின்றும் வெளியானவர் வால்மீகி எனப்படுவர். வெகுநேரம் நன்றாய் உறங்கி எழுந்தவர்களுக்குப்போன்று, வெகுநாட்கள் ஸமாதியிலிருந்து கலைந்தவர்களுக்கு அகோரமான பசிதோன்றும். அது ஸ்வல்ப ஆகாரத்தினாலேயே அடங்கிவிடும். அந்த ஸமயத்தில் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தைக் கொ

டுத்து உதவும்படியான புண்யத்தை ஸம்பாதிக்க அனேக புண்யவான்கள் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள்.

ஸுஷுப்தியின்பம் ஸமாதியின்பத்துடன் ஒப்பிடப் பட்டாலும் இரண்டிற்கும் மிகுந்த பேதமுளது. ஸுஷுப்தியின்பம் அஞ்ஞானத்துடன் கலந்து அனுபவத்தை யில் அறியப்படாமலிருந்து தூங்கி எழுந்தபிறகு “நான் ஆந்தமாய்த் தூங்கினேன், ஒன்றும் தெரியவில்லை” என்று நினைப்பு உண்டாகும்போது, ஒரு ஆனந்தம் முன் அனுபவிக்கப்பட்டதாக அனுமானித்து அறியவேண்டியிருக்கிறது. அனுபவிக்கப்படாத ஒருவிஷயம் நினைவுக்கு வரமாட்டாதன்றோ? அதில் ஒன்றும் தெரியவில்லை என்ற நினைவு கலந்திருப்பதனால் அந்த ஆனந்தம் அறியாமை என்ற அஞ்ஞானத்துடன் கலந்திருப்பதாகவே வெளியாகி றது. ஸமாதியின்பம் அப்படியல்ல. அனுபவிக்கும்போதே அது அறியப்படுமாயினால் ஞானத்துடன் கலந்திருக்கிறது. உலகத்தில் எல்லோராலும் விரும்பப்படுவது இன்பமே அல்லது துன்பமல்ல. அதைவிட உலகத்தோரால் விரும்பப்படும் உயர்ந்தபொருள் வேறு ஒன்றுமில்லை. அது அறியப்படாத நிலைமையில் அஞ்ஞானத்துடன் சேர்த்து அனுபவிக்கப்படுவதில் யாதொரு பிரயோஜனமும் இல்லை. ஒரு வஸ்துவின் யோக்யதையை அறியாதவனிடம் அந்தவஸ்து இருப்பதனால் அவனுக்கு அது பிரயோஜனப்படாதன்றோ? ஆதலால் ஸுஷுப்தி இன்பம், இருந்தும் இல்லாததுபோன்றதே. எந்த இன்பம் அனுபவிக்கும்போதே அறியப்பட்டு அதனால் மனிதர் விரும்பிய ஜன்மப் பிரயோஜனமாகியபலன் அடையப்படுகிறதோ,

அவ்விதமான இன்பம் ஸமாதிலைமையில்தான் இடைய
 ருது அனுபவிக்கப்படும். இம்மாதிரியாக முதற்படியிலிருந்து
 கடைசிப்படிவரையுள்ள எட்டு அங்கங்களும் பூர்ணமாய்
 வித்தியானபிறகுதான் அதற்கு யோகம் என்ற பெயர்
 வழங்கப்பெறும். இதனை அஷ்டாங்கயோகம் என்றும்,
 ஹடயோகம் என்றும் கூறுவார் பெரியார். ஹடயோகம்
 என்பதற்கு ஹ (ஸூர்யன்) ட (சந்திரன்) என்ற பிராண,
 அபான வாயுக்களை அடக்கிச் சேர்க்கின்றது என்று
 பொருள். பிறநாட்டினர் தற்காலம் கண்டுபிடித்ததாகக்
 கூறப்பெறும் மனோவசியசாஸ்திரம் முதலியன, ஹிந்துத்
 தைகள் வெகுதூரமாகக் கையாண்டுவுறும் அஷ்டாங்கயோக
 மென்னும் காட்டுத்தீயின் பொறிகள் போன்றன. முற்
 கூறிய ஸமாதி ஸம்பரஜ்ஞாதம் (தன்னறிவறிந்தது) எனப்
 படும். அது வித்தியானவனுக்குண்டாகும் பலவிதமான
 சக்திகள் கீழ்வரும் தாயுமானவர்ஸ்வாமி * பாடலில் கூறப்
 படுவன :—

‡ கந்துக மதக்கரியை வசமாய் நடத்தலாம்

கரடி ‡ வன்புலி வாயையும்

கட்டலாம் ஒருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்

‡ கட்சேவி யேதேதாட்டலாம்

‡ வெந்தழலின் இரதம்வைத்து ஐந்துலோகத்தையும்

¶ வேதித்து விற்றுண்ணலாம்

* தேஜோமயானந்தம், பாடல் 8. ‡ பந்துபோல் துள்ளு
 கின்றதாகிய ‡ வலிமையான † கண்களையே செவிகளாயுடைய
 தாகிய பாம்பு ‡ வெதும்பிய நெருப்பில், தாம்ரம் முதலியவற்றை
 யும் பொன்னுக்கக்கூடிய ரஸவாதவி ¶ மாற்றி.

வேறொருவர் காணாமல் உலகத்துலாவலாம்

* விண்ணவரை யேவல்கோளலாம்

† சந்ததமு மிளமையோடிருக்கலாம் மற்றொரு

சாரத்தினும் புதுதலாம்

சலமேல் நடக்கலாம் கனல்மேலிருக்கலாம்

§ தன்னிக ல் ஸித்திபேறலாம்

சிந்தையையடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற

திறமரிது சத்தாகியேன்

சித்தமிசை குடிகோண்ட வறிவானதேய்வமே

தேஜோமயானந்தமே.

அப்பாசுரத்தில்கூறியுள்ள வித்திகளெல்லாம் மோகூத வித்திக்கு இடையூறுகளாகநினைத்து நாயின் கக்கலைப் போன்று அவற்றை வெறுத்துத்தள்ளி - அஸம்பரஜ்ஞாத (தன்னறிவறியாத) ஈரறிவும் ஓரறிவாய்க்கலந்த ஸமாதியிற் பிடிவாதமாய்ப் பழக ஆரம்பித்துவிடவேண்டும். ஏனெனில் ஸகுண ஸமாதியோடு நிற்பவன் ஒருஸமயம், தூங்கியெழுந்தவன் பழையவாஸனையால் பழைய கார்யங்களிலேயே செல்லுகிறவன்போன்று, மனத்தினிடம் எங்கேயாவது சிறிது ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் பழவினையின் வாஸனையினால் தூண்டப்பட்டு திரும்ப ஜன்மமெடுக்கக்கூடிய பழைய பழக்கமான கார்யங்களிற்புக வந்துவிடுவானன்றோ? முற்கூறிய இரண்டுஸமாதிகளும் முறையே ஸபீஜம், நிர்பீஜம் ஸாலம்பம், நிராலம்பம் ஸகுணம், நிர்க்குணம்

* ஆகாச ஸஞ்சாரிகளான தேவர்களை, † எப்போதும் § தனக்கு நிகரில்லாத.

ஸமனஸ்கம், அமனஸ்கம் ஸவிகல்பம், நிர்விகல்பம் என்ற யோகங்களாகக் கூறப்படுவன.

பிரம்மப் பிரதிபிம்பமாகிய ஸகுண ஈசுவரஉபாஸனையைவிட்டு பிம்பமாகிய நிர்க்குண பிரம்மத்தினிடம் மனதைச் செலுத்தி ஸமாதியெய்யும்போது, தனிஸத்வகுணத்துடன் துன்பங்கலவாத இன்பமுற்றிருக்கும் அம்மனமும் அங்கு யாதொரு ஆலம்பம் (பிடிப்பு) விகல்பம் (பேதம்) இன்றி நாசமாய்விடுகிறது. அப்போது ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் வேற்றுமையைக் காட்டக்கூடிய பீஜம் (விதை) ஆகிய மனம் இல்லாமையால் அப்புறம் அந்த ஆனந்தனுக்கு பரப்பிரம்மத்தைவிட்டுத் திரும்பித் தனியாகப் பிரிந்துவருகையே கிடையாது. “சிந்தையையடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற திறமரிது” என்பதனால் அந்த மனோநாசமாவதற்கு ஸகலமான வித்திகளிலுண்டாகும் மகிழ்ச்சியையும் அதனுண்டாகும் பற்பல சிந்தைகளையுமடக்குவதுதான் ஸாதகமாகுமென்றும், அதன்பிறகு அறிவோடு அறிவு செரிந்து பேரின்பக்கடலில் கலந்து ஆனந்த மயமாயிருப்பதையே “சும்மாவிருக்கின்ற” என்ற பதத்தின் பொருளாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் மகாயோகியான தாயுமானவர் காட்டியிருக்கின்றார், அதுவே ராஜயோகமாகும். ஸம்பிகாலத்தில் யோகமகிமையைஉலகத்தினர்கட்கு அதுபவவாயிலாக விளக்கிக்காட்டிய ஒரு பெரியாரைப்பற்றி இதன் பின், சிறிதெடுத்துரைக்கின்றனம்.

ஸதாசிவ பிரம்மேந்திர யோகீந்திரர்.

சுமார் எழுபது வருஷங்கட்கு முன் “ஸதாசிவ பிரம்மேந்திரர்” என்ற பெரிய யோகீசரர் இருந்தார். அவர் பெரும்பாலும் அகண்ட காவேரி நதியினது இரு கரைகளிலுமுள்ள தோப்புகளிலேயே அவதூத (வஸ்திரமில்லாதவ) ராக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அடிக்கடி ஸமாதியிலிருந்துவிடுவார். அவரிடமிருந்து தோன்றிய பற்பல யோக லித்திகளைப் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்தவர்கள் சொல்ல, அவற்றைக் கேட்டவர்கள் இன்னமும் அங்கு இருக்கின்றனர். அவற்றில் சிலவற்றை இங்கு கூறுவாம்.

ஈரோடு பக்கமுள்ள கொடிமுடி சேஷத்திரத்தில் காவிரியாற்றில் ஒரு ஸமயம் ஸமாதியிலிருந்த பிரம்மேந்திரரை முடிக்கொண்டு ஜலப்பிரவாகம் ஏராளமாய் வந்து விட்டது. அப்போது அங்குள்ளார் அவரைத் தூக்கி எழுப்ப எவ்வளவோ முயன்றும் பலிக்கவில்லை. பிறகு “பிரம்மேந்திரர் ஸமுத்ரம் சென்றிருப்பார்” என்றே ஜனங்கள் தீர்மானித்தனர். ஒரு வருஷமானபிறகு கோடையில் அந்தவிடத்தில் ஜனங்கள் ஊற்றுப்பறிக்க ஆரம்பித்தனர். அப்போது ஒருவனது மண்வெட்டியின் முனையில் சிறிது இரத்தம் கண்டது. பிறகு யாவரும் கைகளாலேயே மண்ணைப் பறிக்க, முன் வீரபத்மாஸனமிட்ட படியே அதேயிடத்தில் அசையாது வீற்றிருக்கும் பிரம்மேந்திரரைப் பார்த்து அடங்காத ஆச்சர்யமுற்றனர். ஆற்றுவெள்ளத்தால் மரத்தைப் பெயர்க்க முடியுமேயல்லாது மலையைப் பெயர்க்க முடியுமோ? யோகியினது சரீரம் சுவாஸபந்தத்தால் மலைபோல கனத்திருக்குமன்றோ?

பின் ஒரு ஸமயம் பிரம்மேந்திரர் நடுப்பகலில் ஸமாதி கலைந்து பசியினால் இரு கைகளையும் ஏந்திக்கொண்டு, கரு வூரில் மனைவியுடன் ஊஞ்சலாடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு மகம்மதியன் வீட்டும்குள் துழைந்து அவன் முன்பாக வந்து நின்றார். அவதூதராக யிருக்குமவரைப்பார்த்த மகம் மதியன் மிகுந்த சினங்கொண்டு வாள் எடுத்து பிரம்மேந் திரரது இரு கைகளையும் வெட்டிச் சாய்த்தான். அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் வாய்பேசாது திரும்பி வெளியே செல்லும் பிரம்மேந்திரரைப் பார்த்த மகம்மதியன் “வந்த வர் ஒரு பெரிய ஞானியாகவிருக்கவேண்டும்” என்று தீர்மானித்து அவரைப் பின்தொடர்ந்தான். அவருக்குத் திரும்பவும் முன்போலவே இரு கைகளும் உடனே வளர்ந்துவிட்டதையும் பார்த்து மேலும் வியப்புகொண்டு வேகமாய் ஓடி அவரைக் கட்டிப்பிடித்து மகம்மதியன் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டு தனக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்ய அவரிடம் மன்றாடி வேண்டிக்கொண்டான். அவ னது பக்திக்கிணங்கிய பிரம்மேந்திரர் ஒரு துளி மண்ணைக் கிள்ளி எடுத்து அவன் நாவில்போடவே அவனும் அது முதல் துறவியாய் அனேக பாடல்கள் அத்வைதபரமாகத் தமிழில் சொரிந்திருப்பதை இன்றும் கிடைக்கக்காணலாம்.

கருவூருக்கு நேர்வடகிழக்கில் ஆறு மைல்களுக்கப் பால் .அகண்டகாவேரி தீரத்திலுள்ள நெ (நே) ஞர் என்ற சேஷத்திரத்திலுள்ளவர்களிடம் சில மாஸங்கட்கு முன்ன மேயே பிரம்மேந்திரர் ஒரு ஸமயத்தைக்குறிப்பிட்டு “இவ் வூரில் தான் எனது கடைசி ஸமாதி நடைபெறப் போவ தால் அதற்குவேண்டியவற்றுடன் சாய்த்தமாயிருக்கவேண்

ம்” என்று ஆஜ்ஞாபித்துப் போயிருந்தார். அவ்வூரார் அவ்வண்ணமே லித்தமா யிருந்தனர். பிரம்மேந்திரர் குறித்த தினத்தில் கூறிய விநாடி கழிந்ததும் வராததால் யாவரும் தியங்கியிருந்தனர். அப்போது ஒருவன் ஸமாதிக் காகத் தோண்டியுள்ள குழியினண்டையிற்போய் அவர் அங்கு யோகாஸனமிட்டு வீற்றிருப்பதைக்கண்டுகூறினான். பிறகு மற்றவர் யாவரும் வந்து பார்த்து “வேறொருவர் காணாமல் உலகத்துலாவலாம்” என்றபடி யோகீசுவரர் குறித்த விநாடியிலேயே நமக்குத்தெரியாமல் ஸுகூத்மமார்க்கம் பற்றி வெகு வேகமாய் அங்கு வந்திருக்கலாமென்று தீர்மானித்தனர். இவ்விதமாக பிரம்மேந்திரவிஜயம் முழுதும் ஒரு தனிபுஸ்தகமாயெழுதி வெளியிட வேண்டியது அவசியம்.

சிருங்ககிரி மடம் தற்போதியஸ்நரிதானத்திற்கு முந்தியிருந்த ஐகத்குரு “அபிரவஸச்சிதாநந்தந்ருஸிஹமபாரதி” பகவத் பாதாசார்ய ஸ்வாமிகள் பிரம்மேந்திரரது மகிமையைப்பற்றி முன்னமேயே நன்குணர்ந்தவர்களாகையால் அவரது ஸமதி ஸ்தலத்திற்சென்று அற்புதமான அநேக சுலோங்களால் “ஸதாசிவ பிரம்மேந்திர ஸ்துதி” என்ற தலையங்கத்துடன்செய்திருக்கும் ஸ்தோத்ரம், பிரம்மேந்திர ரதுபெருமையை விளக்குவதோடு அவரிடம் ஸ்வாமிகளுக்குள்ள பக்தியே, அதனைப் படித்துப் பார்ப்பவரிடத்தும் பிரதிபலிக்கும்படியான பான்மையுற்றிருக்கிறது.

அதுவும் பிரம்மேந்திரரியற்றியுள்ள யோக ஸூத்ர, பிரம்மஸூத்ரவிருத்தி (எளிதானஉரை) கள், ஆத்மவித்யா விலாஸம் முதலிய சிறிய நூல்கள் ஆகிய இவையும் ஸ்வாமிகளுத்திரவிற்படி பூரங்கம் “வாணீ விலாவிநீ” அச்சுக்

கூடத்தில் அச்சியற்றப்பெற்றிருப்பதால் அவை யாவும் அவ்வச்சுக்கூட அதிபரிடமிருந்து எளிய விலைக்குக் கிடைக்கப்பெறலாம்.

நெருர் சேஷத்திரத்தில் காவிரியாற்றின் கரையோரமாக பிரம்மேந்திரர் ஸமாதியான ஸ்தலத்தில் அவருத்தர விட்டிருந்தபடி நடப்பட்ட பில்வ விருகும் இப்போதும் வெகு கிரத்தையுடன் பாதுகாக்கப்பட்டு சாகோபசாகையாய் செழித்து வளர்ந்திருக்கிறது. ஈசுவரனைப்போன்று அதனை பக்தர்கள் போற்றி வணங்குகின்றனர். தொண்டமான் புதுக்கோட்டை மகாராஜா, தனது தீராத வயிற்று வலியைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தீர்த்துவைத்தவரான பிரம்மேந்திரரிடம் தனக்குண்டான பக்தியை வெளியிட அவரது ஜீவதசையில் எவ்வளவோ கைங்கர்யங்கள் செய்தும், அவற்றையெல்லாம் பிரம்மேந்திரர் லக்ஷ்யம்செய்யாமலிருந்ததுபற்றி அவரது ஸமாதி ஸ்தலத்திற்கருகில் கட்டுவித்த சிவாலயத்தில் ஆராதனம் முதலியன இப்போதும் சிறப்பாய் நடப்பன. இப்போது சில வருஷங்களாக சங்கர ஜயந்தி உத்ஸவமும் அதனை ஒட்டிவரும் பிரம்மேந்திர ஜயந்தி உத்ஸவமும் அவரது ஸமாதி ஸ்தலத்தில் லக்ஷ ஆர்ச்சனை உத்ஸவமும் அவ்வூரில் பத்துநாட்களில் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றுவருவன. நிற்க.

முற்கூறிய ராஜயோகம் வேதாந்த விகாரணையினாலேயே வித்திபெற வேண்டியதாகையால் அதற்கு ஸாதனமாகிய ஐந்து தர்சனங்கள் கூறியபின்னர் ஆறுவதாகிய வேதாந்த தர்சனம் இனி கூறப்படும்.

வேதாந்தி மதம்

வேதங்களின் முடிவாகிய வேதாந்தத்தின் தாத்பர்யத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு வியாஸபகவான் இயற்றியுள்ள ஸுத்திரங்கட்கு “பிரம்ம மீமாம்ஸா” என்று பெயர். “கர்மமே ஈசுவரன்” என்று வித்தாந்தப்படுத்தி ஜைமினிமுனிவர்கூறியுள்ள கர்மமீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தைக் கண்டித்து, கர்மம் ஜடமாவதால் அதனை இயக்கி நடத்த ஒரு சேதனன் வேண்டுவது அவசியமாதல்பற்றி “பிரம்மமே ஈசுவரன்” என்று நிரூபிப்பது பிரம்ம மீமாம்ஸா ஈனப்படும். கர்மத்தைப்பற்றி முன்னர் கூறியது பூர்வ மீமாம்ஸா என்றும் பிரம்மத்தைப்பற்றி பின்னர் கூறியது உத்தர மீமாம்ஸா என்றும் வழங்கப்பெறுவன. வேதாந்த தாத்பர்யமாகிய பிரம்ம மீமாம்ஸா தர்சனத்தை முக்கிய மாய்க்கொண்டவர் வேதாந்திகளாவர். அவரது கொள்கை வேதாந்தி மதமெனப்படும். அதற்கு சில மகான்கள் சிற்சில வித்தாந்தங்களில் சில காரணம்பற்றி அபிப்பிராய பேதமுற்று பாஷ்யம் (விரிவுரை) அருளியிருக்கின்றனர். ஆதலால் வேதாந்திமதம் முக்யமாய் மூவகைப்படும். அது த்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், அத்வைதம் என்பன. வைசேஷிகம் முதல் யோகமீராகவுள்ள முற்கூறிய ஐவகை ஆஸ்திகமதங்களில் மூவகையான வேதாந்திமதத்தினரும், அபிப்பிராய பேதமில்லாதவர். அவரெல்லோரும் தாம் நிரூபிக்கவேண்டிய வேதாந்த தர்சனத்திற்கு அவற்றை ஒரே விதமாக ஸதானமாயேற்றுக்கொண்டவர். ஆனாலும் ஈசுவரபக்தி, பரமாத்ம ஸ்வரூப பாவனை முதலிய மோக்ஷ உபாயங்களிலும் “மோக்ஷம் இன்னது” என்ற வித்தாந்

தாந்தத்திலும் வேறுபட்டிருக்கின்றனர். அவ்வேற்றுமையை விளக்கிக்காட்டவே அவர்களது மதங்கள் அடியில் நிரூபிக்கப்படுவன.

தீவைதம்.

“தீவைதம்” என்பது இரண்டாகயிருத்தல், அல்லது பேதமுற்றிருத்தல் என்று பொருள்படும். பிரம்மமீமாம்ஸா ஸூத்திரங்கட்கு தீவைதபரமாக பாஷ்யமருளியவர் ஸ்ரீ மத்வாசார்யர். அவரது கொள்கையாவது:—இப்பிரபஞ்சத்தில் ஐந்துவித பேதங்கள் காணப்படுவன. அவை 1. ஜீவனுக்கும் ஈசுவரனுக்குமுள்ள பேதமாகிய ஜீவேசுவர பேதம் 2. ஜடத்திற்கும் ஈசுவரனுக்குமுள்ள பேதமாகிய ஜடேசுவரபேதம் 3. ஜடத்திற்கும் ஜீவனுக்குமுள்ள பேதமாகிய ஜடஜீவபேதம் 4. ஜீவர்களுள்ளும் ஒவ்வொருவார்க்கும் தனித்தனியுள்ள பேதமாகிய ஜீவ பரஸ்பரபேதம் 5. ஜடபதார்த்தங்களுள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனி பேதமாகிய ஜடபரஸ்பர பேதம் என்பன.

பிரம்மா, சிவன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் ஈசர்கள் (அழிவுறக்கூடிய சரீரமுற்றவர்கள்). இலக்ஷ்மி என்ற மகாதேவி அக்ஷரை (அழிவுறுத சரீரமுடையவள்). அவளைவிட மகாவிஷ்ணு சிறந்தவர். அவர் தன்வசமாயிருப்பவர். எல்லையில்லாத அனேக சக்திகள் வாய்ந்தவர். கரைகடந்த அறிவும் ஆனந்தமும் பெற்றவர். அவர் எப்போதும் எவ்விடத்தும் யாவராலும் எவ்வகையாலும் அழியப்பெறாதவர். எப்பகுண ஸம்பூர்ணர்.

ரித்யமாகவிருப்பவர். அதனால் ஸர்வ தேவர்களும் கீழ்ப்படிந்து அவர் வசமாயிருக்கின்றனர். காணப்படும் இந்தப் பிரபஞ்சம் உண்மையாக நமக்குத் தொன்றிக்கொண்டிருப்பதால் ஸத்யமானது. பிரபஞ்சத்தினின்றும் விஷ்ணு, பேதமுற்றவர் என்பது நிச்சயம். பற்பலவிதமான ஏற்றத் தாழ்வுள்ள ஜீவர்கள் யாவரும் விஷ்ணுவினது கிங்கரர் (வேலைக்காரர்). பிரத்யக்ஷம், அநுமானம், சப்தம் என மூன்றுப் பிரமாணங்களுள் சப்தப் பிரமாணமாகிய ஸமஸ்தமான வேத, வேதாந்தங்களால் அவர் அறியவேண்டியவர். அவரையறிந்து அவரிடம்போய் எல்லையில்லாத ஆத்மானந்த சுகத்தை அனுபவிப்பதே முக்கி. அதற்கு ஸாதனமாயிருப்பது நிர்மலமான பக்திதான்.

ஆத்மாநந்தத்தின் தாரதமய முறையான துதைத்தீய * உபநிஷத்தில் கூறப்படுகிறது:—“திடமான சரீரமுற்று சிறந்தபலமும் ஆரோக்யமும் பெற்று பூர்ணமாக அத்யயனம் (வேதமோதல்)செய்து மெளவனவயதுடன் இந்தபூமிமுழுமைக்கும் அதிபதியாக இருந்து அனுபவிக்கும் ஆனந்தம் ஒருமனுஷ்யானந்தம். மனுஷ்யானந்தம் நூறுகொண்டது மனுஷ்ய கந்தர்வானந்தம். அது நூறுகொண்டது ஒரு தேவகந்தர்வானந்தம். அது நூறுகொண்டது ஒரு பிதிரு தேவானந்தம். அது நூறுகொண்டது ஒரு ஆஜாநஜ (இயற்கையில் தேவராய்ப்பிறந்தவரான தேவானந்தம். அது நூறுகொண்டது கர்ம (புண்யகர்மத்தால் தேவராய்ச் சென்றவரான) தேவானந்தம். அது நூறுகொண்டது ஒரு தேவானந்தம்.

தம். அது நூறுகொண்டது ஒருஇந்திரானந்தம். அது நூறு கொண்டது ஒரு பிரகஸ்பதியானந்தம். அது நூறுகொண்டது ஒரு பிரஜாபதியானந்தம். அது நூறுகொண்டது ஒரு பிரம்மானந்தம். இவ்விதமாக ஆனந்தத்தின் பெருமையை அநுபவத்தில் அறிகிற புருஷன் இவ்வுலகத்தையெல்லாம் போது முதலில் ஆத்மாவாக பாவிக்கப்பட்டிருந்த அன்னமய கோசத்திலிருந்து நமூவி ப்ராணமய கோசத்திற் பிரவேசித்தும், பிறகு அதினின்று நமூவி மனோமய கோசத்திலும், அதனின்றும் விஜ்ஞானமயகோசத்திலும், அதனின்றும் ஆனந்தமய கோசத்திலும் வரிசையாகப் பிரவேசித்துக் கடைசியாக எல்லாவற்றையும் ஒழித்து மனம் வாக்குகளுக்கெட்டாத பிரம்மானந்தத்தை யடைந்தபிறகு எதனிடமிருந்தும் பயமில்லாதவனாகிறான்” எனப்படுகிறது.

தத்வம் இரண்டு விதம். அவை ஸ்வதந்திரம், அஸ்வதந்திரம் என்பன. ரிந்தோஷனாகவிருப்பவனும் ஸமஸ்த ஸத்குணபரிபூர்ணமான பகவான் விஷ்ணு ஸ்வதந்திரன். மற்றது அஸ்வதந்திரம். ஜீவனும் ஈசுவரனும் எப்போதும் வேறுபட்டிருப்பவர். பகுவும் அதுகட்டுண்ட கூடும் பரஸ்பரம் வேறுகயிருப்பனவன்றோ? அனேகவிதமான விருக்ஷங்களினின்றுண்டாகும் பழங்களின் சுவைகள் எப்படி ஒன்றாக இருக்கமுடியும்? நதிகளும் ஸமுத்திரமும் வேறுதானே? உவாரீர்க்கடலும் சுத்த ஜலக்கடலும் ஒன்று என்பது எப்போதாவது பொருந்துமா? ரூபம், ரஸம், கந்தம், சப்தம், ஸ்பர்சம் என்ற ஐந்து விஷயங்களும் வெவ்வேறுகயிருப்பன. கள்ளனும் அவன் களவுண்டவஸ்துவும் எப்போதும் வேறுதானே? ஆகையால் ஜீவேசுவரர்களுக்கும் ஜீவர்

களுக்கும் ஐக்கியம் உண்டாகிறதில்லை. மகாவிஷ்ணு ஸகலப் பிராணிகளுடைய மனத்தில் ஸுகூத்மரூபியாக விஸித்துக்கொண்டு கார்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் அவரவர் பூர்வஜன்ம கர்மங்களுக்கேற்பப் பிரேரகனாயிருந்து ஏவிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் மனத்திலுள்ள பாபங்களை அபகரிப்பதால் ஹரி யெனப்படுவார். மந்த புத்தியுள்ளவர்கள் இவ்விதம் ஸுகூத்மமாயிருக்கும் ஜீவேசுவர பேதத்தை அறிகிறதில்லை. அதனை அறிந்தவன் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபடுகிறான். அறியாதவன் பந்தமடைகிறான். இந்த மதத்தில், பின் கூறப்பெறும் வைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைத மதத்தில் நிரூபிப்பதுபோன்றே முக்தி பெற்றவர்களது இலக்ஷணம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

இந்த மதத்தில் முக்திபெற விரும்பியவர் வீண் ஆடம்பரமாகிய டம்பமான கார்யங்களைக் களைந்து பிரவணத்திலேயே கருத்துகொண்டு அஷ்டாங்க யோக நிஷ்டர்களாகவிருப்பார். ஆரதிக்கப்படும் பாரதீரமணன் (பிரம்மா), முக்யப்பிராணன் (ஹனுமான்) முதலிய அந்தந்த தேவதைகளிடம் அந்தர்யாமியாகவிருக்கும் ஸர்வோத்தமனாகிய ஹரியினிடமே மனதைச் செலுத்தியவராயிருப்பார். விஷ்ணுவினது கதாசிரவணம், நாம ஸங்கீர்த்தனம், ஆராதனம் முதலியவற்றால் அவரது அனுக்கிரகம் பெற முயற்சிப்பார். வைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைதிகள் போன்றே ஜீவனுக்கு அணுத்வம், தாஸத்வம் முதலியனவும் பிரபஞ்ச பேதத்திற்கு ஸத்யத்வமும் உள்ளனவாக அங்கீகரித்திருப்பார். “பகவானது முதல் உருவம் ஹனுமான், இரண்டாவது உருவம் பீமன், மூன்றாவது உருவம்

பூர்ணபாஜ்ஞன் (நிறைந்த அறிவுள்ளவன்) என்ற ஆசார்யன்” என்று அந்தந்த உருவங்களை ஸதா அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருப்பார். பகவத் வந்தனம், பக்த வந்தனம், ஸதாசார்ய ஸேவனம் முதலியவற்றால் பக்தியைத் திடப்படுத்திக் கொண்டிருப்பார். ஸர்வமும் வாஸுதேவனே என்று எங்கும் அவனையே பாவித்துத் தியானித்துக் கொண்டிருப்பார். இவ்விதமாகயிருக்கும் பரம்பாகவதர்கள் ஸகல ஜகத்திற்கும் வேறுபட்ட ஆத்மதத்வத்தைப் பிரத்யக்ஷமாக்கி பகவானது அநுக்ரஹவசத்தால் ஸர்வ பந்தங்களினின்றும் விடுபட்டு பகவத் ஸன்னிதியடைந்து அந்தந்த திவ்யபோகத்துடன் நித்யானந்தமனுபவிக்கின்றனர். இதுதான் த்வைதமதத்தின் தத்வ ஆராய்ச்சி எனப்படும்.

விசிஷ்டாத்வைதம்.

த்வைதம் என்பது இரண்டு; இரண்டற்றது அத்வைதம்; ஒன்றாகவிருப்பது அது. விசிஷ்டர் (சேர்ந்தவர்) களுடைய அத்வைதம் விசிஷ்டத்வைதமெனப்படும். பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பதற்கு முன் பகவான் ஸூக்ஷ்மமாயுள்ள சித் அசித்துக்களுடன் கூடினவனாகவும், படைத்தபிறகு ஸ்தூலமான சித் அசித்துக்களுடன் கூடினவனாகவுமிருக்கிறான். சித் என்ற சேதனங்களும் அசித் என்ற அசேதனங்களும் அடங்கின பிரபஞ்சம் முழுதும் பகவானுடைய சரீரம். அதனில் அவன் எப்போதும் அந்தர்யாமி (உள்ஸஞ்சாரி) யாக இருந்துவருகின்றான். தேவதத்தன் என்ற ஒருவனுடைய உயத்திலும் யௌவ

னத்திலுமுள்ள சரீரத்தில் 'சிறிது' 'பெரிது' என்ற அளவு மாறுபட்டிருப்பதேயல்லாது அதன் அங்க வடிவங்களின் அமைப்பு அதுவே. அதனில் குடிகொண்டிருக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபமும் அதுதான். தேவதத்தன் என்பானும் அவனே. அன்றி மற்றொருவனன்று. அது போன்று படைப்பிற்கு முன் ஸுக்ஷ்மசித் அசித் விசிஷ்ட (கூடியவ) னாய் சிறிதானப் பிரபஞ்சத்துடன் சேர்ந்திருந்த பகவானும் படைத்தபின் ஸ்தூலசித் அசித் விசிஷ்டனாய் பெரிதானப் பிரபஞ்சத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் பகவானும் ஒருவனே. அவனது சரீரத்தின் அளவு வேறுனதேயன்றி அதில் வலிக்கும் பகவான் இரண்டாக யிருப்பவனல்லன். இவ்விதம் ஸுக்ஷ்மசித் அசித் விசிஷ்ட ஈசவானுடையவும் ஸ்தூலசித் அசித் விசிஷ்ட ஈசவானுடையவும் ஒற்றுமையுள்ளது விசிஷ்டாத்வைத மெனப்படும். அந்த பகவான் வைஷ்ணவர்களால் விஷ்ணுவென்றும், சைவர்களால் சிவன் என்றும் கொண்டாடப்படுவதால் விசிஷ்டாத்வைதம் வைஷ்ணவம், சைவம் என இருவகைப்படும். இதன் பின் வைஷ்ணவம் கூறப்படுகிறது.

வைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைதம்.

பிரம்ம ஸுத்திரத்திற்கு வைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைதத்தை வலித்தாந்தமாக விளக்கக்காட்டியவர் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிய ஸ்ரீ ராமானுஜாசார்யர். அவர்தாம் வைஷ்ணவ ஆசார்யர்களுள் தலைமைபெற்றவர். அவரது பாஷ்யத்திற்குறும் கொள்சுவது :—

மகாவிஷ்ணுவினது ஐசுவர்யங்களில் முக்கியமானது ஸ்ரீவைகுண்ட நகரம். அது பரமபதம், வ்யோமம், ஆகாசம், அப்பிராகிருதலோகம், ஆனந்தலோகம், அயோத்யை முதலிய பல பதங்களால் வழங்கப்பெறும். அதில் “ஆனந்தம்” என்ற திருநாமங்கொண்ட திவ்ய ஆலயம் ஒன்று இருக்கிறது. அதற்குள் “மகாமணி மண்டபம்” என்ற ஒரு ஸபை இருக்கிறது. அது அனேகாயிரம் இரத்தின ஸ்தம்பங்களால் தாங்கப்படுவது. அதில், ஆயிரம் படங்களிலுள்ள இரத்தினங்களின் ஒளிவீசப்பெற்ற வனும் பேரறிவிற்குச் சிறந்த நிதியாகவிருப்பவனுமான ஆதிசேஷன் வட்டமிட்டுச் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவன்பேரில் தர்மவடிவமான திவ்ய வலிம்மாஸனமிருக்கிறது. அதன்பேரில் எட்டு இதழ்களுள்ள தாமாஸ புஷ்பமிருக்கிறது. அதில் விமலன் முதலிய பரம பக்தர்கள் வெண்சாமரத்தை வீசிக்கொண்டிருக்கின்றனர். இத்துணை வைபவத்துடன் அத்தாமரையில் நம்பெருமானார் (மகாவிஷ்ணு) வீற்றிருக்கின்றனர். அவர் மனம் வாக்கு கட்கு எட்டாத மட்டில்லா மகிமையுற்றவர். அவர்தாம் ஸூக்ச்ம சித் அசித் விசிஷ்ட காரண வஸ்துவாகக் கருதப்படுகின்றார். ஸ்தூல சித் அசித்துக்களுடன் கூடிய பிரபஞ்சம் அவரது கார்பம். அந்த காரண புருஷந்தான் எங்கும் வியாபகன். நித்யமாகவுள்ளவன். நிர்ந்தோஷ னாகவிருப்பவன். தனக்கு உயர்ந்தவனில்லாதவன். தேஜோ மயமாகவிருப்பவன். நிகரில்லாத அழகுவாய்ந்த வடிவ வண்ப்பையுற்றவன். திவ்யமங்கள் விக்ரஹ (சரீர) த்துடன் கூடினவன். எல்லா விருப்பங்களையும் ஸுந்தவன், அவன்

அடையவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. அளவற்ற கல்யாண குணங்கள் நிறையப்பெற்றவன். அவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்றும், பரமாத்மாவென்றும் அழைக்கப்படுகிறவன். பக்தி, பிரபத்தி, (சரண்புகுதல்) வைராக்யமுற்றவர்களை பிறவிப் பெறுங்கடலிலிருந்து கடத்திவைப்பவன். அன்பர்களிடம் கரைகடந்த கருணையைக் கடைப்பிடித்தவன். அவர்களுக்கு யாதொரு ஆபத்தும்வராமல்காத்து அருள் புரிகின்றவன். தன்னிடம் வந்து சேர்ந்தவர்களுக்குத் துன்பம் கலவாத இன்பமளிப்பவன். அவனிடம் போய்ச் சேர விரும்பியவர் எவ்விதமிருப்பாரெனில்?

எப்போதும் பரமபக்தியிலும் ஈசுவரகுண அநுஸந்தானத்திலும் ஈடுபட்டு ஆழ்ந்திருப்பார். அதனற்றான் பரமபக்தர்கள் ஆழ்வார் எனப்படுவார். டம்பம், கர்வம் முதலிய துர்க்குணங்களைக் களைந்திருப்பார். யமம், நியமம் முதலிய யோகஸாதனங்களைப் பெற்றிருப்பார். பிரணவத்திலேயே முக்கியமாய் மனதைச் செலுத்தியிருப்பார். கர்மபலன்களில் இச்சையை ஒழித்திருப்பார். தினந்தோறும் புரியவேண்டிய பஞ்சமகாயஜ்ஞங்களை யதாசக்தி அனுஷ்டித்துவருவார். எல்லாம் வாஸுதேவன் என்று எங்கும் அந்த பகவானையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டிருப்பார். 'பக்தி' அதிகாரத்திற் கூறிய கிரவணம் கீர்த்தனம் முதலிய ஒன்பதுவிதமான பக்திகளை விஷ்ணுவினிடம் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பார். பகவானது ஆஜ்ஞை, அதுஜ்ஞை, (ஸம்மதி) கைங்கர்யம் முதலியவற்றில் பற்று உற்றிருப்பார். பகவத் பாகவத ஆசார்ய அபசாரங்கள் சிறிதுங் கிராதவண்ணம் அதிக ஜாக்கிரதை

யாகவிருப்பார். அவனின்றி அணுவும் அசையாதாகையால் “கார்யங்கள் யாவும் பகவானாலேயே நடைபெற்று வருவன” என்று தீர்மானித்து, நான் கர்த்தா (செய்கிறவன்) போக்தா (அனுபவிக்கின்றவன்) என்ற அபிமானத்தை முற்றும் துறந்திருப்பார். முற்கூறியவிதமாயிருக்கின்ற மகான்கள் ஸகல ஜகத்திற்கும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்று, ஸகல பந்தங்களையும் உதறி விட்டு பகவத் ஸன்னிதியடைந்து, ஸகல போக போக்யங்களுடன்கூடி, பரமபுருஷன்போலவே நித்யானந்தமநுபவிக்கிறார்கள். * உபநிஷத்தில் “பிரம்மஸூரியும் ஜகத்காரணனும் கர்த்தாவும் ஈசனும் தங்கமயமான நிறமுடையவனுமாக இருக்கிற பரம புருஷனை எப்போது பார்க்கிறோ; அப்போது அந்த மகா ஞானியானவன் புண்ய பாபங்களை உதறிவிட்டு ஒருவித களங்கமற்றவனாகப்பரமபுருஷனுடைய ஸாம்யத்தை அடைகிறான்” எனப்படுகிறது.

யதீந்திரமத தீபிகையில் முக்தனின் இலக்ஷணம் கூறப்படுவதாவது:—“முக்திபெறவேண்டிய முற்கூறிய உபாயங்களைத் தழுவினவன் தேகத்திலுள்ள புண்யத்தை மித்திரனிடமும் பாபத்தை கத்துருவினிடமும் ஒப்புவித்துவிடுகிறான். பிறகு ஹிருதயத்திலுள்ள பரமாத்மாவினிடம் மனம், வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களை ஒழிவடையச்செய்து ஸுஷும்நாநாடியிற்பிரவேசித்து அதன் வழியாகச்சிரவிலுள்ள பிரம்மாந்தரத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்புகிறான். பிறகு ஹிருதய பரமாத்மாவுடன் சூரிய

கிரணத்தின்வழியாக அக்னி உலகத்திற்குப் போகிறது. அதன் பிறகு வழியில் தினம், பூர்வபக்தம், உத்தரபக்தம், ஸம்வத்ஸரம் முதலிபவற்றின் அபிமானி தேவதைகளாலும், வாயுவினாலும் உபசரிக்கப் பெற்று சூர்ய மண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு நகரத்திற் மார்க்கமாக ஸூர்ய உலகத்திற்குப் போகிறது. பிறகு சந்திரன், இந்திரன், வருணன், பிரஜாபதி என்ற பரிவார்க்குட்டத்தார் மரியாதையாக அவனுக்கு வழிகாட்டுகின்றனர். பிறகு வேறுசில உலகங்களைக்கடந்து வைகுண்டத்தின் எல்லைக்கு அப்புறமுள்ள விரஜாதியைத் தாண்டி அங்கு ஸுகீர்தம் சரீரத்தையும் களைத்துவிடுகிறது. அதன் பிறகு அமானவர் (பனிதால்லாதவர்) திவ்விய கைகலினால் தொடப்பட்டு பிரகிருதி ஸம்பந்தமில்லாத திவ்ய விக்கிரஹத்துடன் கூடுகிறது. பிறகு பிரம்ம அலங்காரத்தால் அலங்கரிக்கப் பெற்று சதுர்புஜங்கள் (நான்குக்கைகள்) கொண்டவனாய் நகர பரிபாலகர்களான இந்திரன் முதலியவர்களின் ஸம்மதம்பெற்று ஸ்ரீ வைகுண்ட நகரத்திற் பிரவேசிக்கிறது. பிறகு கொடி வஸ்திரங்களாற் சுற்றிலும் அலங்கரித்த நீண்ட பிரர்கார துடன் கூடிய கோபுரத்தைத் தாண்டி அங்குள்ள 'ஐரபீமதம்' என்ற அமிருத திடாகத்தையும், 'ஸோமஸபனம்' என்ற அரசு விருகூதத்தையும் பார்க்கிறது. அங்கு கைகளில் புஷ்பஹாரங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற ஐநூறு அப்ஸரஸ்திரீகளால் பிரம்மகந்தம் முதலிய வற்றைக்கொண்டு உபசரிக்கப்பெறுகிறது. பிறகு அங்குள்ள அனந்த, கருட, விஷ்ணுக்களேனார் முதலிய பக்த சிரோமணிகளை நமஸ்கரித்து அவர்களாலும் பகுமானிக்கப்